

Giới thiệu [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đừng Cãi Em!

Don't mess with me!

Rating: T

Tình yêu như một đạo đồ ăn, được tạo ra từ đủ thứ nguyên liệu và gia vị, lại còn mang đủ sắc màu

Nếu muốn nếm được vị ngọt, chắc chắn phải thử trước vị đắng

Nếu muốn nếm được vị mặn, chắc chắn cũng phải thử vị cay

Còn anh nếu muốn nếm được vị khi yêu em, thì vị đầu chính là điều anh phải thử qua trước!

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đừng Cãi Em! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Kết hôn sao?

Tình yêu, chính là thứ gia vị đẹp để mang đầy đủ các sắc màu.

Nếu anh muốn nếm vị ngọt, chắc chắn sẽ phải thử vị đắng!

Nếu anh muốn nếm vị mặn, chắc chắn sẽ phải thử vị cay!

Và nếu anh muốn được yêu em, thì vị đầu chính là điều phải thử qua trước nhất!

Fic: Luật sư xin đừng cãi em! (Don't mess with me!).

Tác giả: Lee Minh Tâm.

Tiếng chuông điện thoại ngân dài lên từng hồi như đang hồi thúc chủ nhân của nó, Taehyung mặt mày khó chịu buông một tay ra khỏi vô lăng cảm tai nghe đeo vào, đầu dây bên kia là giọng của một người phụ nữ tuổi đã quá tứ tuần.

- "Taehyung, con tới địa chỉ mà ta bảo chưa?"

- "Đang tới rồi, mẹ đừng gọi nữa!" anh tháo tai nghe quăng nhẹ sang ghế bên cạnh, mắt liếc nhìn cột đèn giao thông ngay phía trước đã chuyển sang đèn đỏ từ lúc nào liền nín thở dùng chân phanh gấp lại.

- "Phù~"

Suyt nữa thì...

Trong vài giây ngắn ngủi khi mà Taehyung còn đang thờ phào nhẹ nhõm thì có một cảnh sát giao thông đi tới, tay gõ vài cái vào cửa kính xe anh, Taehyung nhấn công tắc mở cửa kính, hơi ngó đầu ra ngoài hỏi.

- "Có chuyện gì?"

- "Mời anh xuống xe!" cậu cảnh sát mặt rất trẻ nghiêm túc ra lệnh cho anh.

Taehyung nhàu mày mở cửa xe bước xuống, hai tay đút vào túi quần.

- "Xe của anh hiện tại đã cán vào vạch kẻ đường, mời anh đi theo tôi về trụ sở lập biên bản."

Taehyung nghe xong lập tức ngớ người ra, cái gì mà cán vào vạch kẻ đường, anh đi lên phía trước nhìn xuống hai bánh xe.

- "Chỉ cán vào có một chút xíu như vậy mà cũng phạt, lại còn về trụ sở?"

Cậu cảnh sát quay đầu lại.

- "Anh thấy gì không, kia là đèn đỏ, chứ không phải đèn xanh, đi theo tôi mau lên."

Taehyung vẫn đứng tại chỗ không hề nhích lấy một bước.

- "Này, cậu tên gì?"

Cậu cảnh sát chep miệng một cái.

- "Đừng hỏi những điều không liên quan, anh sẽ bị phạt nặng hơn đấy."

Taehyung thoáng chốc cười nửa miệng, cũng chẳng nói thêm gì, chỉ thông dong cùng cậu cảnh sát giao thông về trụ sở lập biên bản.

- "Họ và tên?" cậu cảnh sát hỏi.

- "Kim Taehyung," anh điềm tĩnh trả lời.

- "Tuổi?"

- "25."

- "Quê quán?"

- "Daegu."

- "Nghề nghiệp?"

- "Luật sư."

Cậu cảnh sát nghe đến đây động tác viết có chút chậm lại, đưa mắt lên nhìn Taehyung.

- "Sao không cãi?"

- "Hả?" anh nhướn mày đôi chút khó hiểu.

- "Tôi thấy luật sư mấy người thường cãi cảnh sát giao thông ghê lắm mà"

- "Tùy từng trường hợp thôi" Taehyung nhún vai.

Cậu cảnh sát nhếch mép cười.

- "Vốn dĩ là anh sai, cãi cũng chẳng được."

Kim Taehyung để bàn tay thon dài lên mặt bàn gỗ nhẹ.

- "Muốn biết vì sao tôi không cãi không?"

- "Vì sao?" cậu cảnh sát nhẹ giọng hỏi.

- "Vì em đẹp!" Kim Taehyung bình tĩnh trả lời.

Cậu cảnh sát nghe xong lập tức đổi thái độ, giương ánh mắt lờm Taehyung rồi cúi đầu xuống đặt bút viết.

- "Thêm một tội nữa, cợt nhả với cảnh sát giao thông."

Kim Taehyung cười khỏ.

- "Cợt nhả, em hỏi thì tôi trả lời thôi, sao lại nói tôi cợt nhả?"

Cậu cảnh sát ném bút sang một bên.

- "Đừng cãi."

- "Cảnh sát Jeon, tôi tới rồi đây." một anh cảnh sát khác nhanh nhẹn đi vào.

- "Vậy phiền anh xử nốt giúp tôi vụ này, tôi có ghi đầy đủ các thông tin vào giấy rồi, có chút chuyện tôi cần phải giải quyết lát nữa sẽ về" cậu tiến tới đưa cho đồng nghiệp của mình tờ giấy rồi vội vã lái xe biến mất khỏi trụ sở.

Anh cảnh sát này cầm tờ giấy đọc một lượt từ trên xuống dưới sau đó lên phía trước nhìn Taehyung mà mặt xanh lại.

- "Luật.....luật sư Kim.."

Taehyung ngồi vắt chân, mặt hất ra ngoài.

- "Cậu ta tên gì?"

Anh cảnh sát lắp bắp.

- "Cậu ta? À, ý luật sư là cảnh sát Jeon?"

Taehyung gật đầu.

- "Cậu ấy là Jeon Jungkook!"

Jeon Jungkook hiện tại đang ngồi trong một cửa hàng khá sang trọng với vẻ mặt không mấy tốt đẹp cho lắm. Khẽ nhấp ngụm trà rồi nhìn vào đồng hồ nơi cổ tay, đã trễ 5 phút, cậu thực sự rất ghét cái cảm giác phải chờ đợi trong những lần đi xem mắt như thế này.

- "Xin lỗi vì tới trễ."

Jungkook chợt giật mình khi nghe thấy chất giọng trầm thấp của một người con trai vang vọng từ phía sau.

Không lẽ...

Cậu quay đầu lại, hai mắt mở to.

- "LÀ ANH!"

Kim Taehyung chỉ cười nhẹ rồi bước đến đặt mông ngồi xuống ghế đối diện với Jungkook.

- "Chúng ta đúng là có duyên."

Jungkook đưa một tay lên ôm đầu, mặt quay đi chỗ khác bấm bấm điện thoại, đầu dây bên kia vừa nghe máy đã tuôn ra một tràng dài.

- "À! Jungkook, con thấy sao? Có đúng như mẹ nói không, cao ráo, đẹp trai..."

- "Con không thích." cậu ngắt lời mẹ.

- "Jungkook, người ta nói quá tam ba bận, đây đã là người thứ sáu rồi, nếu con cứ tiếp tục không thích thì..."

- "Mẹ à, nhưng thật sự là không hợp, con thà đồng ý quen một trong số những người lần trước con xem mắt còn hơn."

- "Đừng nhiều lời, kết hôn sớm một chút đi cho mẹ đỡ khổ." mẹ Jeon nói xong liền tắt máy, Jungkook bực bội vứt điện thoại lên bàn nhìn Taehyung.

- "Em sao thế?" anh nhắc chén trà cậu đã gọi sẵn cho mình uống một ngụm nhỏ.

- "Thành thật xin lỗi, tôi cảm thấy chúng ta quả thực là không hợp nhau, tôi phải quay về làm việc tiếp đây."

Cậu đứng dậy chuẩn bị xoay người bước đi thì Taehyung cũng đứng dậy kéo tay cậu lại.

- "Này, em còn nhớ em phạt tôi mất bao nhiêu tiền không?"

- "Tôi trả cho anh là được chứ gì." cậu lôi ví trong túi ra liền bị anh giữ lấy ví.

- "Không cần, bởi tôi đã cho người đã bay cái trụ sở ấy đi rồi, em bây giờ quay về cũng không có nơi để làm việc đâu."

Jeon Jungkook tròn mắt nhìn Kim Taehyung.

- "Anh điên à, ăn nói hàm hồ."

- "Tôi không đùa." Kim Taehyung nghiêm giọng nói.

- "Bỏ tay tôi ra." cậu giật chiếc ví trên tay anh rồi quay người.

- "Jeon Jungkook, kết hôn với tôi đi."

Taehyung tiến nhanh lên phía trước đỡ gáy nâng cầm hôn vào đôi môi hồng đang hé nhẹ ra vì câu nói bất ngờ của anh. Jeon Jungkook hai mắt nhắm chặt lại cho đến khi cảm nhận được sự nóng ướt nơi đầu môi mới choàng tỉnh dùng chân gạt mạnh chân Taehyung làm anh ngã ngửa dưới đất rồi ngồi lên bụng anh túm lấy cổ áo mà gằn giọng.

- "Khốn kiếp, nụ hôn đầu của tôi."

Kim Taehyung nắm vào hai cổ tay của Jungkook nhếch miệng cười.

- "Em có biết bây giờ chúng ta trông như thế nào không?"

Cậu nhú mày, không hiểu ý anh muốn nói ở đây là gì.

Kim Taehyung liền nói tiếp.

- "Nhìn dáng ngồi của em đi, trông chúng ta thật là tình thú!"

Jungkook lần này nổi giận thực sự, rút còng số 8 ra khóa tay anh lại.

- "Giờ đây, muốn tôi kết hôn với một người như anh à, có tin tôi cho anh vào trại cải tạo không?"

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đùng manh động (1)

Bàn thân của Kim Taehyung là hứng thú với Jeon Jungkook ngay từ cái nhìn đầu tiên...

Taehyung giờ đôi tay bị còng lên nhìn, nét mặt vẫn thản nhiên.

- "Hóa ra em thích chơi SM với tôi à?"

Jeon Jungkook ngây thơ chớp chớp hai con mắt nai.

- "SM là gì?"

Thấy Taehyung ngoác ngoác ngón tay trở ra hiệu, Jungkook liền ghé tai xuống gần anh hơn.

- "Khi nào chúng ta kết hôn thì tôi sẽ giải thích cho em hiểu."

Jungkook nghe xong không nói gì, chỉ lặng lẽ tặng cho anh một cú đấm thật mạnh vào má. Cột nhà với cậu mà được à!

Kim Taehyung khẽ nheo một bên mắt lại, cảm giác đau nhói tận trong xương gò má chính là chẳng hề hấn gì hết. Bời, con mẹ nó, cậu con trai đang ngồi trên người anh đây thật không phải là một nam nhân bình thường mà.

Cậu là người đầu tiên anh chấp nhận đi xem mắt.

Kim Taehyung liếm nhẹ môi.

- "Ghê gớm!"

Jungkook ngạc nhiên mở tròn hai con mắt nhìn anh, nhưng sau đó lại lắc đầu thờ ra một tiếng rõ to.

- "Cái đấy dùng để chỉ nữ nhân, tôi chẳng!"

Taehyung cười nhạt.

- "Tôi cũng đâu có cong."

Jungkook nhếch mép.

- "Anh muốn kết hôn với tôi, như vậy còn nói mình không cong?"

Taehyung vươn đôi tay lên nắm vào cổ áo của Jungkook, không mạnh không nhẹ liền kéo xuống cho tới khi khoảng cách giữa hai đôi môi chỉ còn vài centimet nữa là chạm nhau.

- "Ừ, hay là em uốn tôi thẳng trở lại đi."

Jungkook hai bàn tay chống xuống làm điểm tựa để không bị mất đà.

- "Nào anh có vấn đề à, sao lại nhờ một nam nhân đi uốn cong thành thẳng?"

Taehyung nhếch mép cười.

- "Thế cứ phải nữ nhân thì mới uốn cong thành thẳng được à, tôi thấy em có nét đẹp còn hơn cả nữ nhân ấy chứ."

Jeon Jungkook nhắm mắt lại hít vào một hơi thật dài rồi thờ ra cho người con ức chế.

- "Bỏ tay khỏi cổ áo tôi." cậu gầm gọng.

Kim Taehyung vẫn còn cổ tinh dai dẳng trêu đùa.

- "Nếu em không chịu uốn tôi thành thẳng, vậy chỉ bằng tôi uốn em cong?"

Jungkook hết chịu nổi, nhện không được liền giờ nắm đấm lên định giáng nốt xuống bên má còn lại của Taehyung thì mẹ Jeon và mẹ Kim đã kéo nhau chạy tới.

- "Jeon Jungkook, con dừng tay cho mẹ." giọng nói đầy uy quyền của mẹ Jeon vang lên.

Jeon Jungkook chép miệng, thả lỏng bàn tay, nơi cổ áo vẫn bị Kim Taehyung giữ chặt.

- "Mẹ, bảo anh ta bỏ tay ra đi." cậu nhìn lên phía mẹ Jeon cầu cứu.

Mẹ Jeon dịu giọng.

- "Mau mở khóa cho Taehyung đi."

Jungkook nghe xong vội vàng thò tay vào túi quần lấy chìa khóa mở còng số 8 ra trả tự do cho đôi tay của anh. Mẹ Kim trông thấy Taehyung bị sung một bên má thì hốt hoảng cúi xuống đỡ anh dậy.

- "Con trai tôi, sao lại thành ra thế này?"

Kim Taehyung buông cổ áo Jeon Jungkook ra, cả anh và cậu lật đật đứng dậy, Jungkook vuốt vuốt quần áo phẳng phiu, chỉnh lại cổ áo cho ngay ngắn.

- "Sao con còng tay của Taehyung?" mẹ Jeon nín nín cánh tay của Jungkook lại hỏi.

- "Là tại anh ta thích cột nhà với con." cậu chau mày khó chịu trả lời.

- "Jungkook, cháu đấm nó hả?" mẹ Kim giọng xót con trai hỏi Jungkook, còn đưa tay lên chạm thử vào má anh.

Taehyung liền gạt tay mẹ Kim xuống.

- "Không sao đâu, đây là của hồi môn cậu ấy tặng cho con."

Jungkook tròn mắt nhìn Taehyung rồi quay sang nhìn mẹ Jeon.

- "Đấy, mẹ thấy chưa, con thực sự không thể mê nổi người này mà."

Mẹ Jeon kéo Jungkook vào nói nhỏ.

- "Này, con không biết nó là ai thật à, nó là luật sư nổi tiếng của thành phố Seoul này đây."

Jeon Jungkook bấu môi.

- "Sáng nay anh ta vừa bị con cho lập biên bản xong."

Mẹ Jeon thở dài.

- "Nó còn từng làm luật sư biện hộ mấy vụ hình sự nổi tiếng lên cả tivi thế mà con không để ý à?"

Jungkook nhún vai.

- "Chịu thôi, con làm bên giao thông chứ có làm bên hình sự đâu mà biết được."

Mẹ Jeon lắc đầu lại đẩy Jungkook về phía Taehyung, cậu nhún nhó đứng xa anh cả mét.

- "Bà Jeon à, con trai tôi bảo rất thích Jungkook, còn Jungkook thì sao?" Mẹ Kim nói mà nét mặt hờn ha hờn hờ.

Jungkook đưa mắt nhìn mẹ Jeon, vừa nói vừa lắc đầu.

- "Con không thích, con không thích!"

Mẹ Jeon chép miệng.

- "Là đứa nào từng năn nỉ mẹ cho đi xem mắt, là đứa nào cứ than vãn không có người yêu, dạo trước không phải con đã nói rằng muốn đi lấy chồng lắm à, lại còn sợ bị ế."

- "Chuyện con đòi đi xem mắt với sợ ế đã từ lâu lắm rồi, giờ toàn là mẹ giục con đi xem mắt" cậu lí nhí đính chính câu nói của mẹ Jeon.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Jungkook, Taehyung chỉ cúi mặt xuống nhin cười.

Hóa ra là con sẵn rồi!

Anh tới kéo cậu lại gần anh hơn.

- "Sao em nói với tôi rằng em thẳng?"

Jeon Jungkook hất mạnh tay Kim Taehyung ra, cậu nghiêng răng.

- "Anh im miệng cho tôi"

Taehyung cười không ngấm được mồm.

- "Em còn sợ bị ế, đừng lo, có tôi hốt em."

Jungkook diễn máu thực sự, nuốt cục tức quay mặt đi chỗ khác.

- "Taehyung, Jungkook nhà ta bướng bỉnh lắm, trăm sự nhờ con." mẹ Jeon nhẹ nhàng nói với Taehyung rồi nhìn sang Jungkook, biết cậu không thích nhưng lần này không thể chiều theo ý cậu được.

Kim Taehyung gật đầu.

- "Con sẽ cố gắng."

Mẹ Jeon cười hài lòng, mẹ Kim đi tới khoác vào tay mẹ Jeon.

- "Tôi nghĩ nên tiếp tục để hai đứa nó có không gian riêng tư."

- "Phải rồi, Jungkook, đừng làm gì quá đáng với Taehyung nhé." mẹ Jeon dặn dò cậu thêm một câu nữa rồi rào bước ra ngoài cùng mẹ Kim.

Chả là hai mẹ trong một lần tình cờ trò chuyện với nhau trên blog *tâm sự chuyện con cái*, mẹ Jeon thì buồn phiền vì con trai quá kén người xem mắt, mẹ Kim thì buồn phiền vì con trai đã quá tuổi cập kê rồi mà vẫn không chịu mang con dâu về nhà. Hai mẹ nhắn tin gửi ảnh của con mình cho nhau xem và mẹ Kim khi ấy đã hạ quyết tâm sẽ thuyết phục Taehyung đi xem mắt cho bằng được.

Jeon Jungkook đứng ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng của mẹ Jeon, vậy là mẹ muốn gả cậu đi thật à!

- "Chắc hai người đó đi xem ngày kết hôn của tôi và em." Kim Taehyung lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ trong đầu của Jungkook.

- "Chưa chắc." Jeon Jungkook nói xong quay người đi ra ngoài, Kim Taehyung vội trả tiền nước cho phục vụ rồi cũng chạy theo cậu ra đến cửa.

- "Nếu không thì tôi sẽ đi xem ngày để chúng ta kết hôn."

- "Khốn nạn vừa thôi, tôi có nói là muốn kết hôn với anh hả?" Jungkook ngồi lên xe mô tô lấy mũ bảo hiểm đội lên đầu thì bị Kim Taehyung giữ lại, giọng nói nam tính kẻ bên tai.

- "Đừng mạnh động, em cứ coi chừng mất mũi đi, biết đâu sau này lại va vào tim tôi thì sao!"

Anh đưa tay vuốt dọc một đường trên eo cậu rồi nhanh chóng lái xe đi trước khi cậu nổi giận. Jeon Jungkook rùng mình một cái, cảm giác lạnh lạnh ở sống lưng thật là khó diễn tả.

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] *Luật Sư Xin Đừng Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đùng mạnh động (2)

Jeon Jungkook đội mũ bảo hiểm lên đầu rồi phóng xe quay trở về trụ sở, cảm giác lạnh lạnh ở sống lưng hiện giờ vẫn còn, cứ nghĩ đến câu nói khi này của Kim Taehyung là cậu lại sôi máu. Cái gì mà phải để ý mắt mũi, cái gì mà sau này va vào tìm anh. Cậu chẳng thể hiểu nổi sao Kim Taehyung có thể ăn nói trắng trợn như vậy mà không biết ngượng mồm.

Jungkook đập mạnh vào tay lái một phát, càng nghĩ càng bức càng phóng xe nhanh chẳng mấy chốc đã về đến trụ sở.

- "CHUYỆN GÌ THẾ NÀY?" cậu hoảng hốt chạy vào hỏi người đồng nghiệp cũng đang đứng gần đó.

- "Không biết, tự dưng cấp trên hạ lệnh phá cái trụ sở này đi." anh đồng nghiệp ánh mắt tiếc nuối nhìn Jungkook.

Cậu lay mạnh hai bả vai của anh đồng nghiệp.

- "Thế chúng ta sẽ làm ở đâu?"

- "Nghe cấp trên bảo chúng ta sẽ chuyển tới làm tại một trụ sở khác ở Daegu." anh đồng nghiệp buồn rầu đáp lời.

Jeon Jungkook tròn tròn đôi mắt.

- "Cái gì, từ Busan mà chuyển tới tận Daegu, xa như vậy sao?"

Anh đồng nghiệp miễn cưỡng gật đầu.

- "Biết làm thế nào được, cấp trên bảo sao thì phải nghe vậy thôi, tôi còn có vợ với hai con nhỏ ở nhà, độc thân như cảnh sát Jeon có phải đỡ vương bận hơn không!"

Độc thân?

Cậu còn không chắc mình sẽ độc thân được được bao lâu nữa nhưng cục tức hiện giờ thì không thể nuốt nổi rồi.

- "Khi nào thì chúng ta sẽ chuyển tới Daegu làm?"

- "Nội trong ngày mai và ngày kia là phải có mặt ở đó" anh đồng nghiệp nói xong vỗ vỗ vai Jungkook vài cái an ủi rồi đội mũ phóng xe về nhà.

Cậu ở lại mà mặt mày thần thờ nhìn cái trụ sở thân thuộc bị phá tan tành thành những mảnh đá vụn xong mới quyết định tới quán ba uống rượu, chỉ nửa chai thôi đã say khướt, từ lượng thực quá tệ, còn ngứa tay ngứa chân đâm luôn cả mấy thằng đang vật vờ tán tỉnh trước mặt khiến mọi người xung quanh sợ hãi liền đứng gọn hết sang hai bên để cậu bước ra ngoài.

Trời tối mù tối mịt mịt. Jeon thấy con trai chân loạn choạng đi vào nhà thì vội vàng chạy ra đỡ cậu.

- "Mẹ...hức....nhà.....hức....của Kim Taehyung...hức....ở đâu?" Jungkook miệng nồng nặc mùi rượu nấc lên nấc xuống hỏi mẹ, giọng còn có chút gì đó tức giận nữa.

Mẹ Jeon nhăn nhó.

- "Sao con lại uống rượu hả?"

Jungkook lắc đầu, đưa tay lên cọ cọ chớp mũi.

- "Con...hức...muốn tới...hức...cho anh ta một bài học...hức hức..."

Mẹ Jeon đỡ Jungkook ngồi xuống ghế rồi mới nói.

- "Say mềm thế này thì lái xe kiểu gì mà đòi đi chỉ tới nhà nó?"

Jungkook đưa tay lên vỗ ngực.

- "Con không say...hức...con không say..."

Mẹ Jeon bắt lực chần chờ một lúc rồi quyết định gọi điện cho Kim Taehyung, anh rất nhanh đã bắt máy trả lời.

- "Taehyung à, hai đứa hôm nay đã xích mích gì vậy hả, Jungkook nhà ta đã uống nhiều rượu lắm, nó không những hỏi ta địa chỉ nhà của con mà còn nói là muốn dạy cho con một bài học nữa."

Kim Taehyung phì cười, cũng thừa biết Jungkook cậu vì sao lại muốn dạy cho anh một bài học.

Ba mươi phút sau Kim Taehyung đã sẵn sàng đứng trước cổng nhà Jungkook bấm chuông, mẹ Jeon đi nhanh ra mở cổng cho anh nét mặt có chút lo lắng.

- "Con vào mà xem đi, ta thấy nghiêm trọng lắm rồi đấy."

Kim Taehyung gật nhẹ đầu, vừa bước vào đến cửa nhà đã thấy Jeon Jungkook giờ tay quơ quơ vài cái mắt nhắm bằng liền ngã phải vào lòng của ai đó với hương thơm nam tính tỏa ra bao quanh lấy cơ thể nồng nặc mùi rượu kia.

Anh tới gần hơn quan sát mọi nhất cử nhất động của cậu, Jeon Jungkook giờ tay quơ quơ vài cái mắt nhắm bằng liền ngã phải vào lòng của ai đó với hương thơm nam tính tỏa ra bao quanh lấy cơ thể nồng nặc mùi rượu kia.

Jeon Jungkook vừa ngẩng mặt lên liền bắt gặp ngay ánh mắt sâu thẳm của Kim Taehyung, cổ áo anh lập tức bị cậu túm chặt.

- "Anh khôn nạn...hức...trụ sở của tôi..."

Kim Taehyung nửa đứng nửa ngồi đỡ cả người Jungkook trông như kiểu cậu đang lụy tình anh vậy.

- "Cái trụ sờ xuống cấp ấy trước sau gì cũng phải phá thôi."

- "Xuống cấp cái đầu anh..." Jeon Jungkook phụng phịu buông cổ áo của Kim Taehyung ra rồi nằm lăn lộn dưới sàn nhà.

Anh lắc đầu nhìn cậu ăn ạ, không ngờ con người có phần ngang bướng này khi say rượu lại trở nên đáng yêu đến thế.

- "Phòng của em ở trên tầng hả?"

Taehyung tiếp tục đỡ Jungkook đứng dậy đưa cậu lên phòng. Jeon Jungkook mắt nhắm mắt mở gật gù chẳng kiểm soát được bản thân đang làm cái gì.

Chút hơi men trong người khiến cậu cảm thấy thực bức bối liền đưa tay cời hết cúc áo sơ mi, xương quai xanh lộ ra rõ mồn một, cơ bụng theo nhịp thở đều đều lên xuống đập thẳng vào mắt của Taehyung. Anh bắt đầu toát mồ hôi trên trán, chỉ là đỡ cậu lên phòng thôi mà không khác gì đi đánh trận.

- "Phòng của em ở đâu?"

Kim Taehyung hỏi cậu xong lại tự đánh vào đầu mình, thà đi hỏi đầu gối còn hơn. Anh mở đại một phòng ra nhìn xung quanh thấy vài bộ quần phục được treo lủng lẳng trong đó liền đỡ Jungkook vào để cậu nằm xuống giường.

Jeon Jungkook hai mắt díp lại, tự cời bỏ áo sơ mi của mình ra nhưng còn chưa cời hết đã bị Kim Taehyung giữ không cho cời, anh đang khổ sở vì cậu thì đột nhiên có một lực mạnh kéo anh ngã xuống. Jungkook vẫn mơ màng ngồi trên bụng của Taehyung, hai má ửng hồng, giọng rượu lải nhải.

- "Anh là thằng điên phương nào hả, sao dám quấy nhiễu cuộc sống của tôi?"

Kim Taehyung cắn môi, nhất thời không biết phải làm sao với con người này, cậu làm cảnh sát giao thông quanh năm suốt ngày đứng đường như vậy mà da dẻ hoàn toàn chẳng bắt nắng, vẫn trắng vẫn đẹp vẫn mịn màng không thể chê vào đâu được, hai điểm nhỏ nhỏ trước ngực còn không biết ý cứ nhô ra cầu dẫn ánh mắt của người bên dưới.

- "Hôm nay tôi nhất định phải dạy cho anh một bài học."

Cậu nói rồi giờ nắm đầm lên nhưng sau đó lại đổ ập xuống người của anh, Kim Taehyung lật Jeon Jungkook nằm sang bên cạnh dùng ngón tay trò nâng nhẹ cầm cậu lên, Jungkook miệng hé ra liên tục kêu nóng, chân tay lại quờ quạng lung tung chẳng may chạm đúng phải nơi nhạy cảm nào đó của anh khiến nó hơi ngốc đầu phản ứng.

Kim Taehyung giữ chặt hai cổ tay của Jeon Jungkook sang hai bên, tiếng thở bỗng mạnh mẽ dồn dập khi nhìn vào hai cánh môi đang hé hé ra trước mắt, anh cúi xuống ngậm lấy môi dưới của cậu mát nhẹ, dịch vị nồng nồng say say của rượu trong khoang miệng cậu hoà tan với dịch vị của anh, Kim Taehyung khẽ dứt môi Jungkook, miệng cong lên thành nụ cười.

- "Tôi như vậy, tất cả là tại em!"

Bạn đang đọc truyện *[VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Anh là người tử tế

☐☐ Đã lâu không up chap, các cậu mà không giục là tớ lười đấy:))

Jeon Jungkook dù ở trong con say vẫn có thể cảm nhận được giọng nói trầm khàn mờ nhạt của Kim Taehyung thoảng nhẹ bên tai, đôi lông mày cậu chau lại, mồ hôi bỗng túa ra khắp người. Uống rượu chắc chắn sẽ làm cơ thể ta nóng lên, mà nóng lên thì nhất định là phải cời.

Thứ gì còn mặc ở trên người lúc này nhất định sẽ được chính bàn tay cậu tháo bỏ ra hết.

Kim Taehyung ngồi dậy, nhìn nam nhân đẹp muôn phần ấy đang vô tình quyến rũ dục vọng trong con người mình cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Jeon Jungkook đối với anh chỉ mới vài lần gặp thoáng qua đã khiến nơi tâm trí của Taehyung hỗn loạn khác sâu một hình bóng.

Bây giờ, Jungkook đang trở nên mất kiểm soát không một chút phòng bị nào như vậy thì cơ hội có thể ăn được cậu chắc chắn là một trăm phần trăm.

Nhưng rốt cuộc, lại chẳng muốn lợi dụng hoàn cảnh mà chiếm đoạt thân thể của Jungkook vì Kim Taehyung anh vốn dĩ không phải là một người xấu.

Từ này tới giờ, cậu vẫn cứ show hàng cho anh ngắm đấy thôi, cái này là do cậu tự nguyện. Anh ngồi đó, chờ chờ một hồi rồi quyết định đứng dậy rời khỏi phòng cậu.

Mẹ Jeon ở dưới phòng khách trông thấy Taehyung bước xuống liền chạy lại hỏi thăm tình hình.

- "Sao rồi, hai đứa có xảy ra chuyện gì không?"

Kim Taehyung cười cười.

- "Xảy ra chuyện gì được ạ, cậu ấy đang ngủ say lắm."

Mẹ Jeon thở dài.

- "Có làm phiền con không, khuya khoắt thế này, ta xin lỗi!"

Kim Taehyung lắc đầu, đi vội ra cửa xô đôi giày vào chân.

- "Con về đây, cậu ấy, nhờ bác chăm sóc."

Mẹ Jeon ừ một tiếng, sau khi Taehyung lái xe về, mẹ cẩn thận khoá cổng cửa lại, định bụng lên phòng Jungkook xem xét nhưng suy suy nghĩ nghĩ cho cùng vẫn là mặc kệ cậu. Lớn bằng từng ấy rồi cũng chẳng cần đến mẹ phải lo cho nữa.

Sáng hôm sau Jeon Jungkook tỉnh dậy, đầu óc ong ong, hai mắt nhap nhoè mắt một lúc mới nhìn rõ xung quanh được.

Cậu giờ tay vuron vai, miệng ngáp ngắn ngáp dài, chỉ nhớ hôm qua vì chuyện trụ sở bị phá mà đi uống rượu say bí tỉ, Jungkook vung chần, bỗng dưng giật thót một cái.

Bình thường có uống rượu nhưng cũng đâu đến nỗi cời sạch sành sanh như thế này, cậu quay qua quay lại ôm quần áo đi thẳng vào trong nhà tắm. Lúc bước ra trên người chỉ quần ngang hông một chiếc khăn bông trắng ngắn đến đùi.

Đang mở tủ tìm máy sấy tóc thì chuông điện thoại đột ngột reo, cậu bước tới đầu giường cầm chiếc điện thoại ấy lên nhìn, đây đâu phải máy của cậu, nhưng vẫn trượt cuộc gọi áp vào tai để nghe.

Đầu dây bên kia không chào hỏi gì mà cứ thế vào đề thẳng tắp.

- "Mở cổng cho tôi."

Jeon Jungkook há mồm, cái giọng như ra lệnh này là sao.

- "Ai.....ai đây?"

Đầu dây bên kia bật cười.

- "Chồng em."

Jeon Jungkook cắn môi, nói đến đây thì cậu biết tên đó là ai rồi.

- "Kim Taehyung, anh muốn gì?"

- "Tôi rất vui vì em đã nhận ra tôi, giờ thì mang chiếc điện thoại mà em đang nghe ấy trả lại cho tôi đi, tôi đang đứng ở cổng nhà em."

Jeon Jungkook bước tới chỗ cửa sổ đưa mắt nhìn qua những ô kính trong suốt thấy Kim Taehyung đúng là đang đứng ở ngoài cổng thật, trong lòng hoang mang khó tả nhưng không tài nào nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra. Có cố gắng lắm cũng chỉ nhớ rằng sau khi uống rượu xong thì lái xe về nhà.

Jungkook nhăn nhó vò vò mái tóc ướt vừa mới gội, đến khi nhận ra đầu dây bên kia đã tắt máy từ lúc nào rồi mới nhìn lại xuống cổng, Kim Taehyung không còn đứng ở đó nữa.

* Cạch*

Cửa phòng được mở, Kim Taehyung ngang nhiên bước vào trước đôi mắt mở to vì kinh ngạc của Jungkook.

- "Đưa điện thoại đây." anh xoè tay về phía cậu.

Jeon Jungkook lắc đầu, giấu điện thoại ra sau lưng.

- "Sao có thể là của anh cơ chứ?"

Kim Taehyung bất chợt không biết nên nói gì với con người này, mà cũng phải thôi, hôm qua cậu say như vậy thì còn nhớ được gì nữa.

- "Bây giờ tôi đang có việc gấp, nếu em có thắc mắc thì hãy gọi điện hỏi mẹ em."

Cậu một mực lắc đầu, chút ký ức của ngày hôm qua đang mập mờ ẩn hiện.

- "Anh nghĩ tôi ngốc chắc, khai thật đi, anh đã làm gì tôi rồi?"

Kim Taehyung bắt đầu về mặt dày nghiêm túc.

- "Nói cho em biết, tôi vô cùng từ tế đấy"

Jeon Jungkook cười khẩy.

- "Loại anh mà từ tế thì tôi đi đầu xuống đất."

Kim Taehyung nhú mày.

- "Đù rồi, tôi không có thời gian cãi nhau với em, mau trả điện thoại nhanh lên."

Anh tiến tới chỗ cậu quàng một tay ra sau để lấy máy thì bị cậu đấm cho một cú vào bụng.

Jeon Jungkook thoát cái đã chạy ra phía cánh cửa sổ thoát nhưng may là anh đã kịp thời kéo lấy tay cậu. Jungkook quay đầu nhìn Taehyung, dồn sức vào hai cánh tay đẩy anh ngã về phía sau, Kim Taehyung loạng choạng lùi lại vài bước, cuối cùng là mất đà ôm theo cả Jungkook ngã luôn xuống nền nhà mát lạnh.

- "Buông ra, anh chạm vào đầu thế hả!"

Jungkook nằm trên người Taehyung gất một câu, mặt dần dần ửng đỏ.

Kim Taehyung bấy giờ mới nhận ra bàn tay của mình đang yên vị trên cặp mông đầy đặn của Jungkook, tay anh bất giác run lên, lại thêm mùi sữa tắm thơm thơm từ cơ thể cậu tỏa hương nhẹ nhàng.

Kim Taehyung liền nắm vào cổ tay Jeon Jungkook, vật cậu nằm xuống nền nhà, anh rất nhanh đã đè lên người cậu, Jungkook khó chịu nhắm chặt hai mắt vì cả tấm lưng bị áp vào nền gạch lạnh lẽo, miệng khẽ kêu một tiếng.

Kim Taehyung cúi đầu, hôn lấy bờ môi căng mọng ngập tràn sức sống của Jeon Jungkook, chẳng hề ngại ngần ngậm mút đến đỏ hồng hai cánh môi, đầu lưỡi mềm của cậu cũng được cuốn vào cùng với đầu lưỡi ấm nóng của anh, khẩu dịch cậu tràn qua khóe miệng, áo vest của Taehyung chà qua chà lại hai điểm nhỏ trước ngực của Jungkook khiến chúng rạo rức mà cương cứng lên, cảm giác này thực sự là không tệ.

Nhưng Jeon Jungkook nhất quyết muốn vùng vẫy.

Kim Taehyung hôn lâu như vậy biết Jungkook sắp thiếu dưỡng khí mà ngắt đi rồi mới chịu dừng lại.

Cậu còn khép hờ đôi mắt trong hơi thở gấp gáp hoà quyện với hơi thở nam tính của anh, Kim Taehyung cắn chặt răng, sao mà cậu gọi cảm đến thế!

Jeon Jungkook từ từ mở mắt nhìn Kim Taehyung, cổ hít thở thật sâu để lấy lại dưỡng khí, cậu đẩy anh sang một bên, chống tay ngồi dậy, khăn quàng ngang hông gần tuột ra còn chưa kịp cài vào thì Taehyung đã nhanh tay giữ lấy.

- "Anh...anh..."

Jeon Jungkook có chút sợ, vừa bị hôn đến lời nói cũng lúng túng, muốn chửi mà chẳng hiểu sao lại không thể mở miệng được, chỉ cúi mặt tránh đi ánh nhìn của anh.

Kim Taehyung mỉm cười, nâng cằm Jeon Jungkook lên, đẩy mắt đáng tràn ản ý.

- "Tôi sẽ không ăn em đâu."

- "Vì tôi là người từ tế mà!"

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Dừng Cài Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 5: Khó hiểu!

Taehyung là người vô cùng từ tế đó, mấy chế đừng có hiểu lầm!!!

Hãy cứ đợi tới một ngày sự từ tế của anh chỉ có giới hạn đi nhé ☐☐

Chap này dành tặng bạn @linhluhanss

Jeon Jungkook hất mạnh bàn tay của Kim Taehyung ra khỏi cằm mình, khẽ hít một ngụm khí để lấy lại bình tĩnh.

- "Nếu từ tế thật thì..." cậu chỉ nói nửa chừng rồi hất hất mặt xuống dưới cái nơi mà anh vẫn đang giữ thật chặt ấy.

Kim Taehyung liếc nhìn mép khăn tắm của Jungkook chưa kịp cài vào còn nằm gọn trong tay anh. Các cụ bảo đồ ăn ngon đã dâng đến tận miệng mà không biết thưởng thức thì đúng là kẻ ngốc.

Nhưng, thật ra không đúng không đúng cho lắm.

Vốn dĩ ấn tượng của cậu đối với anh ngay ở lần gặp gỡ đầu tiên thực sự mà nói, thì chính là quá tệ. Vậy nên bây giờ tốt nhất hãy cố gắng tạo sự tin tưởng để dần dần xoá nhoà đi cái ấn tượng không mấy tốt đẹp ấy.

Như thế thì mới có cơ hội được cùng cậu tiến xa hơn nữa.

Rõ ràng Kim Taehyung anh là người vô cùng thông minh mới đúng.

- "Biến thái, vẫn còn chưa buông?"

Jeon Jungkook một tay giữ khăn trên hông, một tay gạt mạnh lấy mép khăn mà Kim Taehyung đang cầm rồi cài lại ngay ngắn.

Taehyung bỗng ngờ ngác nhìn xuống xung quanh nền nhà một lượt, chiếc điện thoại của anh vừa này không biết đã bị cậu quăng đi đâu.

Cũng chẳng ngờ được đêm qua lại để quên máy ở nhà cậu.

- "Anh làm cái gì đấy?" Jungkook mở miệng hỏi.

- "Tìm điện thoại chứ còn làm gì nữa, em có biết nó rất quan trọng đối với tôi không!" Taehyung vừa trả lời vừa tỏ vẻ trách móc Jungkook.

- "Nhờ thân chủ của tôi mà có gọi đến thì tính sao, đợt biện hộ lần này không phải đơn giản đâu"

Jeon Jungkook nghe xong chợt cần mỗi suy nghĩ.

Đúng rồi! Taehyung là luật sư nhì!

Tạm gác cái chuyện uống rượu say của ngày hôm qua sang một bên, Jungkook cũng cúi đầu xuống nhìn chỗ nọ, liếc chỗ kia tìm điện thoại giúp Taehyung.

Lúc đứng lên lại nhẹ nhàng lướt qua anh một cái, Kim Taehyung vẫn đang ngồi dưới nền nhà, tự dưng anh đưa tay day day hai bên thái dương. Quả thực, cậu quá đáng lắm, anh nói anh

tử tế thì cậu tin anh tử tế thật à! Sao vẫn chưa chịu mặc quần áo vào thế kia.

Đột nhiên Jungkook quay người lại nói với anh.

- "Này, có phải anh cãi nhau với người ta nhiều quá nên đâm ra sinh ngu không. Lấy điện thoại còn lại của anh gọi cho cái máy đấy mau lên!"

Kim Taehyung mở to mắt "à" một tiếng, cho tay vào túi quần lấy chiếc điện thoại khác ra bấm số gọi.

Vài giây sau, anh nhìn cậu lắc đầu.

- "Không liên lạc được."

Jeon Jungkook chép miệng.

- "Chả có nhẽ bị sập nguồn?"

Kim Taehyung tiếp tục lắc đầu.

- "Có khi hỏng rồi cũng nên!"

Jeon Jungkook lại bĩu môi.

- "Sao máy của anh đều thế?"

Kim Taehyung nhếch miệng cười khô.

- "Với cái lực quảng đấy của em thì người còn hỏng ý chứ đừng nói là máy điện thoại."

Jungkook mím môi tròng mắt lườm Taehyung.

- "Rồi sao, anh định đổ lỗi cho tôi à?"

Kim Taehyung nhún vai.

- "Một phần cũng là lỗi do em mà."

- "Nhưng lỗi của tôi nhiều hơn, được chưa?"

Jeon Jungkook lại bĩu môi thêm cái nữa, ánh mắt nhìn anh mang theo chút gì đó gọi là khinh bỉ.

- "Tôi chẳng có lỗi gì cả, đang yên đang lành tự dưng anh xuất hiện ở phòng tôi, lại còn giờ trò biến thái, anh cứ liệu hồn đấy!"

Kim Taehyung thờ dãi nhìn cậu.

- "Ngay từ đầu em chịu đưa cho tôi thì đã không xảy ra cái chuyện như bây giờ."

- "Anh còn dám nói"

Jungkook tiến tới vật Taehyung ngã nằm ra sàn nhà, cậu ngồi trên người anh, một tay túm lấy cổ áo của Taehyung, một tay giờ nắm đấm lên đe dọa. Taehyung theo quán tính nhắm mắt quay mặt sang một bên rồi lại từ từ mở mắt ra.

- "Jungkook, điện thoại của tôi kia."

Kim Taehyung chỉ tay vào gầm giường, ban nãy không phải cả cậu và anh đã tìm qua gầm giường một lượt rồi sao, Jungkook nghe vậy chột cùi thấp đầu nhìn theo hướng mà tay anh đang chỉ.

- "Đâu cơ?"

- "Kia kia, ở giữa gầm giường đó."

Jeon Jungkook vẫn không thấy, bèn bước ra khỏi người anh, hai khuỷu tay chống xuống nền nhà, hai đầu gối cũng quỳ hẳn xuống, cậu ngó vào gầm giường nhìn kỹ một lần nữa.

- "Sao tôi vẫn chưa thấy vậy, anh có lừa tôi không đấy?"

- "..."

- "A, thấy rồi!"

Jeon Jungkook quay đầu lại nói với anh bất ngờ bắt gặp ánh mắt của Kim Taehyung đang tia chăm chăm vào bộ phận nào đó của cậu. Hai má Jungkook bỗng nóng bừng, con ức chế ập đến.

- "ANH NHÌN ĐIỆN THOẠI, HAY LÀ NHÌN MÔNG TÔI!"

Kim Taehyung chỉ cười nửa miệng.

- "Tôi nhìn mông em."

Jeon Jungkook nhắm mắt lại định thần, thực sự là sắp phát điên rồi. Dù anh có nhìn đi chẳng nữa thì có nhất thiết phải trả lời thẳng thắn như vậy không.

- "Đồ dê xồm, tự chui vào gầm giường mà lấy điện thoại!" cậu nói xong liền bước vào trong nhà tắm.

Kim Taehyung loay hoay một hồi cũng lấy được chiếc điện thoại ở trong gầm giường ra, ngấm ngấm mà chẳng hiểu sao lại bật cười ngậy ngốc.

Thế là vỡ tan màn hình rồi.

Jeon Jungkook thay quần áo xong mở cửa nhà tắm đi ra ngoài, nhẹ nhõm thở phào một tiếng. Kim Taehyung vậy là đã rời khỏi đây.

Jungkook bây giờ mới bắt đầu đi tìm điện thoại của mình, thấy 3 cuộc gọi nhỡ từ mẹ Jeon, cậu nhanh chóng gọi lại cho mẹ.

- "Alô, mẹ à, có chuyện gì không ạ?"

Mẹ Jeon cất giọng lạnh lùng.

- "Jungkook à, hôm nay con tới trụ sở ở Daegu làm việc đúng không?"

Jeon Jungkook chớp chớp mắt nhìn lên trần nhà rồi bất chợt vò mái tóc mềm. Cậu nhớ rõ là đã nói chuyện đó với mẹ đầu nhí.

- "Đúng rồi, con phải chuyển tới đó làm việc, nhưng sao mẹ biết?"

- "Là Taehyung nói, mà Jungkook này, Taehyung nó bảo con có qua đó làm việc thì ở tạm nhà nó cũng được cho đỡ vất vả."

Jungkook ở đầu dây bên kia liền lắc đầu nguầy nguậy.

- "Không đời nào, mẹ à, con thà đi đi về về còn hơn."

Mẹ Jeon giọng nói có chút khó hiểu.

- "Mẹ thấy Taehyung nó lễ phép lắm mà, có biết hôm qua con uống say đến mức nào không, còn hỏi địa chỉ nhà của Taehyung rồi còn đòi dạy cho nó một bài học. Mẹ phải gọi nó đến nhà mình đây"

Jungkook thở dài.

- "À, thì ra là mẹ gọi, con đang thắc mắc không biết tại sao hôm qua anh ta lại ở phòng con."

- "Tóm lại là con không ở cùng anh ta, chỉ vậy thôi."

Mẹ Jeon cũng không nói nhiều, mẹ khuyên cậu như vậy vì muốn cậu đỡ vất vả thôi, nếu cậu không thích thì mẹ cũng đành chịu.

- "Được rồi, vậy tùy con lo liệu."

Mẹ Jeon nói xong liền cúp máy, Jungkook nằm lăn xuống giường suy nghĩ vẩn vơ.

Tại sao Kim Taehyung lại xuất hiện trong cuộc đời cậu, thật là một tên đáng ghét mà, đã đáng ghét rồi lại còn biến thái. Nhưng nụ hôn ban nãy là sao chứ! Jungkook đưa tay sờ vào môi, rõ ràng muốn đắm cho anh ta một trận tới bời bời mà.

Xét cho cùng, cũng là vì Kim Taehyung quá đẹp trai đi.

Bạn đang đọc truyện *[VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đừng Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đúng là oan gia!

Lăn lộn một hồi ở trên giường mà vẫn chưa thể thoát khỏi được những dòng suy nghĩ vẩn vơ, Jungkook đưa tay lên vò mái tóc mềm mượt đến rối bời cả tâm trí.

Chuông điện thoại lại tiếp tục reo, cậu mệt mỏi cầm chiếc điện thoại lên liếc qua cái tên thân thuộc hiện trên màn hình rồi vội vàng bật dậy nghe máy.

- "Alô, anh Jimin à!"

- "Ừ, Jungkook, em mau đến xem trụ sở mới của chúng ta đi, trông cũng khá ổn đấy!" Park Jimin ở đầu dây bên kia giọng nói có vẻ vô cùng hào hứng.

Jungkook có chút bất ngờ, đáp ứng hỏi Jimin.

- "Anh...đi gì tới đó...ừm...hôm qua..."

Park Jimin như chợt nhớ ra chuyện quan trọng, liền ngắt lời Jeon Jungkook.

- "À đúng rồi, hôm qua lúc anh đến trụ sở cũ vẫn chưa bị phá, cũng không nhìn thấy em đâu, gọi điện thì không nhấc máy. Sáng nay mọi người đến sớm tập chung ở nhà anh rồi cùng đánh một chuyến xe ô tô tới Daegu rồi"

Jeon Jungkook cười nhạt.

- "Tại em có chút việc gấp cần giải quyết cho nên..."

- "Việc gấp gì, lại đi xem mắt đúng không?" Jimin hỏi với chất giọng dường như đã biết trước được câu trả lời của cậu là như thế nào.

Jungkook ngáp ngừng rồi lại thở dài.

- "Một môi thật đấy, em sẽ kể cho anh nghe sau."

Park Jimin gật đầu ậm ừ.

- "Được rồi, vậy anh đợi em ở trụ sở mới, mà em có địa chỉ chưa, để anh nhắn lại cho."

- "Vâng, anh cứ nhắn địa chỉ cho em rồi em sẽ tự tìm đường."

Jeon Jungkook nói xong liền tắt máy, giăng rộng hai cánh tay tiếp tục ngã lưng xuống giường nằm thêm một lúc nữa mới chịu dậy khoác chiếc áo cánh dài tay vào người, cầm chùm chìa khóa rồi bước xuống phòng khách, khóa cửa nhà lại.

Hôm nay cậu cũng chỉ đến ngắm qua cái trụ sở mới ấy thôi, nếu không có gì thay đổi thì ngày mai có thể bắt đầu đi làm được rồi.

Jungkook bước chân ra đến cổng, đứng đút hai tay vào túi quần ngắm nghĩ một hồi rồi quyết định bắt taxi tới nhà ga đi tàu cho lành.

Từ Busan tới Daegu đối với cậu quả thực là một quãng đường khá dài!

Jungkook ngồi trên tàu, tưởng chừng đây chính là một nơi lý tưởng để cậu có thể yên tâm thư giãn nghỉ ngơi nhưng không, chỉ cần nhắm hai mắt lại thì hình ảnh của Kim Taehyung sẽ xuất hiện ngay lập tức.

Jeon Jungkook lắc đầu, tay chân bứt rứt không yên, tình hình chính là chẳng hiểu tại sao cậu có thể bức xúc tới nỗi dẫn tới độc thoại nội tâm như thế này.

Chẳng phải Kim Taehyung ở Daegu sao, rồi cuộc vì cái gì mà lại đến Busan như thế này, đừng nói là vì đi xem mắt nên mới tới đấy chứ!

Mọi thứ thực sự là nhanh đến chóng mặt, anh ta đã hôn mình những hai lần, aisssh...

Nhưng phải công nhận là anh ta đẹp trai thật!

A...biến thái, anh ta là đồ biến thái!!!

Kim Taehyung, anh cứ thử đem tôi ra làm đồ chơi xem...

Jeon Jungkook nghĩ tới đây mà hai bàn tay cuộn chặt thành hình nắm đấm.

Nếu Kim Taehyung thực sự chỉ là hứng thú mà không coi cậu ra gì.

Vậy thì chỉ một từ thôi.

Giết!

Jungkook sau đó ngẩng đầu lên liền hít thở vài hơi thật sâu, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn hẳn, kéo nhẹ chiếc mũ lưỡi trai đang đội trên đầu cụp xuống che đi nửa khuôn mặt, cậu khoanh tay trước ngực làm một giấc không ngắn không dài, đủ để lấy lại sự tỉnh táo vốn có.

Park Jimin vắt chéo chân ngồi đợi Jeon Jungkook mà không khỏi sốt ruột, vừa định bấm số gọi cho cậu thì đúng lúc cậu gọi đến cho anh.

- "Này Jungkook, em tới nơi chưa?"

- "Jimin à, em đang ở nhà ga X, anh đến đón em được không?"

Park Jimin ôm đầu.

- "Nhà ga X! Em đi tàu tới đây sao?"

- "Vâng!"

- "Được rồi, đợi anh chút, anh đến ngay."

Jeon Jungkook đứng ở một chỗ đợi Park Jimin, miệng thì không ngừng kêu khổ, tự dưng phải tới một nơi xa xôi làm việc thực sự trong lòng cậu rất rất không muốn.

Còn nữa, Park Jimin đã nói với cậu rằng anh cùng mọi người đi ô tô đến đây, vậy thì anh làm gì có xe mà tới đón cậu cơ chứ.

30 phút sau...

- "JUNGKOOK" Park Jimin gọi to, tay giơ lên vẫy vẫy để Jeon Jungkook nhìn thấy.

Cậu thì vừa lo vừa mừng mà chạy lại chỗ anh.

- "May quá, nhưng mà anh đi gì tới đón em thế?"

Park Jimin cười tươi.

- "Xe máy."

Jeon Jungkook ngạc nhiên mở to mắt hỏi Park Jimin.

- "Xe máy ở đâu ra?"

Jimin đưa tay lên vỗ vai Jungkook.

- "Thì mượn xe máy ông cảnh sát giao thông ở khu vực đó chứ sao, anh quan hệ rộng mà."

Jungkook nghe xong chỉ bĩu môi gật đầu, Park Jimin bỗng nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới rồi hỏi.

- "Em không mang hành lý theo à?"

Jeon Jungkook nhún vai.

- "Em tính sẽ đi đi về về nên không mang gì theo cả, nay tới ngắm trụ sở xem thế nào thôi."

Park Jimin chột lắc đầu.

- "Đi lại như vậy được vài hôm chắc em cũng chẳng còn sức mà làm việc đâu."

Jeon Jungkook chép miệng, tháo mũ ra vuốt nhẹ tóc.

- "Em muốn đi ăn, đói không chịu được nữa rồi."

Park Jimin thờ dãi, chỉ nói thêm một câu.

- "Em sẽ hối hận nhanh thôi."

Jeon Jungkook im lặng, ngồi lên xe cùng Park Jimin tìm quán ăn ở gần đó, suốt từ sáng tới giờ cậu đã được hạt com nào vào bụng đâu, hôm qua còn uống rượu say không biết trời đất là gì.

- "Này, chuyện xem mắt sao rồi, tìm được anh nào chưa, em nói sẽ kể cho anh nghe mà?" Park Jimin vừa ăn, lại vừa chống cằm hỏi.

Jeon Jungkook hơi giật mình, cậu khẽ lắc đầu.

- "Chán lắm, em chẳng biết nên nói như thế nào nữa."

Park Jimin chớp chớp mắt suy nghĩ.

- "Hay mấy thằng đẩy đầu trâu mặt ngựa nên em không thích, nhưng đầu trâu mặt ngựa mà nhiều tiền thì cũng duyệt luôn!"

Jeon Jungkook buông đầu cần môi.

- "Đầu trâu mặt ngựa cái gì chứ, với lại em cũng đâu ham tiền, vớ vẩn!"

Đuôi mắt Park Jimin cong lên, chỉ là muốn đùa cậu xíu xíu thôi mà.

- "Thế người hôm qua trông thế nào?"

Jeon Jungkook quay mặt đi, thể hiện sự chán nản rõ rệt.

- "Em cặn lõi với người hôm qua."

Park Jimin nhú mày, lại càng cảm thấy tò mò hơn.

- "Kể cho anh biết đi."

Jeon Jungkook hít một hơi thật lớn, vừa định kể cho Park Jimin nghe thì tiếng chuông điện thoại của cậu reo to, Jungkook bất ngờ đưa tay che miệng, là Kim Taehyung đang gọi.

Cậu có chút linh cảm không tốt, dè chừng áp điện thoại lên tai.

- "A...alô..."

- "Alô, vợ chưa cưới của luật sư Kim đúng không?"

Jeon Jungkook đứng hình vài giây.

- "Hà..."

- "Hiện tại luật sư Kim đang ở trong bệnh viện, anh ấy bị tai nạn, tôi là bác sĩ vừa băng bó giúp anh ấy xong, vết thương khá nghiêm trọng. Luật sư Kim có nhờ tôi gửi lời nhắn nhủ rằng anh ấy rất muốn được gặp vợ chưa cưới của anh ấy "lần cuối" "

Jeon Jungkook đứng dậy khỏi ghế, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- "Sao cơ, lần...lần cuối? Anh ta đang ở bệnh viện nào?"

- "Bệnh viện Y."

Bác sĩ vội nín lại nụ cười, nói vồn vện tên bệnh viện xong rồi cứ vậy mà tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *[VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đừng Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Ghét của nào, trời trao của đấy!

Chap này dành tặng bạn @ji_un97.

Kim Taehyung mặt mày hớn hờ nhận lại chiếc điện thoại từ tay của bác sĩ, còn không quên giơ ngón cái lên tỏ vẻ đắc ý.

- "Được lắm, cảm ơn bác sĩ rất nhiều!"

- "Ghê nhỉ, thế là cũng biết yêu đương rồi cơ đấy!" bác sĩ ngồi xuống cạnh mép giường, vỗ mạnh vài cái vào vai của Taehyung.

- "Đương nhiên, hàng họ còn đang tốt thế này mà không được đem ra sử dụng thì đúng là quá phí!" Taehyung xấn xấn hai bên ống tay áo lên đến phần bắp tay, tươi cười khoe ra tự hào.

Bác sĩ nghe xong liền bấu môi với Taehyung.

- "Tốt cái đầu anh, bắp thì nhỏ, múi bụng thì chẳng thấy đâu, coi chừng sau này lại nằm dưới con nhà người ta..."

Kim Taehyung xua tay lắc đầu.

- "Ba à, nằm dưới hay nằm trên hoàn toàn không quan trọng, mà quan trọng nhất chính là vũ khí của con nằm ở bên trong...người yêu con!"

Bác sĩ tuyệt nhiên đã bị anh chặn họng một cách thật sự rất logic, ông chỉ im lặng nhìn anh vài phút rồi gật nhẹ đầu như đã thấu hiểu, sau đó vừa day day hai bên thái dương vừa nói.

- "Tôi thua, không đấu lại được với người lý lẽ giỏi như anh."

Kim Taehyung vuốt vuốt tóc mái hất ngược về phía sau trông cực ngầu.

- "Ba quá khen, mà sao ba chưa về phòng làm việc?"

- "Về làm gì vội, tôi còn phải ở lại xem con dâu tương lai của tôi chứ!"

Kim Taehyung nghe thấy vậy liền bật cười.

Và người đàn ông mà chúng ta vừa gọi là bác sĩ ấy, không ai khác chính là ba của Kim Taehyung.

- "Ba yên tâm, cậu ấy vừa đẹp, vừa giỏi, lại quan tâm đến con nữa!"

Ba Kim hơi nhếch môi khinh bỉ.

- "Gi cơ, quan tâm, quan tâm mà ban nãy phải nhờ tôi gọi điện nói giúp cho như thế à!"

Taehyung chép miệng, đưa tay lên gỡ đầu.

- "Thì..."

- "NÀY KIM TAEHYUNG!" Jungkook bất ngờ đập cửa xông thẳng vào, mặt mũi đỏ bừng bừng nhanh như cắt đã chạy đến túm cổ áo của Taehyung lôi anh bước xuống giường.

- "Anh dám lừa tôi!"

- "Jungkook, em..." Taehyung nhăn mặt nắm vào hai cổ tay của cậu.

- "NÀY NÀY NÀY, BUÔNG NÓ RA NGAY!" ba Kim hốt hoảng hét lớn, bước tới gỡ tay của Jungkook ra khỏi cổ áo của Taehyung.

- "Bác sĩ, ông là đồng phạm cùng với anh ta lừa tôi đúng không?" Jungkook ánh mắt không giấu nổi sự tức giận mà nói với ba Kim.

- "Thì ta là ba nó...nhưng..."

Ba Kim chưa nói hết câu đã bị Jungkook đẩy sang một bên, cậu và anh giằng co được thêm vài giây thì cả hai đều bị mất thăng bằng rồi ngã xuống giường.

Jeon Jungkook nằm đè lên người của Kim Taehyung, trong khoảnh khắc đấy cậu đã nghe thấy tiếng kêu rất khê phảng phất ở bên tai mình.

Jungkook chống tay gượng dậy, mắt mở to nhìn vết máu đỏ sẫm từ phần bụng đang thấm dần dần qua lớp áo bệnh nhân của Taehyung.

- "Mau ra ngoài!" ba Kim gay gắt kéo Jungkook đứng lên rồi lập tức đẩy cậu ra bên ngoài, còn cố tình đóng xăm cửa lại tạo nên tiếng động thực sự rất đáng sợ.

Jeon Jungkook tựa lưng vào tường, nuốt nước bọt cái ực, nơi ngực trái đập nhanh và mạnh tới nỗi chỉ muốn nổ tung, rõ ràng là Kim Taehyung không hề lừa gạt cậu.

Jungkook cắn cắn môi dưới, bản thân quả thực rất bức tức nhưng không hiểu sao lại bắt đầu cảm thấy lo lắng cho Kim Taehyung.

Khoảng 30 phút sau cậu mới nghe được tiếng cửa phòng bật mở, Jungkook liền cúi thấp người lễ phép chào hỏi, ba Kim chột thờ dài nhìn cậu.

- "Ba à, để Jungkook vào đây với con đi!"

Taehyung ngồi ở trên giường nói vọng ra, ba Kim hơi nhíu mày nhưng rồi cũng phẩy tay ra hiệu cho cậu vào.

- "Đừng có đóng cửa!" ba Kim thận trọng nhắc nhở.

Jeon Jungkook chỉ gật nhẹ đầu, sau đó ba Kim mới yên tâm mà trở về phòng làm việc bình thường.

Jungkook vừa bước vào trong đã khoanh tay trước ngực dò hỏi.

- "Này, sao anh lại bị thương?"

Kim Taehyung lắc đầu trả lời.

- "Tôi không biết!"

Jeon Jungkook nhếch miệng cười.

- "Không biết, anh đang đùa tôi?"

- "Jungkook, tôi không đùa em!"

Kim Taehyung sắc mặt có chút nhợt nhạt, nhưng khuôn mặt góc cạnh vẫn tỏa ra khí chất nam tính ngời ngời khác hẳn với những đường nét thanh tú trên gương mặt của Jeon Jungkook.

- "Có người đã dùng dao đâm tôi, dù không thấy được mặt của người đó, nhưng...hình như...là xã hội đen..." Taehyung đưa ánh mắt nghiêm túc nhìn cậu.

Jeon Jungkook chép miệng,

- "Sao anh biết người đó là xã hội đen?"

Kim Taehyung cười nhẹ.

- "Em không làm ở bên điều tra trinh sát nhì, thế thì có nói cũng như không thôi!"

Jeon Jungkook khẽ mỉm môi một cái.

- "Nói cho anh biết, tôi đã từng kết hợp với bên điều tra trinh sát để bắt tội phạm vượt biên giới khá nhiều lần rồi, còn có cả xã hội đen nữa!"

Kim Taehyung gật gật đầu, biết rằng chỉ cần tranh luận thêm vài câu thì nhất định sẽ có cãi vã xảy ra.

- "Được rồi, bỏ qua đi, em đừng quá quan tâm làm gì!"

Jeon Jungkook liền bấu môi.

- "Anh đang tưởng bờ sao, tôi đây không rảnh mà quan tâm đến cái chuyện nhảm nhí đấy của anh!"

Kim Taehyung bật cười trước dáng vẻ anh cho là dễ thương của Jeon Jungkook, công suất não bộ đột nhiên bật công tắc hoạt động đến tối đa, giờ thì làm thế nào mới có thể ăn vạ để giữ cậu ở lại cùng anh đêm nay.

- "Jungkook à!"

Cậu vẫn đứng cách xa Kim Taehyung cả mét mà trả lời.

- "Gi?"

- "Em có biết vừa nãy...lúc em nổi giận xông vào túm áo tôi...trông em...rất đẹp!"

Jeon Jungkook cười khẩy.

- "Đẹp trai, tôi biết mà!"

- "Không, là đẹp theo kiểu nữ tính dịu dàng mới đúng!"

Kim Taehyung vừa nói xong liền nhận được cái lườm sắc lẹm từ đôi mắt của cậu.

Nhưng, Jeon Jungkook cũng lại cảm thấy trong lòng không còn khó chịu như lần đầu tiếp xúc với anh, có phải...vì cậu đã miễn dịch với mấy câu từ sến sẩm vớ vẩn như vậy rồi?

- "Kim Taehyung, anh ăn nói cho đàng hoàng. Còn nữa, đừng giờ thói hoa mĩ lời lẽ lên như thế, không có tác dụng đối với tôi đâu!"

- "Jeon Jungkook, tôi chỉ nói sự thật thôi, em không tin cũng không sao!"

Jungkook liếc mắt đi chỗ khác, cũng chẳng thèm chấp nhặt với anh, nói như thế mà cũng nói được, đâu phải cậu không biết rằng mình đẹp, nhưng phải là đẹp trai mới đúng.

Ừ, thì cậu công nhận Kim Taehyung đẹp trai hơn cậu, nhưng chỉ là một chút thôi!

- "Jungkook, lát nữa tôi sẽ xuất viện, tối nay em có thể đến nhà tôi được không?" Taehyung bỗng chốc lên tiếng phá tan đi bầu không khí tĩnh lặng giữa anh và cậu.

Jeon Jungkook nhíu mày nhìn Kim Taehyung.

- "Sao lại đến nhà anh làm quái gì, đừng nói là anh muốn..."

Kim Taehyung vội ngắt lời.

- "Không, em đừng có nghĩ tôi xấu xa như thế chứ, tôi đã bảo tôi là người tử tế rồi. Mà mẹ em chưa nói với em sao, bây giờ em chuyển tới đây làm thì ở luôn chỗ tôi cho tiện, tôi sống một mình, tôi có tiền, tôi thành đạt thế này, em không thích hả?"

Jeon Jungkook thờ dãi.

- "Tôi cũng có tiền, tôi cũng thành đạt mà!"

- "Em thì được bao nhiêu, suốt ngày đứng nắng đứng mưa giao thông vất vả, về đây, tôi nuôi em, tôi hết em, mau mau cảm ơn tôi đi!" Taehyung nói xong đưa tay lên vẫy Jungkook, cậu

hầm hằm tiến lại gần tiếp tục túm lấy cổ áo của anh gần giọng từng chữ.

- "Anh vừa nói cái gì, ai cần anh hốt tôi!"

Kim Taehyung một tay luồn ra sau đầu Jeon Jungkook, mạnh mẽ ôm xuống nhưng vẫn giữ khoảng cách nho nhỏ để hai đôi môi chưa thể chạm vào nhau.

- "Jungkook, chuyện kết hôn...em không muốn, tôi không ép. Tôi cũng biết rằng em chẳng hề ưa tôi, nhưng mà, em có tin, ghét của nào thì trời trao của đấy không?"

Tôi đã sửa lại Fic này là longfic rồi mọi người ạ, bởi vì giữa hai anh này còn có quá là nhiều uẩn khúc:v.

Bạn đang đọc truyện *[VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đùng Cãi Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 8: Người con trai khác

Lâu quá rồi mới đăng chap mới, còn ai nhớ Fic này của tôi không!!!!

□□□

—

Jungkook chưa đợi đến một giây đã nổi nóng mà vịn ngược cả cánh tay của Kim Taehyung từ đằng trước về đằng sau.

- "Trao con mẹ anh, có muốn bắt chi thêm lần nữa không?"

Kim Taehyung bắt lực cười.

- "Em ghê gớm, nhưng mà tôi thích!"

- "Anh..." Jungkook cắn môi, cử thể mạnh mẽ buông cánh tay của anh ra, để mặc Taehyung có chút khó sở nhãn nhỏ vì vết vương ở bụng bỗng chốc đau nhói lên.

Cậu chỉnh lại chiếc áo cánh và áo phông đang mặc trên người cho đỡ xộc xệch.

- "Taehyung, anh đây!" một giọng nói vô cùng quen thuộc từ bên ngoài truyền vào, cánh cửa cũng cùng lúc được người đó đẩy ra, Jeon Jungkook mở to mắt, khuôn miệng bỗng dưng lắp bắp.

- "Anh...anh Seokjin?"

- "Jungkook, sao em lại..." Seokjin cũng bất ngờ không kém.

Kim Taehyung khẽ nhủ mi tâm, chẳng thể tin nổi rằng anh trai của mình lại có quen biết với Jeon Jungkook.

- "Em chờ một chút." Seokjin vỗ vai cậu, sau đó nhanh chóng đi tới chỗ của Taehyung.

- "Seokjin..."

- "Mau ăn đi, súp nóng đấy, lát nữa anh quay lại." Kim Seokjin ngắt lời Taehyung, anh vội vàng mang hộp súp vừa vịn đựng trong túi giữ nhiệt đặt xuống chiếc bàn được kê ở ngay cạnh đó rồi xoay người cùng Jeon Jungkook bước ra ngoài.

Chiều tối, Taehyung tự mình trốn viện lái xe đến văn phòng làm việc của Kim Seokjin, rốt cuộc vẫn là vì mối quan hệ giữa Jeon Jungkook và Kim Seokjin đã khiến bản thân anh không khỏi cảm thấy tò mò mà muốn tìm hiểu cho ra lẽ.

Kim Seokjin đang ngồi trong phòng xử lý nốt công việc liền dừng bút, đem ánh nhìn ngạc nhiên hướng về phía cánh cửa.

- "Taehyung, sao em lại tới đây?"

- "Anh Jin, Jeon Jungkook đâu?"

Cả hai cùng một lúc hỏi nhau, Kim Seokjin lập tức đặt bút viết xuống bàn, đứng dậy tiến gần đến chỗ của Taehyung nhẹ nhàng trả lời.

- "Cậu ấy vừa về xong, em có chuyện gấp gì hay sao?"

Taehyung lắc đầu.

- "Hôm trước mẹ bảo em đi xem mắt..."

Seokjin vừa nghe đến đây liền cười cười, anh quay lại ngồi vào bàn làm việc.

- "Ừ, mẹ kể chuyện đó cho anh biết rồi, nhưng mà..." Seokjin đột nhiên ngập ngừng vài giây.

- "Em có cảm tình với cậu ấy không?"

Kim Taehyung hơi ngần ra, Seokjin lại nói tiếp.

- "Ý anh muốn hỏi là, em có cảm tình với Jeon Jungkook không?"

Taehyung cảm thấy khó trả lời, ấp úng mãi mới được một câu.

- "Em...cũng chẳng rõ nữa...mà...cũng gọi là có...chút chút!"

Seokjin "ồ" một tiếng rồi gật nhẹ.

- "Jungkook cậu ấy là cấp dưới của anh, tuy tính cách khá khó gần, nhưng được cái thông minh nhanh nhẹn nhiệt tình trong công việc."

Kim Seokjin dứt lời, Taehyung vẫn đang vô cùng chăm chú muốn lắng nghe.

- "Cấp dưới của anh, vậy cậu ấy không phải là cảnh sát giao thông?"

Kim Seokjin nghiêng đầu khó hiểu.

- "Ai nói với em cậu ấy là cảnh sát giao thông?"

Kim Taehyung nhú mày nhìn Kim Seokjin, trong lòng ngay khi ấy liền dấy lên cảm giác ngờ vực.

Hơn 10 giờ đêm, những hạt mưa lớn chen nhau đột ngột tí tách rơi, Jeon Jungkook đang trú mưa nhờ tại một cửa hàng tiện lợi, cậu thật sự không thể hiểu nổi đen tối tại sao dạo này cứ luôn bám riết lấy mình.

Jungkook bực bội, tháo chiếc mũ lưỡi trai đã phần nào thấm ướt xuống phẩy qua phẩy lại vài lần, điện thoại cũng hết pin khiến cậu chẳng thể liên lạc được với ai, còn chưa kể đến chuyện vì tiền không biết từ khi nào đã bị thất lạc.

Jungkook chỉ khẽ thờ dài, thương cảm cho một ngày xui xẻo của bản thân.

- "Đừng là ngốc mà!"

Bị giọng nói của ai đó làm cho giật mình, Jeon Jungkook liền tròn mắt quay sang nhìn.

- "Kim...Kim Taehyung..."

Trông thấy bộ dạng có chút lờ mờ của Jungkook, Taehyung không kiềm chế được mà cười nhẹ.

- "Sao còn lang thang ở đây?"

Jungkook lắc mạnh đầu, tay đưa lên dụi dụi mắt, nhất thời không tin được người đang đứng trước mắt cậu lại chính là Kim Taehyung.

- "Tôi hỏi em sao vẫn còn lang thang ở đây?"

Jeon Jungkook mất một lúc mới định hình được mọi chuyện đang diễn ra, cậu quay mặt sang chỗ khác, giọng điệu ảm ức.

- "Điện thoại hết pin, bị móc mất ví tiền, tạm thời chưa về nhà được."

Taehyung tỏ vẻ rất quan tâm

- "Mất từ lúc nào?"

Jeon Jungkook chớp mắt ngẫm nghĩ.

- "Khoảng ba tiếng trước."

Taehyung hơi nhếch môi cười.

- "Là nó phải không?"

Jungkook há to miệng nhìn chiếc ví anh vừa giơ lên ngay trước mặt.

- "Trà đây."

Taehyung không để Jungkook kịp ra tay đã nhanh nhẹn cầm chiếc ví giấu nhem ở sau lưng.

- "Tôi sẽ trả, với một điều kiện."

Jungkook nghe xong liền cố gắng hít thở thật sâu để dần dần lấy lại sự bình tĩnh.

- "Muốn gì?"

- "Trong ví em có những gì?" Kim Taehyung vẫn rất thản nhiên mà đặt ra câu hỏi.

Jungkook khoanh tay khó chịu trả lời.

- "Tiền."

Kim Taehyung nheo mắt nhìn vào trong chiếc ví.

- "Chỉ thế thôi à?"

Jungkook liền nhú mày.

- "Cũng không hẳn, có mấy cái ảnh thẻ với một số giấy tờ không quan trọng lắm."

- "Vậy được rồi!" Taehyung đem ví của cậu mở ra, ngay lập tức đã nhìn thấy gần chục cái ảnh thẻ ở ngăn đầu tiên.

Jeon Jungkook bỗng băng quơ hỏi.

- "Vết thương của anh vẫn ổn chứ?"

Kim Taehyung cong khoé môi có ý cười.

- "Lo cho tôi đấy à?"

Jeon Jungkook lập tức bấu môi.

- "Áo tòng."

- "Trà em này." Kim Taehyung không tranh cãi, chỉ quay sang vành cổ áo phông của Jeon Jungkook rồi nhét cả chiếc ví vào trong người cậu.

Jungkook vội túm lấy chiếc ví qua lớp áo, may mắn là chưa rơi ra ngoài.

- "Tôi đâu phải nữ nhân, làm gì có ngực mà chặn lại được."

Kim Taehyung nghe vậy liền bật cười hỏi.

- "Jungkook, em thích nữ nhân sao?"

Jeon Jungkook định không trả lời, nhưng sau đó lại lắc đầu một cái.

- "Tôi thích nam nhân."

Kim Taehyung tiếp tục hỏi.

- "Thế mẫu đàn ông lý tưởng của em?"

Jeon Jungkook liếc xéo.

- "Đương nhiên không phải người như anh."

Kim Taehyung thờ dãi.

- "Vậy...tôi phải như thế nào thì mới trở thành mẫu đàn ông lý tưởng của em?"

Jeon Jungkook lắc đầu không muốn trả lời, hình ảnh nhập nhoè của một người con trai khác bỗng hiện lên trong tâm trí.

- "Này, Kim Seokjin là anh trai của anh?"

- "Ừ!" Kim Taehyung gật nhẹ.

Jeon Jungkook nghĩ ngợi một hồi, sau đó mới cười cười nói.

- "Chuyện cái ví...cảm ơn anh rất nhiều, còn chuyện xem mắt giữa tôi và anh...tìm hiểu hay kết hôn gì đó...có thể dừng lại ở đây không?"

Kim Taehyung nghe xong, thoáng chốc cảm xúc trong lòng chợt lặng hẳn đi, lòng bàn tay vẫn nắm thật chặt chiếc ảnh thẻ, nhưng không phải ảnh thẻ của Jeon Jungkook, mà lại là ảnh thẻ của Kim Seokjin.

End chap 8.

Hãy tiếp tục ủng hộ tớ nhé!!!

Tối mai sẽ đăng chap mới <3

Bạn đang đọc truyện [VKool]/[Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Miễn cưỡng

Tiếp tục theo dõi Fic nào các cậu!!!!

Chap này dành tặng em ciara-angle □

- --

Jeon Jungkook lên quay sang nhìn biểu cảm trên gương mặt của Kim Taehyung, giọng nói cậu có đôi chút ngập ngừng.

- "Anh không trả lời...như thế là đồng ý với tôi rồi đấy!"

Kim Taehyung cắt chiếc ảnh thẻ vào trong túi quần, phút chốc sau liền bình thản đáp lại Jeon Jungkook.

- "Tôi không trả lời, không có nghĩa là tôi đồng ý với em."

Jeon Jungkook nghe xong khuôn mặt đã ánh lên vài nét giận dữ.

- "Này Kim Taehyung, anh đừng đùa tôi nữa."

Kim Taehyung bỗng chốc thờ dài.

- "Đùa? Vì có cảm tình với em ngay trong lần đầu tiên gặp mặt nên em nghĩ là tôi đang đùa em?"

Jeon Jungkook cười nhạt.

- "Thời đại này làm gì còn chuyện có cảm tình ngay từ lần gặp mặt đầu tiên cơ chứ."

Kim Taehyung hơi nản lòng, nhưng cũng không hẳn là thất vọng về câu nói của Jeon Jungkook.

- "Em chưa từng có cảm tình như thế bao giờ thì làm sao mà hiểu được."

- "Ai bảo tôi chưa từng như thế!"

Jeon Jungkook vừa dứt lời đã mím chặt môi lại, bất chợt một tiếng sấm nổ ồm ồm kéo theo từng vệt rách ngang trời khiến cả người cậu lập tức như đông cứng ngay tại chỗ.

Kim Taehyung đứng ở bên cạnh liền quay sang hỏi.

- "Em sợ à?"

Jeon Jungkook liên tục lắc đầu.

- "Không!"

Kim Taehyung nhận thấy nét mặt của Jeon Jungkook khi vừa nghe được tiếng sấm ban nãy rõ ràng là thoát cái đã chẳng còn giọt máu nào, chắc chắn Jeon Jungkook rất sợ tiếng sấm, anh biết điều nên cũng không có ý định trêu chọc, chỉ đơn giản nhẹ nhàng mà xích người tới gần cậu hơn.

- "Muộn rồi, để tôi đưa em về."

Jeon Jungkook quay đi hít thở sâu vài cái, sau khi trạng thái tâm lý đã ổn định trở lại mới mở miệng đáp lời.

- "Không cần, tôi tự về được."

- "Luật sư Kim, mong anh hiểu những gì tôi đã nói."

Jeon Jungkook thoáng chốc đem ánh mắt lạnh lùng hướng sang người bên cạnh rồi lẳng lặng cúi đầu chạy nhanh xuống lề đường bắt taxi.

Kim Taehyung có đôi chút thần thờ nhìn theo Jeon Jungkook, trong lòng đột nhiên lại cảm thấy không cam tâm đối với những gì cậu đã nói.

Còn Jeon Jungkook thì trái ngược hoàn toàn đối với Kim Taehyung, trong lòng cậu chẳng hề áy náy hay khó chịu gì cả, chỉ thắc mắc rằng tại sao Kim Taehyung lại tìm được chiếc ví của cậu.

Jeon Jungkook chợt suy tư ngẫm nghĩ rồi à lên một tiếng, rất có thể là do chiếc ví đã bị rơi khi cậu và anh xảy ra ẩu đả ở bệnh viện, nhưng Jeon Jungkook cũng không mấy quan tâm, việc quan trọng bây giờ chính là truy tìm cho ra bằng được kẻ đã dùng dao đâm vào bụng của Kim Taehyung.

Nhớ lại chuyện hồi chiều, ngay sau khi cậu cùng Kim Seokjin rời bệnh viện để đến văn phòng làm việc, lúc đó Jeon Jungkook mới bất ngờ biết tin Kim Taehyung và Kim Seokjin là hai anh em ruột với nhau.

Nếu vậy, có lẽ Kim Taehyung cũng đã phần nào rõ được thân phận thật sự của cậu hiện giờ, Jeon Jungkook vốn dĩ không phải là cảnh sát giao thông, thực chất cậu làm ở bên điều tra trình sát gần hai năm nay rồi, hay nói đúng hơn, Jeon Jungkook là cấp dưới của Kim Seokjin- người mà cậu ngưỡng mộ và thầm thương trộm nhớ ngay từ ánh nhìn đầu tiên thuở non trẻ mới vào nghề.

Chưa lần nào Jeon Jungkook được kẻ vai sát cánh trong việc điều tra cùng với Kim Seokjin, nhưng không ngờ vụ án đột này cậu lại được Kim Seokjin đích thân chỉ định sẽ là người hợp tác hỗ trợ điều tra cùng với anh.

Jeon Jungkook cảm thấy vụ án lần này quả thực không hề đơn giản như cậu nghĩ, sau hai tuần đóng giả làm cảnh sát giao thông để điều tra kẻ nội gián đã tiếp tay cho một băng đảng xã hội đen vận chuyển vũ khí trái phép thì đến giờ cậu vẫn chưa thu thập được manh mối gì về tên nội gián tinh vi ấy. Hơn thế nữa, nguyên nhân Kim Taehyung bị đâm cũng có liên quan tới băng đảng xã hội đen này.

Kim Seokjin nói, trụ sở ở Busan là do cấp trên hạ lệnh phá đi để cho người sửa sang nâng cấp lại, tạm thời Jeon Jungkook và Kim Seokjin sẽ được điều tới trụ sở ở Daegu làm việc trong một thời gian.

Thực ra ngày hôm đó Jeon Jungkook đi quán bar uống rượu không phải vì bức bối chuyện trụ sở ở Busan bị phá, mà bởi vì chuyện xem mắt đã khiến cậu buồn bức chán nản.

Hai năm thích thầm Kim Seokjin, Jeon Jungkook thừa biết tính cách nghiêm túc và tận tụy với công việc của anh.

Sau cái lần Jeon Jungkook lấy hết can đảm để bày tỏ tình cảm giấu kín trong lòng cho Kim Seokjin rồi chẳng ngờ lại bị Kim Seokjin thẳng thừng phủ phàng từ chối không thương tiếc, Jeon Jungkook đã quyết định đi xem mắt, nhưng không một ai có thể tạo được ấn tượng tốt đẹp mạnh mẽ trong lòng cậu.

Mà nếu là ấn tượng cực xấu, thì tất nhiên người đó chính là Kim Taehyung.

Sáng hôm sau, trời bỗng lâm thâm mưa phùn, Jeon Jungkook vừa đặt chân đến trụ sở mới đã thấy các đồng nghiệp vây quanh Kim Seokjin tấp nập hỏi thăm sức khỏe.

- "Chào..chào mọi người!" Jeon Jungkook chợt ngượng ngịu lên tiếng.

...

Mất khoảng hai mươi phút để trò chuyện làm quen với tất cả các đồng nghiệp ở trụ sở mới, Jeon Jungkook lại cùng Kim Seokjin nhanh chóng đi tới văn phòng.

Jeon Jungkook bỗng phấn khích nói.

- "Seokjin à, trông anh hôm nay rất vui!"

Kim Seokjin mỉm cười.

- "Đương nhiên rồi, vì đợt này được về quê nhà làm việc mà."

Một vệt sáng ngay lập tức chạy xoẹt ngang qua đầu Jeon Jungkook, sao tự dưng cậu lại quên rằng Seokjin đang sinh sống ở Daegu nhỉ. Hàng ngày đều phải qua Busan làm việc, thực sự cũng khá là xa xôi.

- "Jungkook, em và Taehyung thế nào rồi?"

- "Dạ?" Jeon Jungkook giật mình trước câu hỏi của Kim Seokjin, đây là lần đầu tiên cậu thấy anh có chút để tâm đến chuyện tình cảm riêng tư của người khác.

Kim Seokjin lại tiếp tục mỉm cười.

- "À...Taehyung...nó có vẻ thích em lắm đấy!"

Jeon Jungkook nghe xong trong lòng liền muốn hét lên với Kim Seokjin rằng *nhưng em chỉ thích một mình anh thôi*.

Kim Seokjin thấy Jeon Jungkook im lặng như vậy chợt ái ngại nói thêm.

- "Nếu em không muốn trả lời thì cũng không sao đâu."

Jeon Jungkook mỉm môi, cúi đầu nhanh nhẹn theo Kim Seokjin vào văn phòng làm việc.

.

Cần sáu giờ chiều, Kim Taehyung nét mặt vẫn chưa hết bất ngờ đang đứng ở dưới cổng nhà của Jeon Jungkook.

Cách đây mười phút cậu có mở máy gọi điện thoại cho anh, nhưng vì Jeon Jungkook không muốn nói chuyện qua điện thoại, mà là muốn trực tiếp gặp mặt để nói chuyện với anh, nên Kim Taehyung mới phải bất đắc dĩ tới nhà cậu như thế này.

Vừa thấy Jeon Jungkook đi ra mở cổng, khóe môi Kim Taehyung đã khẽ cong.

- "Sao em lại gọi điện cho tôi?"

Jeon Jungkook thờ dãi, rũ bỏ vài nét đượm buồn trên khuôn mặt, cậu tự tay đưa cho Kim Taehyung một tờ giấy hợp đồng, đồng dặc đặt ra lời đề nghị.

- "Kim Taehyung, kết hôn với tôi đi!"

Còn nhiều uẩn khúc quá cơ:(((

Các cô có hiểu chuyện gì đang diễn ra không:v.

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] *Luật Sư Xin Đình Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Em là vợ tôi

Nội dung Fic đa phần sẽ là về tình cảm và mâu thuẫn giữa đôi trẻ của chúng ta, thỉnh thoảng mình sẽ lồng thêm vài vụ án gì gì đó cho nó sống động nhé:3.

Uhuhu dạo này mình hơi bận, không giục mình là mình lười ra chap lắm đó...

- - -

Kim Taehyung nhìn sơ qua một lượt đủ để nắm bắt được nội dung của tờ giấy hợp đồng rồi nhú mày trả lời.

- "Tôi sẽ đồng ý, nếu như em nói cho tôi biết lý do tại sao lại em muốn kết hôn với tôi."

Jeon Jungkook nghe xong liền cười nhạt một tiếng.

- "Đơn giản là vì tôi thích thôi!"

- "Em chắc chứ?" Kim Taehyung nghiêm túc hỏi.

Jeon Jungkook vừa gật nhẹ đầu, nhưng sau đó lại lắc đầu phủ nhận.

- "Lý do thì...sau này anh sẽ biết."

Chỉ với một câu nói ngắn gọn súc tích mà chứa đựng đầy ẩn ý liền khiến Kim Taehyung dường như đã nhìn thấu được tâm tư trong lòng của Jeon Jungkook. Anh chắc chắn lý do ấy chủ yếu có liên quan đến Kim Seokjin.

Trước sau gì thì Kim Taehyung cũng không muốn bị lỗ vốn quá nặng, nếu bây giờ anh đồng ý kết hôn với cậu ngay lập tức, vậy chẳng phải cậu sẽ nghĩ anh là người đàn ông rất dễ dãi hay sao.

- "Này Kim Taehyung!" Jeon Jungkook phẩy tay chau mày gọi.

- "Tôi sẽ đồng ý..." Kim Taehyung chưa nói hết câu đã bị Jeon Jungkook khó chịu ngắt lời.

- "Anh còn muốn cái gì nữa?"

Kim Taehyung vô tư mỉm cười.

- "Tôi sẽ đồng ý nếu như em thừa nhận rằng...em đang cầu hôn tôi!"

Jeon Jungkook lập tức quay mặt đi buông lời lúng túng.

- "Ủ...thì...đúng là...tôi đang cầu hôn anh đấy thôi!"

Kim Taehyung nghe xong ở nơi ngực trái chẳng thể nào tự chủ được mà đập mạnh một nhịp, không gian giữa anh và cậu cũng có chút ngưng ngập bao trùm, từ trong nhà, tiếng của mẹ Jeon bắt ngờ vang lên.

- "Jungkook à, ai vào chơi thể con?"

Jeon Jungkook quay đầu lại, chưa kịp mở miệng thì Kim Taehyung đã thay cậu trả lời.

- "Là con, Taehyung!"

Jeon Jungkook vội vàng nói với Kim Taehyung.

- "Anh mau về đi, muộn rồi."

Kim Taehyung nắm lấy cổ tay của Jeon Jungkook mà kéo lại.

- "Em không định mời tôi vào nhà à?"

- "Không!" Jeon Jungkook dứt khoát.

Kim Taehyung khó hiểu nhìn cậu.

- "Em vui tính thật đấy."

- "Hai đứa làm gì ở ngoài đó thế, Jungkook bảo Taehyung vào nhà ăn tối đi con, mẹ nấu xong rồi đây." mẹ Jeon vừa lúc com nước thơm tất liền nói to thêm câu nữa, chẳng ngờ lại kịp thời cứu nguy cho Taehyung khỏi bị Jungkook đuổi về.

Bữa tối ba người diễn ra cũng không náo nhiệt, Kim Taehyung chỉ thoáng để ý cách ăn uống của Jeon Jungkook liền nhận thấy cậu đứng chuẩn là dạng người kén ăn.

- "Hai đứa muốn cưới nhau gấp đến vậy cơ à?" Mẹ Jeon đột nhiên buông đũa xuống lên tiếng hỏi.

- "Mẹ muốn con lấy chồng sớm để mẹ đỡ khổ còn gì!" Jeon Jungkook cúi mặt chọc chọc bát com của mình.

- "Em có vẻ nghe lời mẹ quá nhỉ!" Kim Taehyung tươi cười nói lời khen ngợi.

- "Đương nhiên." Jeon Jungkook không nhìn Kim Taehyung mà trả lời.

- "Thôi thôi, ăn đi ăn đi, mẹ sẽ sắp xếp thời gian sớm nhất để tới nhà con rể Taehyung bàn chuyện đại sự của hai đứa với ông bà Kim." mẹ Jeon gấp một miếng thịt bò cho Jungkook.

Bao nhiêu năm trôi qua mẹ vẫn chẳng bỏ được thói quen gấp thịt vào bát cho cậu, cứ mỗi lần gấp là một lần động viên con trai hay ăn chóng béo.

Kim Taehyung ngồi đó cũng học đòi theo mẹ Jeon, anh cầm đũa gấp miếng thịt bò xào thật lớn để vào bát của cậu, trong tích tắc sau đã bị cái trùng mắt đáng sợ từ phía Jungkook cảnh báo.

- "Anh ăn đi, không phải gấp cho tôi đâu."

Mẹ Jeon nghe thấy vậy liền chẹp miệng.

- "Thằng này, ăn với chả nói!"

Mẹ Jeon đứng dậy đẩy đĩa thịt bò về phía Kim Taehyung.

- "Hai đứa ăn đi, mẹ no rồi!"

Kim Taehyung đưa mắt nhìn theo.

- "Dạ, sao mẹ ăn ít thế?"

Mẹ Jeon uống vài ngụm nước sau đó khẽ thở dài một tiếng.

- "Đạo này mẹ đang trong chế độ giảm cân!"

Jungkook vẫn cúi đầu im lặng, miễn cưỡng nhai nát miếng thịt bò thanh ngọt ấy, đợi mẹ Jeon đi lên trên phòng. Kim Taehyung được đà lấn tới, anh gấp thêm một miếng thịt bò nữa cho cậu rồi hỏi.

- "Em có thấy ngon miệng hơn không?"

Jeon Jungkook ngẩng mặt nhìn anh, cậu làm li kéo đĩa thịt bò về gần phía mình hơn, chợt nhận ra đĩa thịt gà còn nhiều đến như vậy mà này giờ Kim Taehyung chẳng hề ăn dù chỉ là nửa miếng.

- "Anh không thích thịt gà à, hay anh chê tay nghề của mẹ tôi?"

Kim Taehyung lắc đầu cười.

- "Tôi rất thích, nhưng nếu là em nấu thì tôi lại càng thích hơn."

Jeon Jungkook nhủ mảy, mỗi bữa ra tỏ vẻ không tin tưởng câu nói của Kim Taehyung.

- "Vết thương ở bụng của anh thế nào rồi?"

Kim Taehyung lần thứ hai nghe được câu hỏi thăm về vụ vết thương từ cậu liền cảm thấy ấm lòng.

- "Tôi không sao, cũng sắp khỏi rồi!"

Jeon Jungkook bỗng dừng điệu giọng.

- "Vậy thì anh đừng ăn thịt gà, vì thịt gà sẽ khiến vết thương lâu lành."

Kim Taehyung chợt để lộ ra nét mặt ngẩn ngơ, không ngờ Jeon Jungkook lại nhẹ nhàng dặn dò mình như thế này.

Jeon Jungkook trông thấy Kim Taehyung loáng thoáng mờ mờ ám ám cười, khuôn miệng cậu khẽ mấp máy lắm bầm.

- "Cười cái quái gì cơ chứ?"

Không gian tĩnh lặng như vậy, dĩ nhiên lời lẽ đó của Jeon Jungkook đều nằm gọn trong tai Kim Taehyung, một chữ cũng chẳng thể lọt đi mất. Sau khi ăn nhàn ăn hết bát cơm, Kim Taehyung mới khoanh tay lên bàn nói với cậu.

- "Tôi cười vì sự quan tâm vừa rồi của em làm tôi cảm thấy hạnh phúc."

Jeon Jungkook nhếch môi.

- "Dù sao thì anh cũng sắp trở thành vợ của tôi rồi, tôi chỉ là quan tâm đến vợ tương lai của tôi một chút thôi."

- "Em..." cơ miệng Kim Taehyung hiện tại đã bị rơi vào trạng thái đóng băng.

Anh chống cằm nhìn cậu, theo mặt bằng chung thì, từ trái qua phải, từ trên xuống dưới, từ đằng trước ra đằng sau, từ gót chân lên tới đỉnh đầu của cậu, quả thực chỉ có thể là trở thành vợ của anh.

- "Tôi nói gì sai à?" Jeon Jungkook giả bộ ngây ngô hỏi Kim Taehyung.

Mấy phút trôi qua anh vẫn còn chưa thể nén lại được cơn bàng hoàng, có lẽ, anh nên phân tích vấn đề này để cho cậu hiểu thật rõ.

- "Em nói rất sai là đằng khác!"

Jeon Jungkook căng thẳng như mìn tim.

- "Anh có ý gì?"

Kim Taehyung đưa tay xoa cằm.

- "Tôi là chồng em, còn em là vợ tôi, như vậy mới đúng!"

Jeon Jungkook nghe xong liền phẫn nộ đập bàn một cái.

- "Anh nói vớ vẩn, tôi thà chó ra cắn chết anh bây giờ."

Kim Taehyung khẽ thờ dài, còn chưa kịp làm gì mà cậu đã xù lông tới như vậy.

- "Em nằm dưới thì tôi làm sao, tôi có thể chết em đâu. Mà nếu em muốn nằm trên thì tôi cũng chấp thuận, nhưng quan trọng là tôi vẫn ở trong em..."

- "NÀY..." Jeon Jungkook ngắt lời Kim Taehyung, da mặt cậu mòng manh đỏ bừng.

Kim Taehyung biết bản thân mình vừa đen tối lỗ lòi, bình thường tính tình anh luôn luôn nghiêm nghị từ tể, nhưng giờ đây, mỗi khi đối diện với cậu thì lại khó có thể kiềm lòng được.

- "Việc điều tra của em đến đâu rồi?" Kim Taehyung háng giọng bẻ lái sang chuyện khác.

Jeon Jungkook lắc đầu.

- "Ngày đêm vất vả mà vẫn chưa đi đến đâu cả, ngày mai tôi và anh Seokjin sẽ tiếp tục tìm thêm manh mối."

Kim Taehyung bỗng có chút thất vọng.

- "Thế còn chuyện ảnh cưới của chúng ta thì sao?"

Chương 11: Nhẫn cưới

Jeon Jungkook im lặng đứng dậy cất dọn mâm bát, tuy cậu là người cầu hôn anh, nhưng thật lòng thì nhẫn cưới cậu còn chưa chọn lựa chứ đừng nói đến chuyện chụp ảnh.

- "Chiều nay tan làm em có bận gì không?" Kim Taehyung cũng đứng dậy cất dọn cùng cậu.

Jeon Jungkook nhẹ nhàng lắc đầu.

- "Không bận gì cả, tan làm tôi sẽ gọi điện cho anh."

Kim Taehyung hài lòng mỉm cười, một tay giúp cậu đem bát đĩa đặt vào trong bồn rửa.

- "Vậy thì tôi sẽ tới đón em rồi chúng ta cùng đi chọn nhẫn cưới."

Đáy mắt Jeon Jungkook chợt ánh lên những tia bất ngờ, đột nhiên cậu vô cùng thắc mắc, Kim Taehyung thực sự là có cảm tình với cậu nhiều đến như vậy sao.

Sáng hôm sau, trời lại mưa phùn, Kim Seokjin ngồi trong văn phòng xoa xoa hai thái dương rồi đưa cái nhìn mệt mỏi hướng ra ngoài cửa sổ.

Vết đâm ở bụng Taehyung chính là một lời cảnh báo đối với Kim Seokjin, nếu còn tiếp tục nhúng tay vào điều tra vụ án này thì những người thân của anh rất có thể sẽ bị liên lụy và gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Jeon Jungkook ngừng lên quan sát, bàn làm việc của cậu được kê ở phía đối diện cách bàn làm việc của Kim Seokjin cũng không quá năm mét, Jeon Jungkook bèn cất tiếng hỏi.

- "Seokjin, anh sao thế?"

Kim Seokjin lắc đầu.

- "Không sao đâu, chỉ là đêm qua anh có hơi mất ngủ một chút thôi."

Jeon Jungkook nhún mày, cậu đã quá quen với cách làm việc của Seokjin, nếu là mất ngủ một chút thì hôm nay sẽ không bị uể oải như thế này.

- "Đợi em ba phút, em đi pha trà cho anh ngay đây."

Kim Seokjin không kịp từ chối, vừa liếc mắt đã chẳng còn trông thấy bóng dáng của Jeon Jungkook ở trong văn phòng.

Tách trà nóng đúng ba phút sau liền được cậu đem vào đặt xuống bàn làm việc, Kim Seokjin bình lặng uống một ngụm lớn, tinh thần cũng trở nên tỉnh táo hơn.

- "Anh đừng găng sức như vậy nữa, không tốt cho sức khỏe đâu." Jeon Jungkook thuận tiện xếp đồng giấy tờ trên mặt bàn của Kim Seokjin để gọn sang một chỗ.

Kim Seokjin mỉm cười.

- "Người vất vả là em mới đúng, vừa bận rộn chuyện kết hôn, lại vừa phải giúp anh lên kế hoạch điều tra vụ án lần này."

Jeon Jungkook vẫn đứng đó, cậu cúi đầu.

- "Anh đang khen em à?"

Kim Seokjin chỉ cười trừ, nhắc tách trà nhỏ uống thêm một ngụm nữa.

Jeon Jungkook thấy vậy liền tiếp tục hỏi.

- "Anh có biết vì sao em lại đồng ý lấy em trai của anh không?"

Đuôi mắt Kim Seokjin chợt giật nhẹ vài cái, câu chuyện tỏ tình hơn một năm trước của Jeon Jungkook dành cho anh bỗng dưng hiện về, Kim Seokjin không phủ nhận, đêm hôm qua anh đã loáng thoáng để tâm suy nghĩ vì sao Jungkook lại đồng ý lấy Taehyung nhanh chóng đến như vậy.

Jeon Jungkook nhìn anh, cậu tiếp tục nói lời thẳng thắn.

- "Em biết điều này có vẻ hơi khốn nạn, nhưng mà...em vẫn thích anh rất nhiều, em muốn được tiếp cận anh...thật gần..."

Chiều tối tan làm, Jeon Jungkook cẩn thận lái xe về nhà rồi mới gọi điện báo cho Kim Taehyung biết.

Trời hôm nay chẳng hiểu sao lại mưa phùn cả ngày, Jeon Jungkook sắc mặt cũng có chút không vui, vừa ngồi vào trong xe của Kim Taehyung liền thờ dài một tiếng.

- "Em mệt lắm à?" Kim Taehyung nghiêng người hỏi.

Cậu lắc đầu thay cho câu trả lời rồi hoàn toàn chìm vào yên lặng, Kim Taehyung khẽ nhướn mày khi trông thấy một giọt nước nhỏ từ khi nào đã đọng lại ở sống mũi của Jungkook, anh bất giác đưa tay sang phía cậu rồi gạt ngay giọt nước ấy đi.

Jeon Jungkook giật mình nhìn Kim Taehyung, anh vẫn chưa chịu thu tay về, sau khi chạm nhẹ vào khóe mắt của cậu thì mới biết giọt nước ở sống mũi vừa rồi là nước mắt chứ không phải nước mưa.

- "Anh đang làm cái gì thế!" Jeon Jungkook hơi gắt lên.

Kim Taehyung lúc này mới vội vàng thu tay về, anh trầm giọng.

- "Em khóc hả?"

Jeon Jungkook lập tức cúi đầu dụi mắt.

- "Không, ban nãy đứng ngoài cổng đợi anh tôi có bị nước mưa hắt vào mặt ít."

Kim Taehyung không hỏi thêm gì, vừa thắt dây an toàn giúp cậu vừa nói.

- "Tôi biết một nơi bán nhẫn cưới rất đẹp."

Jeon Jungkook gật nhẹ đầu.

- "Vậy thì mau đi thôi."

Trời đã tạnh mưa, lênh đênh trên xe hơn ba mươi phút cuối cùng anh và cậu cũng dừng lại ở một cửa hàng với vẻ ngoài được trang trí khá bắt mắt.

Jeon Jungkook vừa mở cửa bước xuống xe thì Kim Taehyung cũng nhanh chân từ phía bên kia chạy vòng sang nắm lấy cổ tay cậu kéo vào trong cửa hàng.

Mất không quá hai phút anh đã tìm được một cặp nhẫn cực kì ưng ý, Jeon Jungkook ở bên cạnh nét mặt tuy chẳng mấy hứng thú, nhưng vẫn để mặc cho Kim Taehyung đeo chiếc nhẫn bạc sáng loáng ấy vào ngón áp út của mình.

- "Em thấy thế nào?" Kim Taehyung lại nắm lấy cổ tay cậu giờ lên.

- "Trông hơi đơn điệu." Jeon Jungkook đánh giá, sau đó cũng liếc nhìn bàn tay của anh.

Kim Taehyung bất chợt mỉm cười, chiếc nhẫn này tròn trịa đơn giản, không có hoa văn, không đính đá quý hay bất cứ viên kim cương nào cả.

- "Thế em có muốn..."

- "Thôi, như này là được rồi." Jeon Jungkook ngắt lời Kim Taehyung ngay lập tức.

Cô nhân viên tiếp thị trẻ trung liền tươi cười tư vấn.

- "Vậy hai anh có muốn khắc tên của đôi phương vào nhẫn hay không?"

Kim Taehyung chưa kịp trả lời đã thấy Jeon Jungkook quyết tâm lắc đầu.

Anh nói nhỏ bên tai cậu.

- "Em ra xe trước đi, tôi ở lại thanh toán."

Jeon Jungkook nhúm mày.

- "Để tôi thanh toán cho, à mà không được, phải là mỗi người một nửa mới đúng."

Jeon Jungkook vừa định rút ví thì bị Kim Taehyung xoay người đẩy nhanh ra ngoài.

- "Ngồi trong này đợi tôi." Kim Taehyung đóng cửa xe lại, để Jeon Jungkook một mình ngồi chờ rồi hấp tấp chạy vào trong cửa hàng tháo chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út của mình đưa cho cô nhân viên tiếp thị.

- "Khắc cho tôi chữ JJK, đừng khắc lộ liễu quá."

Hơn mười phút sau mới thấy Kim Taehyung quay lại, vừa ngồi vào trong xe thì Jeon Jungkook đã lên tiếng cầu nhàu.

- "Sao anh thanh toán lâu thế?"

Kim Taehyung khẽ nhếch khóe môi.

- "Do chiếc nhẫn của tôi có vấn đề nên tôi đã bảo nhân viên ở đó sửa lại một chút."

Jeon Jungkook nhìn Kim Taehyung với ánh mắt khả nghi.

- "Thật không, hay là anh đã làm gì mờ ám?"

Kim Taehyung cười cười.

- "Em mắc bệnh nghề nghiệp rồi đấy."

Jeon Jungkook mỉm môi, Kim Taehyung may mắn liền đáng trông lảng sang chuyện khác.

- "Đi ăn với tôi không?"

Jeon Jungkook chán nản trả lời.

- "Cũng được."

Kim Taehyung không nói thêm câu gì, cứ thế mở khóa lái xe cùng cậu đi tìm đại một nơi nào đó để ăn tối.

Hai suất mì tương đen được gọi ra, trong lúc chờ đợi, Kim Taehyung để ý thấy Jeon Jungkook ngồi đối diện thỉnh thoảng lại gio bàn tay lên ngắm nhìn.

Tuy cậu chê nó đơn điệu, nhưng cũng thể không phủ nhận rằng chiếc nhẫn này thực sự có một nét đẹp vô cùng tinh tế.

Kim Taehyung nhìn cử chỉ của Jeon Jungkook mà bật cười, chẳng biết cảm giác trong lòng bây giờ là hạnh phúc hay xót xa.

Thương tôi đi, có ngày nghĩ là ở nhà chăm chỉ up chap đó:v.

Nghe loáng thoáng là watt đang lọc Fic H, ahuhu, tôi thấy lo quá.

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] *Luật Sư Xin Đừng Cài Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thỏa thuận

Ngược công trước, ngược thụ sau:3, những ai yếu tìm thì cần phải giữ cho mình cái đầu thật lạnh nhé:v.

Chap này dành tặng bạn @Chim21008.

.

Jeon Jungkook một lát sau cũng không ngắm nhẫn nữa, cậu đặt tay lên mặt bàn gỗ nhẹ theo giai điệu của bản nhạc trữ tình thuộc thể loại Âu Mỹ vừa được bật ở trong quán ăn.

Kim Taehyung thấy vậy liền có cớ để gọi chuyện cùng cậu.

- "Đồ em biết bài hát này tên là gì?"

Jeon Jungkook lắc đầu, mặc dù cậu biết đó là một bài hát vô cùng nổi tiếng

- "Tôi nghe nhiều lần rồi, nhưng không nhớ tên."

Kim Taehyung tiếp tục hỏi.

- "Thế em có hiểu ý nghĩa của bài hát này là gì không?"

Jeon Jungkook hơi nhú mày nhìn Kim Taehyung, hiểu được nghĩa của bài hát ấy là một chuyện, hiểu được ý nghĩa của nó lại là một chuyện khác. Tuy cậu hiếm khi có thời gian rảnh ngồi nghe nhạc, nhưng hồi xưa cũng đã từng xem qua lời dịch của bài hát này rồi.

Mặc dù Jeon Jungkook có vốn tiếng anh chưa tốt lắm, bây giờ vừa nghe vừa nhớ lại thì cũng chỉ câu hiểu câu không, nhưng vẫn phải khẳng định rằng bài hát này quả thực mang đậm hương vị của một bản tình ca sâu thẳm da diết.

Và trước khi câu hát cuối cùng sắp sửa cuốn theo biết bao nhiêu day dứt vang lên, Jeon Jungkook cùng Kim Taehyung chẳng hẹn mà nhìn nhau đồng thanh nói.

- "To Make You Feel My Love!"

Ngay vài giây sau đó Jeon Jungkook bỗng nhiên bị giật mình, cậu lúng túng giải thích với anh.

- "Tôi...bài này...tên bài này là Make You Feel My Love, tôi nhớ ra rồi."

Kim Taehyung gật gật đầu, thoáng chốc muốn gửi gắm điều gì đó cho cậu thì nữ nhân viên phục vụ đã nhanh chân đi tới.

- "Mì tương đen của hai anh đây ạ, xin lỗi vì đã để hai anh phải đợi lâu."

Kim Taehyung mỉm cười với nữ nhân viên phục vụ.

- "Không sao."

Nữ nhân viên phục vụ khẽ cúi đầu, cô vuốt nhẹ giọt mồ hôi trên trán rồi chạy vào trong nơi làm việc.

Tạm thời quên đi chủ đề trò chuyện hát hò ban nãy, khuôn mặt Jungkook khi trông thấy đồ ăn nhìn có vẻ sáng sủa hơn hẳn, Kim Taehyung vừa nếm thử được một miếng nhỏ liền ngừng lên hỏi cậu.

- "Em thích mì tương đen à?"

Jeon Jungkook vừa gật đầu vừa gio ngón tay cái lên.

- "Rất thích!"

Kim Taehyung nghe xong lại hỏi tiếp.

- "Nếu thích ăn như vậy thì ở nhà chắc em cũng thường xuyên tự làm mì tương đen để ăn đúng không?"

Jeon Jungkook lắc đầu.

- "Tôi có biết làm cái gì đâu."

Kim Taehyung cắn môi, anh khoanh tay trước ngực nhìn cậu một cách đầy nghiêm túc.

- "Jeon Jungkook, em sắp trở thành vợ của tôi rồi, cho dù tôi có là chồng hờ của em đi chăng nữa thì em cũng phải để tâm chăm lo tôi một chút chứ, rõ ràng người cầu hôn tôi là em cơ mà."

Jeon Jungkook nghe xong chỉ biết im lặng đem bàn mặt nặng nề như thót cổ của mình mà trừng mắt với anh, ít phút sau cậu mới lạnh lùng cất tiếng.

- "Nhưng tôi thật sự không biết nấu ăn."

Kim Taehyung thờ dãi.

- "Em có biết con đường ngắn nhất để chinh phục trái tim của một người đàn ông là con đường nào không, để tôi nói cho em biết, đó chính là con đường dạ dày đấy!"

Jeon Jungkook nhất thời chưa hiểu được hàm ý sâu xa ấy, cậu hơi nhếch miệng.

- "Thế anh nghĩ tôi muốn chinh phục trái tim của anh à?"

Kim Taehyung trả lời.

- "Bây giờ thì chưa, nhưng sau này biết đâu lại muốn."

Jeon Jungkook ngao ngán.

- "Thôi bỏ đi, đừng lấy tôi nữa."

Kim Taehyung lắc đầu ngay lập tức.

- "Tôi bỏ dạ dày chứ tôi không bỏ em."

Jeon Jungkook ngồi đối diện cố gắng lắm mới nén được cơn sắc bởi câu nói mùi mẫn vừa rồi của anh, cậu khều đĩa.

- "Mau ăn cho xong đi, mì của anh nguội hết rồi kia kìa."

Kim Taehyung liếc mắt xuống đĩa mì, anh chắc chắn là người không hề kén ăn, nhưng món mì này thì chẳng thấy hợp khẩu vị cho lắm, vậy mà không hiểu sao anh lại gọi mì tương đen giống cậu.

- "Em có thể ăn phần của tôi nếu muốn."

Jeon Jungkook ngạc nhiên.

- "Sao thế, anh không thích ăn à?"

Kim Taehyung cười cười.

- "Tôi thích nhìn em ăn hơn."

Jungkook ním môi để ngoài tai câu nói của Taehyung, cậu lặng lẽ kéo đĩa mì tương đen từ phía anh sang phía mình.

Jeon Jungkook được cái chẳng bao giờ tỏ ra sĩ diện với đồ ăn cả.

- "Anh mau gọi món khác đi" cậu chỉ chỉ vào tờ menu.

- "Không cần đâu." Kim Taehyung nói xong bỗng đưa tay vẫy vẫy cậu lại gần.

Jeon Jungkook chau mày khó hiểu, nhưng vẫn buông đĩa xuống rồi nhào người ra phía trước để lắng nghe.

- "Nếu em muốn chinh phục trái tim của Kim Seokjin thì bước đầu tiên, đó chính là phải biết nấu ăn."

Jeon Jungkook liền tròn mắt nhìn Kim Taehyung.

- "Tại sao lại nói với tôi những lời như vậy?"

Kim Taehyung trả lời.

- "Ngoài tờ giấy hợp đồng mà hôm trước em đã đưa cho tôi thì giữa chúng ta sẽ có thêm một thỏa thuận nho nhỏ."

Jeon Jungkook cúi đầu hỏi.

- "Là thỏa thuận gì?"

Kim Taehyung nhanh tay đem tờ giấy hợp đồng được gấp gọn ở trong túi áo sơ mi mở ra rồi đặt xuống trước mặt cậu.

- "Em yên tâm, thỏa thuận này vô cùng bình thường, hoàn toàn không có gì quá đáng cả."

Jeon Jungkook đưa mắt nhìn vào dòng chữ mực đen ngay ngắn rõ ràng ấy, miệng cậu khẽ mấp máy.

Trong sáu tháng hợp đồng nếu Jeon Jungkook đã đạt được mục đích của riêng mình thì trước khi rời đi, Jeon Jungkook phải chấp nhận làm mối cho Kim Taehyung.

Jeon Jungkook đọc xong liền cảm thấy căng thẳng.

- "Chỉ...đơn giản như vậy thôi à?"

Kim Taehyung gạt nhẹ vài cái, lấy chiếc bút được giấu ở túi áo rồi đưa cho cậu.

- "Nếu em chấp nhận thỏa thuận này thì kí tên của em vào bên cạnh."

Jeon Jungkook đã khá do dự, nhưng sau đó vẫn quyết định đặt bút ký tên.

- "Kim Taehyung, sao anh biết tôi thích anh Seokjin?"

Jeon Jungkook lại cúi đầu hỏi tiếp.

- "Anh Seokjin nói cho anh biết à?"

Kim Taehyung thông thả gấp gọn tờ giấy hợp đồng ở trên mặt bàn đem cất vào trong túi áo rồi mới trả lời.

- "Tất nhiên là không, anh ấy sợ tôi tổn thương, nên chắc chắn sẽ không nói."

Jeon Jungkook cứ thế mà ngơ ngời ra mắt một hồi, cậu vẫn nhớ rất rõ Kim Seokjin đã giận dữ như thế nào sau khi biết được lý do cậu đồng ý lấy Kim Taehyung.

Chưa bao giờ cậu nghĩ bản thân mình lại trở nên ủy khuất đến như vậy.

- "Kim Taehyung, phải làm sao đây, chắc tôi lụy anh ấy quá rồi, từng giây từng phút tôi đều muốn nhìn thấy anh ấy. Không những thế, tôi còn cố ý lợi dụng cả tình cảm của anh...nhưng...thật lòng thì tôi cũng chẳng dám hy vọng gì vào thứ tình cảm đơn phương này...."

- "Tôi xin lỗi, chỉ cần sáu tháng thôi!"

- "Cho phép tôi được lợi dụng anh..."

Jeon Jungkook cúi thấp đầu hết mức có thể, hai bàn tay đang đặt trên bàn bắt chợt run nhẹ một cái, cậu ngập ngừng nói thêm.

- "Ồ phần thỏa thuận của anh...nếu như trong sáu tháng mà tôi vẫn chưa đạt được mục đích...thì..."

Kim Taehyung vội ngắt lời.

- "Đừng lo lắng, nếu đã nỗ lực hết sức như vậy mà người ta vẫn không thương em thì hãy chịu khó ngoảnh đầu lại phía sau một chút."

- "Bởi vì ở phía sau...vẫn luôn có tôi thương em!"

Giúp tôi soát lỗi chính tả nhé các cô!!!

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] *Luật Sư Xin Đừng Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Duyên nợ

Jeon Jungkook trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy bản thân mình giờ đây thật đáng trách.

Cậu ngẩng mặt nhìn anh rồi cười gượng.

- "Kim Taehyung, dù kết quả của tôi có như thế nào đi chăng nữa thì sau này tôi vẫn sẽ mai mối cho anh một người... thật sự xứng đáng với anh, từ ngoại hình cho tới học thức."

Kim Taehyung nghe xong liền gạt nhẹ đầu.

- "Được, nhưng chuyện của sau này thì cứ để sau này hẵng tính."

Còn chuyện của bây giờ, chính là khiến cho trái tim em cảm nhận được tình yêu của anh.

Jeon Jungkook cũng không nói thêm gì, cậu chủ động gọi cho anh một ly sinh tố dâu tây, Kim Taehyung tuy trong lòng không muốn uống, nhưng vì ly sinh tố đó là do chính cậu gọi, thế nên, chắc chắn anh sẽ uống hết mà chẳng chừa lại một giọt.

Jeon Jungkook sau năm phút ăn gần xong phần mì tương đen của Kim Taehyung bỗng dưng thắc mắc hỏi.

- "Kim Taehyung, anh Seokjin trước giờ đã từng yêu ai chưa?"

Kim Taehyung hắng giọng nói.

- "Đã từng, nhưng tôi cũng không biết vì sao hai người đó lại chia tay. Vài năm trôi qua, anh Seokjin bây giờ dường như hoàn toàn vô cảm trong tình yêu, mẹ tôi đương nhiên giục anh ấy đi xem mắt rất nhiều lần, nhưng anh ấy đều bỏ ngoài tai hết."

- "Chuyện xem mắt...là mẹ tôi giới thiệu em cho anh Jin, chứ không phải giới thiệu em cho tôi."

Jeon Jungkook buông đũa xuống, mắt mở to.

- "Vậy hóa ra mẹ anh giục con trai cả đi xem mắt không được, nên đành phải giục sang con trai thứ?"

Kim Taehyung gật đầu.

- "Ừ... là vì tôi thương mẹ nên mới đồng ý đi xem mắt, em và anh Jin quen biết nhau sẵn rồi thì không nói làm gì, còn tôi trước đó lại tình cờ bị em lập biên bản ở trụ sở, tôi thật chẳng ngờ chúng ta có duyên đến như thế!"

Jeon Jungkook thở dài.

- "Có duyên, nhưng không có nợ."

Kim Taehyung cúi đầu, khóe miệng nhếch lên vô cùng mờ ám.

- "Thì từ từ rồi sẽ có nợ."

Jeon Jungkook nghe thấy vậy liền trừng mắt với Kim Taehyung một cái.

- "Tôi nhất định sẽ trả hết nợ cho anh."

Kim Taehyung chợt vươn bàn tay ra phía trước, cậu tưởng anh định xoa đầu mình liền vội vàng né người sang một bên.

Kim Taehyung bật cười.

- "Tôi chỉ muốn bắt tay với em thôi mà."

Jeon Jungkook tính tình trước giờ vốn dĩ đã rất cẩn thận, thế nên những hành động thể hiện sự phòng bị như vậy cũng hoàn toàn là điều hết sức bình thường.

Cậu nhú mày hỏi Kim Taehyung.

- "Sao anh lại muốn bắt tay với tôi?"

Kim Taehyung vẫn để cả cánh tay lửng lơ giữa không trung, anh trả lời.

- "Tôi chỉ muốn khẳng định lời nói 'nhất định sẽ trả hết nợ' của em mà thôi."

Jeon Jungkook nửa phần dè chừng, nhưng sau đó cũng can đảm nắm chặt vào bàn tay của Kim Taehyung.

Giữa hai người bây giờ giống như đã có một sợi dây ràng buộc mỏng manh vô tình gắn kết, nhưng chỉ cần một cái chạm rất khẽ, là có thể đứt ra bất cứ lúc nào.

Sang đến sáng hôm sau, Kim Taehyung cùng Jeon Jungkook đi đến tiệm chụp ảnh cưới, cả hai ăn mặc cũng không mấy cầu kì, chỉ đơn giản là áo sơ mi trắng và quần tây đen, Kim Taehyung còn cài thêm cho cậu bông hoa hồng nhưng đồ thẩm nhỏ nhỏ ở trước ngực.

- "Hoa tươi quá!" Jeon Jungkook thốt nhẹ một câu.

Kim Taehyung bắt lực cười, nội tâm thì chẳng ngừng gào thét rằng *hoa tươi, nhưng lòng anh không tươi!*

Tới khi chụp ảnh, vì là lần đầu nên cả cậu và anh đều không tránh khỏi sự lúng túng, mặc dù thợ chụp ảnh đã rất nhiệt tình gợi ý những tư thế đáng điệu thể hiện một tình yêu mãnh liệt say đắm nhất có thể, nhưng điều đó chỉ càng làm cả hai cảm thấy thêm khó khăn gượng gạo.

Jeon Jungkook bộ phận nào cũng bị cứng ngắc, Kim Taehyung ôm vai cậu không được liền chuyển sang nắm tay cho dễ, còn cố tình kéo cậu đứng sát vào người anh hơn.

Jeon Jungkook đang cúi đầu theo phản xạ bất ngờ hơi ngược lên liền khiến hai chóp mũi của cậu và Kim Taehyung ngay góc chạm nhau trong giây lát, thợ chụp ảnh tất nhiên không bỏ lỡ cơ hội mà hài lòng bất trọn khoảnh khắc này.

Jeon Jungkook vừa xấu hổ vừa bực mình đẩy Kim Taehyung ra, thợ chụp ảnh điều luyện chỉ nháy đúng một tám duy nhất tươi cười giờ ngón tay cái lên rồi đi tới đưa máy ảnh cho Kim Taehyung nhìn.

Jeon Jungkook định ngó đầu vào xem

thì bị Kim Taehyung đưa tay che mắt lại.

- "Đợi ngày mai rồi hẵng ngắm, ngày mai chúng ta sẽ đến đây lấy ảnh về để tổ chức đám cưới."

Thợ chụp ảnh đứng đó vội cúi đầu chào tạm biệt coi như đã xong nhiệm vụ, Jeon Jungkook gạt tay anh xuống, cậu quay mặt sang chỗ khác nhấn nhó nói.

- "Chắc ảnh đó trông tôi xấu lắm nên anh mới không dám cho tôi xem."

Kim Taehyung dùng nắm đấm gõ nhẹ vào đầu cậu.

- "Nói linh tinh, chẳng qua tôi sợ lúc em nhìn thấy cái ảnh đó xong em lại thấy tôi và em đẹp đôi quá, rồi muốn sửa hợp đồng kết hôn từ sáu tháng thành trọn đời thì sao!"

Jeon Jungkook tròn mắt bị sốc vài giây.

- "Anh... đúng là ảo tưởng quá đáng!"

Kim Taehyung không ngại ngần gì, mặt dày thò tay ra đằng sau vỗ vỗ mông Jeon Jungkook.

- "Tôi đẹp trai, tôi có quyền!"

- "Tôi ảo tưởng đấy, thì làm sao!"

Jeon Jungkook nghe xong phải kiềm chế lắm mới không dùng đến vũ lực để giải quyết tình hình, cậu quay lưng lại.

- "Tôi đi về đây."

Kim Taehyung biết Jeon Jungkook đang có dấu hiệu đổi, anh lập tức nắm lấy cổ tay cậu mà hạ giọng.

- "Em giận à, tôi xin lỗi!"

Jeon Jungkook thờ dài, nể tình sáng nay là do Kim Taehyung khẳng khái muốn đến tận nhà để đón cậu đưa đi chụp ảnh. Vậy nên, cậu quyết định sẽ bỏ qua thái độ lờ lững vừa rồi của anh.

Jeon Jungkook nhẹ nhàng giải thích.

- "Tôi không giận, tôi về vì còn nhiều việc phải làm lắm."

Kim Taehyung nhún mày.

- "Chẳng nhẽ có mỗi một mình em là nhiều việc phải làm còn tôi thì không chắc!"

Jeon Jungkook phẩy tay.

- "Nói chung là tôi không rảnh được như anh, bây giờ tôi đang rất bận."

- "Vậy nhé!"

Kim Taehyung vẫn cố nín lại.

- "Bạn cái gì chứ, em đừng tưởng tôi chưa kịp cập nhật tin tức, tối hôm qua tôi hỏi anh Jin rồi, việc điều tra đang tạm thời bị hoãn..."

- "Thế nên em yên tâm, lát nữa tôi sẽ đưa em về nhà cẩn thận, không ăn thịt em đâu mà em sợ."

Jeon Jungkook chép miệng, giờ nắm đấm lên đe dọa Kim Taehyung.

- "Sợ sợ cái con khi, anh có muốn khâu thêm vài mũi nữa ở bụng hay không!"

Kim Taehyung cong khóe môi.

- "Muốn, nhưng em phải chịu trách nhiệm với những vết khâu mà em sắp sửa trao tặng cho tôi."

Jeon Jungkook quay mặt đi, điệu bộ không thèm nói chuyện khiến Kim Taehyung bỗng nhiên nổi cáu.

- "Em bận cái gì, em nói xem, tôi sẽ giúp em giải quyết."

Jeon Jungkook qua loa đáp.

- "Bạn rất nhiều việc."

Kim Taehyung chạy lên phía trước chặn cậu lại, anh hỏi.

- "Ví dụ như?"

Jeon Jungkook nhìn thẳng vào đôi mắt của Kim Taehyung, cậu trả lời.

- "Ví dụ như...nấu ăn chẳng hạn."

Soát lỗi chính tả giúp tôi nha.

#Team nhà nội. □

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] *Luật Sư Xin Đừng Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Không chỉ là thích

Kim Taehyung cúi đầu xuống thờ dài, Jeon Jungkook trước giờ vẫn luôn yêu Kim Seokjin nhiều đến như thế, vậy thì chuyện cậu bận bịu học nấu ăn vì người ta cũng là lẽ thường tình mà thôi.

Kim Taehyung ngoan cố giữ chặt lấy cổ tay của Jeon Jungkook.

- "Để tôi đưa em đi."

Jeon Jungkook chán nản nhìn Kim Taehyung, cậu đầu hàng.

- "Vậy phiền anh đưa tôi về nhà."

Kim Taehyung liền ngạc nhiên hỏi.

- "Sao lại về nhà?"

Jeon Jungkook tháo gỡ bông hoa hồng được cài ở trên ngực trả lại cho chủ tiệm chụp ảnh rồi thản nhiên nhún vai đáp.

- "Tôi nghĩ học nấu ăn ở nhà vẫn sẽ tốt hơn."

Kim Taehyung im lặng một lát, thực ra anh thừa biết là Jeon Jungkook muốn trốn tránh anh nên mới nói những câu như vậy, nhưng không sao, anh đương nhiên vẫn sẽ đáp ứng theo đúng với ý nguyện của cậu.

- "Được, thế để tôi đưa em về."

Kim Taehyung kéo Jeon Jungkook đi thêm được vài bước thì trùng hợp khi ấy máy điện thoại trong túi quần của anh cũng bất ngờ đổ chuông, thấy Kim Taehyung dừng lại nghe máy, Jeon Jungkook đành một mình đi ra xe đứng chờ.

Mấy phút sau Kim Taehyung mới tắt điện thoại rồi chạy tới ga lăng mở cửa xe giúp cậu, Jeon Jungkook đã thoáng trông được nét mặt gấp gáp của anh trước khi ngồi vào trong xe, lúc cả hai đang thắt dây an toàn thì cậu tò mò cất lời hỏi.

- "Anh sao thế, có chuyện gì à?"

Kim Taehyung vừa vội vàng khởi động xe, vừa trả lời.

- "Cũng không có gì đâu, chỉ là người ta muốn thuê tôi làm luật sư biện hộ cho người ta thôi."

Jeon Jungkook liền "ồ" lên một tiếng rồi quay sang hỏi tiếp.

- "Vậy bình thường thì người ta phải đến tận nhà gặp anh để trao đổi thông tin hay..."

Kim Taehyung không đợi Jeon Jungkook dứt câu đã trả lời ngay.

- "Bình thường thì người ta phải đến tận nhà để gặp tôi, nhưng đối với vị khách này thì lại khác, vị khách này rất đặc biệt."

Jeon Jungkook hơi nhếch nhếch môi, ánh mắt nghi ngờ Kim Taehyung làm việc không liêm chính.

- "Anh...sắp kết hôn với tôi rồi đấy."

Kim Taehyung đang tập trung lái xe mà bỗng dưng khẽ bật cười.

- "Em lại nghĩ linh tinh cái gì thế hả, chồng tương lai của em là một người vô cùng vô cùng tử tế nghiêm túc đấy."

Và còn...rất thương em nữa!

Jeon Jungkook tỏ vẻ chẳng mấy tin tưởng lắm, cậu cúi đầu.

- "Thì...tôi chỉ nhắc nhẹ vậy thôi."

Kim Taehyung vẫn chuyên tâm lái xe cẩn thận, không hiểu sao sau khi nghe cậu "nhắc nhẹ" như thế xong, anh lại cảm thấy một chút gì đó cũng có thể được coi là "hy vọng".

Thấy Kim Taehyung đột nhiên im lặng thất thường, Jeon Jungkook liền hoang mang lên tiếng.

- "Anh lại làm sao thế?"

Kim Taehyung vô thức siết chặt vô-lăng trong tay, ánh mắt vẫn chăm chú hướng về phía trước.

- "Jeon Jungkook, tôi...không phải kết hôn với em để rồi sau này chúng ta...ly hôn đâu."

Jeon Jungkook nhăn nhó trung ra nụ cười thoáng ẩn thoáng hiện trên môi, cậu chưa hiểu anh hiện tại đang muốn ám chỉ tới vấn đề gì.

- "Ý tôi là...nếu chúng ta đã kết hôn thì phải sống đến trọn đời với nhau chứ, em thấy có đúng không?" Kim Taehyung nháy mắt.

Jeon Jungkook lắc đầu một cách đầy khinh bỉ.

- "Anh tưởng anh cứ muốn mà được à!"

Kim Taehyung tự chỉ vào ngực trái của mình.

- "Không phải tôi muốn, mà là nơi này muốn." nói xong còn đưa một tay sang nhéo lấy vai cậu rồi cười cười.

- "Aisssh, thằng nào vừa mới khẳng định mình là người vô cùng vô cùng tử tế nghiêm túc hả, thế mà sềnh ra cái là động tay động chân giờ trở biến thái ngay được." Jeon Jungkook bực bội phê bình.

Kim Taehyung dù hơn cậu hai tuổi, nhưng trong lòng hoàn toàn không tức giận khi bị Jeon Jungkook gọi là "thằng", ngược lại khuôn mặt anh còn lộ rõ sự vui vẻ.

- "Bởi vì...tôi thích em!"

Jeon Jungkook thật sự chẳng thể đáp trả nổi, cậu đem ánh nhìn thờ ơ hướng ra ngoài cửa kính rồi mơ hồ suy nghĩ.

Tại sao Kim Taehyung lại có thể nói lời "thích" được dễ dàng như thế!

Đưa Jeon Jungkook về cũng chỉ mất hơn ba mươi phút, Taehyung dừng xe định bước xuống để chạy sang mở cửa giúp cậu thì Jungkook chợt kéo lấy vạt áo của anh.

- "Từ từ đã."

Cách đó khoảng năm mét, Kim Taehyung trông thấy trước cổng nhà Jeon Jungkook có một người đàn ông trung tuổi đang bồn chồn đứng chờ, anh liền nhanh chóng gỡ tay cậu ra khỏi vạt áo rồi hỏi cậu.

- "Em không muốn tiếp khách hay sao?"

Jeon Jungkook cúi đầu.

- "Không muốn."

Kim Taehyung nhìn đi nhìn lại người đàn ông trung tuổi, sau đó quyết định hỏi cậu rằng.

- "Ông ấy là ba của em phải không?"

Jeon Jungkook giật mình ngẩng đầu lên vì chẳng ngờ Kim Taehyung lại đoán trúng.

Anh điềm đạm đặt tay vào vai cậu.

- "Tôi biết chuyện ba mẹ em đã ly hôn từ tám năm trước rồi, vậy nên em không cần phải giấu diếm chuyện đấy với tôi đâu."

Jeon Jungkook tròn mắt.

- "Sao...sao anh biết?"

Kim Taehyung nhẹ nhàng giải thích.

- "Là do mẹ em tâm sự với mẹ tôi, rồi mẹ tôi kể lại cho tôi nghe."

Jeon Jungkook cũng không trách Kim Taehyung nhiều chuyện, cậu rầu rĩ nói.

- "Tôi còn một đứa em gái ít hơn tôi mười tuổi, tám năm trước ba tôi bỏ nhà đi theo người đàn bà khác, em gái tôi lúc đó mới được ba tuổi thôi. Ly hôn xong, mẹ tôi ngày ấy vì không đủ điều kiện để chăm sóc cho cả hai anh em nên ông ta đã chịu trách nhiệm nhận nuôi đứa em gái của tôi."

Kim Taehyung vỗ nhẹ lưng cậu.

- "Chắc em ghét ông ấy lắm."

Jeon Jungkook lắc đầu.

- "Không ghét."

- "Vì mẹ tôi là người ngoại tình trước."

Kim Taehyung hơi nhướn mày, tiếp đó lại cùng Jeon Jungkook lặng lẽ nhìn nhau vài phút.

Cảm giác của cậu hiện giờ chính là khá hối hận bởi ban nãy cảm xúc dâng trào quá độ nên đã lỡ miệng kể chuyện buồn về gia đình cho anh nghe.

Nhưng thật lòng thì Kim Taehyung cũng đâu khó chịu hay than phiền gì, chỉ là anh chưa biết cách an ủi cậu như thế nào để tránh bị cậu lầm tưởng rằng anh đang có ý thương hại cậu.

- "Jungkook, em..."

- "Tôi không sao." Jeon Jungkook ngắt lời Taehyung rồi quay mặt đi chỗ khác.

Kim Taehyung lại thờ dài, anh liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay của mình, cứ thế này chắc chắn anh sẽ trễ hẹn với khách mất.

Jeon Jungkook còn ngồi lì bên cạnh bấy giờ mới nhớ ra là Kim Taehyung đang có việc gấp, cậu đỏ mặt.

- "Xin lỗi, tôi xuống xe ngay đây."

Kim Taehyung cũng vội vàng mở cửa xe bước xuống.

- "Chờ tôi nữa."

Jeon Jungkook liền ngoảnh lại.

- "Anh muốn làm gì?"

Kim Taehyung nắm lấy tay cậu.

- "Tôi muốn chào...bố vợ một tiếng."

Jeon Jungkook chưa kịp bày ra khuôn mặt hoảng hốt đã bị Kim Taehyung kéo đi.

Người đàn ông trung tuổi đang khoanh tay trước ngực đứng đợi ở ngoài cổng nhà chột nheo mắt rồi gọi tên cậu.

- "Jungkook à!"

Kim Taehyung hôn ha hôn hờ lễ phép cúi đầu một cái.

- "Con chào bác!"

Bà Jeon nhú mồm nhìn chăm chăm vào anh.

- "Cậu là ai?"

- "Cháu là..."

Kim Taehyung trả lời chưa đến giữa chừng thì Jeon Jungkook đã thẳng tay đẩy anh quay trở lại xe hơi.

Giọng cậu rất lạnh lùng.

- "Đừng tốn thời gian vào những việc không cần thiết, anh đang bận mà."

Kim Taehyung buồn lòng.

- "Nhưng..."

- "Không nhưng nhị gì cả, tôi sẽ tự giải quyết chuyện này." Jungkook lãnh đạm nói rồi một mình chạy lại chỗ ba Jeon.

Chap sau cưới nhé □.

Có ai muốn tham dự đám cưới của đôi trẻ với tôi không!

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đừng Cài Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Sự cố trang phục

Kim Taehyung ngồi vào trong xe rồi nhún ga rồi đi với một cảm giác không hề thoải mái, anh tự hỏi tại sao cậu lúc nào cũng tỏ thái độ lạnh lùng như vậy.

Người bị cậu lợi dụng là anh, người thiệt thòi nhiều nhất cũng là anh, đáng lý ra anh không nên để tình yêu sét đánh chi phối, đáng lý ra anh không nên chấp nhận bầy cách giúp cậu chinh phục Kim Seokjin.

Cậu ngốc lắm, cậu sẽ chẳng thể nào biết được giờ đây người luôn khiến anh phải bận bịu để tâm từng ngày lại chính là cậu.

Nhưng cũng nhờ có cậu, Kim Taehyung anh mới nhận ra rằng, theo đuổi tình yêu là một việc làm đúng cảm nhất trong tuổi đời thanh xuân.

Jungkook kể từ khi trò chuyện với ba Jeon xong tâm trạng lại trở nên phấn chấn khó mà diễn tả thành lời, ba Jeon có nói sau ngày hôn lễ giữa cậu và Kim Taehyung kết thúc, ba sẽ để em gái cậu trở về nhà ở với mẹ Jeon.

Mặc dù mẹ cậu vẫn kiên định không muốn tái hôn với ba Jeon vì trong lòng còn疙瘩 ông khá nhiều, nhưng mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn cả thôi. Jungkook cậu tin chắc là như vậy.

Mới suy nghĩ một chút thôi mà thời gian chẳng biết từ lúc nào đã trôi đi vèo vèo, Jeon Jungkook nằm trên giường hết mở điện thoại rồi lại tắt, cậu thờ dãi tự than thở với bản thân.

Nếu Kim Taehyung có thể giúp cậu chinh phục được Kim Seokjin, vậy cuối cùng chẳng phải Kim Taehyung là người đáng thương nhất hay sao!

Nhưng nếu cậu không thể chinh phục được Kim Seokjin, vậy thì cậu sẽ ra sao, có lẽ nào, cậu và Kim Taehyung lại...

Jeon Jungkook vò tóc lắc đầu, đập tắt hết tất cả những suy nghĩ vớ vẩn bằng cách vợ lấy tấm chăn mỏng đem trùm kín từ trên xuống dưới với biểu tình cực kì buồn ngủ.

Một lát sau, cậu lại thò mặt ra khỏi chăn bấm bấm điện thoại.

- "13 giờ 30 phút, bây giờ mình vác mặt đến trụ sở thì có làm sao không nh?"

Chẳng đợi đến năm giây trôi qua, Jeon Jungkook lập tức bật dậy thay quần áo rồi lái xe đến trụ sở.

Tối hôm đó, Kim Taehyung gọi điện cho cậu bàn về chuyện gia đình hai bên đã chính thức hẹn ngày đặt tiệc cưới ở nhà hàng Z.

Jeon Jungkook nghe xong chỉ nói.

- "Ừ, mẹ kể cho tôi biết rồi."

Kim Taehyung hơi muối mặt, nhưng dù sao thì đây cũng là cái cớ để anh được gọi điện cho cậu.

- "Thế à!" Kim Taehyung cười cười.

Jeon Jungkook ở đầu dây bên kia liền nhún mày hỏi.

- "Tôi đang bận, anh còn muốn nói gì nữa không?"

Kim Taehyung ngồi chống cằm ở bàn làm việc trả lời.

- "À, chỉ đợi em tắt máy thôi."

Jeon Jungkook mở miệng ơ một tiếng rồi bĩu môi tắt máy ngay, tuy hôn lễ chưa đầy hai ngày nữa sẽ diễn ra, nhưng cậu không hề cảm thấy hồi hộp một chút nào.

Kim Taehyung đặt điện thoại xuống mặt bàn rồi lắc đầu cười trừ, sao tự nhiên anh lại rảnh thế nhỉ!

Đến ngày tổ chức hôn lễ, gia đình họ Jeon và gia đình họ Kim hầu như chỉ mời người nhà, họ hàng và bạn bè thân quen.

Jeon Jungkook vô tình ngủ dậy muộn, lúc đặt chân tới nhà hàng liền vội vã chạy vào phòng thay đồ khoác lên mình bộ quần áo sơ mi trắng, quần tây đen đã được Kim Taehyung chuẩn bị sẵn từ hơn một tiếng trước.

Bộ đồ này chiều hôm qua cậu có mặc thử, còn tấm tắc khen Kim Taehyung gu thẩm mỹ rất được, vừa vặn đến từng centimet, vậy mà hôm nay lại xảy ra vấn đề hết sức nghiêm trọng.

Jeon Jungkook liếc qua đồng hồ, thời gian tiến hành hôn lễ chỉ còn 15 phút nữa, mà bây giờ cậu không làm sao để có thể đóng cúc áo vào được.

Không lý nào lại tăng cân nhanh chóng mặt tới mức như thế!!!

Kim Taehyung đang mải đứng nói chuyện với khách thì đột nhiên cảm thấy nóng ruột, nửa phút sau anh đã có mặt ở phòng thay đồ mà gõ cửa gọi cậu.

- "Jungkook, em vẫn còn ở trong đó làm gì thế, sắp tới giờ cử hành hôn lễ rồi đấy."

Jeon Jungkook đứng quay lưng về phía cánh cửa, cậu vọng ra tiếng kêu than.

- "Chết tôi rồi!"

Kim Taehyung không giữ vững được tâm lý, anh đẩy cửa chạy vào túm lấy vai cậu.

- "Em sao vậy, đừng làm tôi sợ?"

Jeon Jungkook bị lộ toàn bộ phần ngực vì ba chiếc cúc áo không thể đóng lại được, Kim Taehyung chưa hiểu chuyện gì xảy ra nhưng cũng đã nóng mặt trong giây lát.

- "Không...không đóng được cúc, mới hôm qua tôi mặc còn vừa lắm mà..." Jeon Jungkook đang cố gắng che ngực phần trần thì bị Kim Taehyung cắt ngang.

- "Để tôi xem." anh gỡ tay cậu xuống.

Thấy Kim Taehyung vuốt vuốt chỉnh chỉnh chiếc áo trên người mình, Jeon Jungkook liền lo lắng hỏi.

- "Có...có phải...vì ngực...to quá không?"

Kim Taehyung bật cười.

- "Sao đâu, ngực to không lo chết đói."

Jeon Jungkook tức giận đâm vào bụng Kim Taehyung một phát.

- "Giờ này mà anh còn đùa được."

Kim Taehyung ôm bụng nhìn cậu bằng ánh mắt oán trách, Jeon Jungkook đang hằm hằm cái mặt vừa sợ hãi vừa lo lắng thì trong đầu bỗng có một tia sáng bất ngờ lóe lên.

Sau khi kéo cổ áo của Kim Taehyung ra để kiểm tra size thì phát hiện là do anh đã mặc nhầm size áo của cậu nên mới khiến cậu khổ sở như vậy.

Jeon Jungkook đen mặt, cậu quay lưng đi, cởi chiếc áo đang mặc trên người rồi vòng một tay ra sau đưa cho anh.

- "Sắp muộn giờ rồi đây này, còn không mau đổi áo."

Tấm lưng trần của Jungkook cứ thế đập thẳng vào mắt Taehyung, nhưng anh lại chỉ có thể kiềm lòng, cắn môi nhanh chóng cởi chiếc áo của mình ra rồi đặt vào tay cậu.

Thay áo xong, ai nấy đều thở nhẹ một tiếng.

- "Đi thôi." Kim Taehyung gạt đầu với cậu rồi mở cửa phòng thay đồ.

Ngay tức khắc cả hai người cùng bị giật mình tại chỗ khi trông thấy mẹ Jeon và mẹ Kim, bởi vì chẳng hề hay biết họ đã đứng ở trước cửa phòng thay đồ từ lúc nào.

Tuy rằng phòng thay đồ có cách âm, mẹ Jeon và mẹ Kim cũng không nghe được gì, nhưng Kim Taehyung và Jeon Jungkook hiện giờ lại đang đỏ mặt hỏi, điều này càng khiến mẹ Jeon và mẹ Kim thêm sinh nghi.

- "Hai đứa mạnh động vừa vừa thôi, Taehyung, con là đàn ông, thì phải biết kiềm chế, nghe chưa." mẹ Kim miệng nói, tay đồng thời đẩy Taehyung ra ngoài nơi cử hành hôn lễ.

Jeon Jungkook chuẩn bị giải thích thì bị cái lắc đầu và tiếng thở dài của mẹ Jeon ngăn lại.

- "Trao nhẫn cho nhau đi, rồi hai đứa muốn làm gì thì làm" mẹ Jeon nghiêm túc phê bình rồi cũng đẩy cậu ra ngoài nơi cử hành hôn lễ.

Từ lượng của Jeon Jungkook vốn dĩ đã rất kém, uống rượu mừng với khách đa số chỉ dám nhấp môi, còn lại thì là Kim Taehyung gánh thay cho cậu hết.

Ngóng mãi cuối cùng cũng thấy Kim Seokjin rót rượu chúc mừng.

Jeon Jungkook định quay đi né tránh vì không đủ can đảm thì bị Kim Taehyung giữ tay lại.

- "Chúc mừng hai đứa!" Kim Seokjin mỉm cười, vỗ vai Kim Taehyung rồi uống cạn sạch chén rượu.

- "Cảm ơn anh." Kim Taehyung phải thừa nhận, anh chưa từng uống chén rượu nào cay tới như vậy, không những cay, mà còn có cảm giác chua xót.

Jeon Jungkook chỉ cúi đầu, đợi đến lúc Kim Seokjin rời đi mới dám ngẩng mặt lên, cậu gạt lấy chai rượu với hương vị nồng đậm ở trong tay Kim Taehyung muốn nốc lấy một ngụm.

Kim Taehyung liền giữ chặt tay cậu, còn cúi đầu thật gần rồi hỏi rằng.

- "Em uống làm gì, uống để quên đi nỗi buồn sao?"

Jeon Jungkook không trả lời, nhưng cũng không thể nào giật lấy được chai rượu từ tay anh.

Kim Taehyung chạm nhẹ vào khoeo mắt của cậu, sau đó lại nói.

- "Em tốt nhất đừng nên uống rượu, vì nếu em quên đi nỗi buồn, thì tôi làm gì có cơ hội để được dỗ em."

Tôi comeback rồi đây:((các cô nhớ tôi không:3

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] *Luật Sư Xin Đừng Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đêm đầu tiên

:))))

.

Jeon Jungkook gạt phăng bàn tay của Kim Taehyung xuống, cậu phủ phàng quay lưng về phía anh, định im lặng không nói câu gì, nhưng sau đó vẫn gằn giọng nhắc nhở.

- "Kim Taehyung, anh uống ít rượu thôi."

Kim Taehyung lại xem như vừa nghe được một lời quan tâm từ cậu, anh cúi đầu mỉm cười, rồi cứ thế leo đèo bám theo Jungkook đi từ bàn tiệc này đến hết bàn khác để cùng cậu uống rượu mừng.

Lễ cưới kết thúc, Kim Taehyung và Jeon Jungkook say tới mức độ ba mẹ Kim phải nhờ quản gia lái xe riêng đưa hai người thẳng tiến về nhà.

Ngay sau khi xe mới chuyển bánh được một đoạn nhỏ, Kim Taehyung đã mở mắt tỉnh táo chỉnh đốn quần áo đầu tóc, đáng ngờ thật ngay ngắn. Còn Jeon Jungkook thì vẫn đang ngủ gục ở bên cạnh anh, bây giờ có vác loa báo động thổi vào tai đi chăng nữa cũng chưa chắc đã đánh thức nổi con người này tỉnh dậy.

Kim Taehyung lắc đầu nhìn Jeon Jungkook, vừa thờ dài được một tiếng thì quản gia bất ngờ liếc qua gương chiếu hậu cười hỏi.

- "Cậu Taehyung, sao cậu tỉnh nhanh thế?"

Kim Taehyung vuốt nhẹ khuôn mặt và đôi tai hơi ửng đỏ của mình rồi trả lời.

- "Thật ra thì cháu cũng không say lắm."

Kim Taehyung nói xong chợt lo lắng quay sang nhìn Jeon Jungkook, đúng lúc ấy xe bỗng nhiên bị phanh gấp lại, Kim Taehyung liền hành động theo cảm tính mà vòng tay ôm lấy chặt Jeon Jungkook vào lòng.

- "Xin lỗi cậu, tôi không để ý đèn đỏ ở phía trước." quản gia rú rít cúi đầu.

Kim Taehyung khẽ nhủ mày, nhưng cũng chẳng rảnh rồi mà bận tâm suy nghĩ xem cái phanh gấp đó là do ông quản gia đã cố ý hay vô tình.

Mất khoảng ba mươi giây đợi chờ đèn đỏ nhấp nháy về đèn xanh, quản gia lại tiếp tục lái xe với tốc độ vừa phải trên con đường êm ái. Kim Taehyung thì vẫn đang cẩn thận chỉnh đốn tư thế ngủ giúp Jeon Jungkook, chỉ đơn giản là để cậu tựa đầu vào vai anh cho thoải mái, còn những chỗ khác trên cơ thể cậu anh hoàn toàn không động chạm gì cả.

Tưởng rằng mọi thứ sẽ yên bình trôi qua, nhưng chưa đầy mười phút sau Kim Taehyung lại thấy tay chân người bên cạnh hơi rục rịch bất ổn, rồi anh lại giật mình phát hiện ra ba chiếc cúc áo sơ mi của cậu đã bị cởi bỏ từ lúc nào chẳng biết, để lộ cả khoảng ngực rất trơn tru nhắn mịn ngấm đến muốn bốc hỏa.

Kim Taehyung hít thở vài lần thật sâu, bao nhiêu hứng thú trong người gần như sắp sửa cháy rục thành ngọn lửa thì ở phía lí trí của anh may mắn kịp thời vớt vát được một ít nghiêm túc.

Kim Taehyung mặt không hề biến sắc mà cài lại khuy áo giúp cậu, vốn dĩ bình thường Jeon Jungkook đã thuộc dạng máu nóng, nay còn cố tình uống nhiều rượu khiến thân thể càng lúc càng sinh nhiệt, một lát sau cứ mất nhắm mắt mở nhãn nhỏ kêu khó chịu, để hơi thở có phần dồn dập liên tục phả nhẹ vào tai anh.

Kim Taehyung quay mặt đi nơi khác cố gắng chịu đựng, nhưng éo le thay, người bên cạnh là do say nhiều hơn tỉnh, tự nhiên đem hai tay vung vẩy loạn xạ trên người anh, miệng nói lớn.

- "Nóng muốn chết, Kim Taehyung, mau cởi quần áo cho tôi."

Kim Taehyung trong lòng sớm đã không còn giữ được bình tĩnh, anh vòng tay ra phía sau xoa xoa vào lưng cậu.

- "Ngoan, về nhà rồi chúng ta cùng cởi."

Quản gia đang lái xe nghe đến đây liền ho nhẹ một tiếng.

Jeon Jungkook lắc đầu, cậu vùng dậy túm chặt lấy cổ áo của anh.

- "Kim Taehyung, tôi muốn gặp anh S..."

Jeon Jungkook chưa dứt lời đã bị Kim Taehyung hoảng hốt bịt miệng lại, anh bực cậu thật sự, say rượu như vậy mà trong đầu vẫn chỉ nghĩ tới Kim Seokjin.

Jeon Jungkook mơ màng vùng vẫy, sau khi nhận thức được rằng Kim Taehyung đã buông tay, cậu liền gồng mình gào to.

- "TÔI MUỐN GẶP ANH SEOK..."

Jeon Jungkook vẫn là tiếp tục bị anh bịt miệng lại, và lần này thì Kim Taehyung chẳng thể khoan nhượng với cậu được nữa, trước khi buông tay ra, anh đã tính toán hết cả rồi, cách duy nhất để khiến không gian hiện giờ trở về trạng thái yên bình vốn có chính là ôm lấy khuôn mặt cậu mà tới tận tận hôn môi.

Kim Taehyung quyết định gạt bỏ mọi ngăn ngại dồn Jeon Jungkook vào một chỗ, dễ dàng áp xuống đôi môi đầy đặn của cậu sự ướt át nhẹ nhàng nhưng cũng không hề kém phần mãnh liệt.

Quần gia căng thẳng nhận thấy tình hình đã sắp trôi đi quá xa, phản cảm bằng cách ho hắng khản cổ xong, ông đành tự nhủ với bản thân là phải giữ cho mình một cái đầu thật lạnh. Chỉ sợ rằng nếu anh và cậu tác chiến ngay tại đây, thì có lẽ ông sẽ lên cơn đột quỵ mất.

May mà trời cao vẫn còn thương ông, đang lo sợ khôn nguôi thì nụ hôn giữa cậu và anh bỗng dừng chấm dứt.

Jeon Jungkook quay cuồng mất kiểm soát, nhắm tịt mắt gục đầu vào ngực Kim Taehyung.

Anh khẽ phát ra một tiếng thở dài, sau đó hôn phớt xuống mái tóc đen nhánh của cậu, không khí hiện giờ, lại trở nên yên ắng đến lạ.

Về tới nhà đã là 4 giờ chiều, sau khi đỡ được Jeon Jungkook lên trên phòng riêng, Kim Taehyung có cảm giác giống như vừa trải qua một cuộc hành trình đầy gian truân vất vả.

Còn Jungkook thì ngủ say quên hẳn luôn bữa cơm tối, vali đựng quần áo cũng để quên luôn ở nhà mẹ Jeon, hại anh phải quay về nhà mẹ Jeon lấy vali giúp cậu.

Lúc tắm xong Kim Taehyung cũng định nhìn sẵn chắc sáng mai Jeon Jungkook mới tỉnh, anh rảnh rồi dành ra nửa tiếng đồng hồ ngắm no nê khuôn mặt say ngủ của cậu rồi mới dám mở chăn nằm xuống bên cạnh Jungkook, trong đầu không ngừng suy đoán tương tượng câu chuyện ngày mai.

Nhờ sáng sớm tỉnh dậy Jeon Jungkook mắc bệnh khó ở thì anh biết phải xử lý như thế nào.

Mạng người mong manh lắm, Kim Taehyung cảm thấy an toàn nhất vẫn là ôm gối chạy sang phòng của Kim Seokjin xin ngủ nhờ.

Kim Seokjin hôm nay không có ca trực ở trụ sở, từ bé tới giờ số lần hai anh em ngủ chung với nhau cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, định tống Kim Taehyung về phòng nhưng lại bị ánh mắt cún con của Kim Taehyung làm cho động lòng.

- "Một đêm thôi đấy." Kim Seokjin đứng sang một bên để Kim Taehyung đi vào trong.

- "Jungkook vẫn chưa tỉnh à?" Kim Seokjin đóng cửa hỏi.

Kim Taehyung ôm gối nằm xuống giường đáp.

- "Uống nhiều rượu quá, chắc sáng mai mới tỉnh."

Kim Seokjin khoanh tay trước ngực.

- "Thế còn động phòng thì sao?"

Kim Taehyung úp mặt vào gối lắc đầu.

- "Cậu ấy muốn động phòng với anh, chứ không muốn động phòng với em."

- "Em và cậu ấy không có tuần trăng mật, cũng không có hương vị của tình yêu."

Kim Seokjin chui vào trong chăn, vỗ nhẹ lưng của Kim Taehyung.

- "Nằm ngửa ra, vết thương ở bụng đã khỏi chưa mà nằm sấp?"

- "Yên tâm đi, anh sẽ không bao giờ thích Jungkook. Anh chỉ muốn tác thành cho hai đứa thôi."

Kim Taehyung bật dậy ngay lập tức.

- "Thật không, cậu ấy dễ thương lắm, biết đâu anh sẽ có cảm tình."

Kim Seokjin phẩy tay.

- "Thôi ngủ đi."

Kim Taehyung mỉm cười, tắt đèn rồi kéo chăn đắp ngang người.

- "Seokjin, em hỏi anh nốt câu này nhé!"

Kim Seokjin nghe xong chỉ nói "ừ", hai mắt dường như đã dính chặt vào nhau.

Kim Taehyung thở mạnh một cái, vài giây sau mới lên tiếng hỏi.

- "Seokjin, anh vẫn yêu anh Namjoon chứ?"

End chap 16.

Namchun hyung xuất hiện:3.

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] *Luật Sư Xin Đình Cãi Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ngủ chung

Hihi.

- - -

Kim Seokjin giả vờ ngáy ngủ, báo hiệu cho Kim Taehyung biết rằng anh đang muốn giấu giếm câu trả lời ở trong lòng.

Kim Taehyung chỉ khẽ thở dài như đã hiểu, kéo chăn lên cao thêm chút nữa rồi cũng khép đôi mắt dần dần chìm sâu vào giấc ngủ cùng với những nỗi buồn thăm thẳm lặng lẽ.

Cần 6 giờ sáng hôm sau, Kim Taehyung tỉnh dậy ôm gối đi về phòng, vừa mở cửa liền trông thấy nét mặt vô cùng nghiêm trọng của Jeon Jungkook.

Cậu chưa rời giường, chăn vẫn đang đắp ở ngang hông, quần áo thì lả tả tung bốn bề.

Anh đoán, trên người cậu hiện giờ chắc chắn một mảnh vải che thân cũng không còn.

Kim Taehyung tìm đập chân run vì cái trũng mắt đáng sợ của Jeon Jungkook, anh vội vã tìm lời giải thích trước khi cậu ném chiếc gối trắng tinh tới chỗ anh.

- "Đêm...đêm hôm qua tôi sang phòng của anh Jin ngủ, tuyệt đối không động chạm gì đến em. Nếu em không tin thì cứ hỏi anh Jin, anh ấy có thể làm chứng cho tôi."

Jeon Jungkook đưa mắt nhìn xung quanh giường, chợt, cậu nhận ra, thói quen mất kiểm soát mỗi lần cậu say rượu chính là tự mình cởi bỏ hết quần áo rồi lên giường nằm ngủ.

Mọi nơi trên cơ thể Jungkook đều rất nhạy cảm, và quan trọng là bây giờ cậu không hề cảm thấy đau đớn hay khó chịu ở đâu cả. Thế nên, nếu đêm qua Kim Taehyung có giờ trò vô liêm sỉ thì sáng nay tỉnh dậy cậu nhất định sẽ phát hiện ra ngay.

Jeon Jungkook nén xuống cơn giận, cậu tạm thời tin tưởng anh mà phẩy tay cho qua.

- "Mau đi ra ngoài, khi nào thay đồ xong tôi sẽ gọi."

Hồ hập tại nơi lồng ngực của Kim Taehyung cũng đã phần nào nhẹ nhõm hơn, anh chỉ tay vào chiếc vali nhỏ nhỏ màu xám được dựng dưới chân giường rồi nói thêm

- "Vali của em ở kia kia."

Jeon Jungkook gạt đầu, đợi Kim Taehyung đi ra khỏi phòng mới yên tâm bước xuống giường thu dọn quần áo, gấp chăn gọn gàng.

Kim Taehyung đứng ngoài cửa mà tâm trí chẳng thể đánh bay được hình ảnh nửa trên khóa thân của Jeon Jungkook, nếu hỏi cậu không đắp chăn ở ngang hông thì có lẽ anh đã chẳng thể nào kiềm chế nổi mà lao vào dùng sức đè cậu.

Lịch làm việc buổi sáng của cả hai cùng bắt đầu từ 7 giờ, Jeon Jungkook không để Kim Taehyung phải chờ đợi quá lâu, thay đồ xong liền mở cửa gọi anh vào trong phòng, lúc Kim Taehyung đang đứng trước gương thất cả vật, Jeon Jungkook ngồi ở giường nhìn theo bóng nhẹ nhàng lên tiếng.

- "Kim Taehyung, đêm hôm qua anh sang phòng của anh Seokjin ngủ hả?"

Kim Taehyung trong lòng cảm thấy lời nói của Jeon Jungkook có gì đó rất bất bình thường, anh quay ra hỏi cậu.

- "Ừ, sao thế?"

Jeon Jungkook cúi đầu gạnh tỵ, một lúc sau lại ngẩng lên nói với anh.

- "Kim Taehyung, đôi chỗ cho tôi đi, để tôi sang phòng của anh Seokjin ngủ có được không?"

Kim Taehyung âm ỉ đến muốn học máu, nhưng vẫn phải nuốt hết tất cả đắng cay vào trong lòng, thất xong cả vật liền bước tới đưa tay gỡ nhẹ xuống trán cậu.

- "Em còn dám đòi hỏi một lần nữa, tôi sẽ cắn lưỡi tự kết liễu cho em xem."

Jeon Jungkook hai má nặng trĩu như đeo thớt, cổ tay cậu bị anh nắm chặt lấy.

- "Mau cùng tôi xuống nhà ăn cơm."

Jeon Jungkook quay mặt đi, mặc kệ Kim Taehyung kéo mình đứng dậy.

Anh biết cậu dối, nhưng anh không thể dễ dàng cậu được.

- "Tôi xuống nhà một mình đây."

Jeon Jungkook hất tay Kim Taehyung ra, cũng chẳng ngờ Kim Taehyung lại đi xuống dưới nhà một mình thật.

Jeon Jungkook vẫn ngồi lì ở giường, vài phút sau, Kim Seokjin đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng gọi cậu.

- "Jungkook à, xuống ăn cơm thôi, cả nhà đang đợi em."

Jeon Jungkook vừa ngạc nhiên vừa bối rối, cậu cúi đầu một cái.

- "Dạ!"

Đúng như Kim Taehyung nghĩ, nhờ Kim Seokjin đích thân lên gọi thì Jeon Jungkook hẳn là không thể trốn tránh được rồi.

Ba Kim đã đi làm từ sáng sớm, đối với Jeon Jungkook thì hôm nay chính là bữa cơm đầu tiên sau khi về nhà chồng.

Mẹ Kim vui vẻ gấp thật nhiều thức ăn cho cậu, còn nói chuyện tán gẫu để khiến bầu không khí trở nên sôi động ấm cúng hơn.

Jeon Jungkook hay để ý đến nét mặt của Kim Seokjin, Kim Taehyung ngồi bên cạnh thừa biết điều này, nếu Kim Seokjin mỉm cười, Jeon Jungkook cũng sẽ mỉm cười, nếu Kim Seokjin nghiêm mặt, thì Jeon Jungkook cũng sẽ nghiêm mặt.

Giống như việc tâm trạng một ngày của cậu tốt xấu như thế nào đều hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của Kim Seokjin vậy.

Bữa sáng xong xuôi, Kim Taehyung rẽ một ngã, Jeon Jungkook và Kim Seokjin rẽ một ngã. Kim Taehyung đương nhiên lo sợ rồi có sẽ ngày Kim Seokjin này sinh động lòng với Jeon Jungkook vì giờ đây tần suất hai người thấy mặt nhau cũng thường xuyên hơn rất nhiều.

Jeon Jungkook dễ thương như thế, cậu có thể vì người ta mà học nấu ăn, có thể vì người ta mà thay đổi tính cách, có thể vì người ta mà trở nên dịu dàng, ấy vậy mà chẳng được người ta đáp lại tình cảm thì cũng thật là phí phạm quá đi.

Kim Taehyung trong lòng tự nhủ, phải cố gắng nỗ lực mỗi ngày để khai sáng tâm hồn Jeon Jungkook, biết đâu sau này cậu sẽ thấu hiểu và động lòng trước tình cảm của anh!

Tối cửa văn phòng luật, Kim Taehyung liền bắt gặp một vị khách rất đối thân quen, dù người ấy đã cải trang kĩ càng, nhưng bằng một cách nào đó Kim Taehyung vẫn có thể dễ dàng nhận ra.

- "Anh...anh Namjoon đúng không?"

Tối đến, không khí lạnh tràn về từ mọi miền.

Kim Taehyung vừa bước chân ra khỏi cửa phòng tắm đã thở dài một tiếng.

- "Lạnh thật đấy, chẳng biết ngoài trời bây giờ tụt xuống còn bao nhiêu độ rồi nhỉ?"

Jeon Jungkook đang ngồi đọc sách trên giường cùng chiếc chăn bông lớn ấm áp được đắp ở ngang người, nét mặt cao độ tập trung, không để câu hỏi của Kim Taehyung lọt vào trong tai.

Vài phút sau, Kim Taehyung lau khô tóc xong liền trèo lên giường, còn biết điều ngồi cách Jeon Jungkook một khoảng trống nhỏ, anh kéo thêm phần chăn về phía mình cũng đem đắp ở ngang người giống như cậu rồi lại quay sang hỏi.

- "Jungkook, em có lạnh không?"

Jeon Jungkook bất chợt buông sách xuống, vừa nói, vừa xoa xoa hai bàn tay vào với nhau.

- "Chỉ lạnh mỗi tay với chân thôi."

Kim Taehyung khước môi hơi cong lên, anh bất ngờ áp bàn tay của mình vào má cậu.

Jeon Jungkook trong tích tắc liền bị giật mình.

- "Sao tay anh ấm thế?"

Kim Taehyung vuốt má cậu một cái.

- "Ấm thì mới bao bọc che chở được cho em chứ."

Jeon Jungkook bấu môi, miệng cũng bắt gặp mỉm cười.

- "Thôi anh đừng xâm nữa."

Kim Taehyung phần khích ngó đầu lại gần hơn.

- "Em đang đọc sách gì vậy?"

Jeon Jungkook vồn vện trả lời

- "Trình thám."

Kim Taehyung vẫn chưa hết phần khích, anh tiếp tục hỏi cậu.

- "Không biết ngoài trời bây giờ tụt xuống còn bao nhiêu độ rồi nhỉ?"

Jeon Jungkook nhú mày đáp.

- "Anh xem "của anh" sun vào còn bao nhiêu centimet thì nhiệt độ ngoài trời cũng tương ứng như thế đấy."

Kim Taehyung nghe xong trong đầu không ngừng nảy ra ý định muốn trêu chọc cậu.

Anh thân nhiên cho một tay vào trong quần kiểm tra rồi ngó lơ biến thái.

- "Của tôi vẫn to và dài lắm."

Jeon Jungkook không nói câu gì, chỉ nhếch miệng cười đều có chút khinh bỉ.

Kim Taehyung chăm chú nhìn cậu.

- "Em không tin à?"

Jeon Jungkook lắc đầu.

- "Bằng quả ớt, khoe làm gì!"

Kim Taehyung nhận phải đã kích quá lớn, anh kéo lấy tay cậu chạm đúng vào khu vực nhạy cảm của mình làm Jeon Jungkook choáng váng.

Cậu tức thời rút tay lại.

- "NÀY, SAO ANH DÁM!!!"

Jeon Jungkook đỏ bừng mặt, cậu đẩy anh ngã xuống nền nhà rồi đứng dậy chạy ra khỏi phòng.

End chap 17.

Lời nhắn nhủ: Tổ nhớ các cậu lắm đó:(((

Hiuhiu, có ai đoán được thân phận của anh Namchun không:v

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đừng Cãi Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Rất đau!

Review...

- "Anh...anh Namjoon đúng không?" Kim Taehyung khẽ nói, đồng thời cũng rất gấp gáp lấy chìa khóa mở cửa rồi kéo tay vị khách ấy vào trong văn phòng, đảm bảo sự an toàn kín đáo.

Kim Namjoon cởi bỏ chiếc mũ vành xòe rộng để xuống bàn làm việc của Kim Taehyung, thuận tiện tháo luôn găng tay, mắt kính, và gỡ bộ tóc giả dài ngang lưng lần lượt đặt sang bên cạnh.

Hắn mỉm cười.

- "Khá khen cho chú, vẫn tinh ý như ngày nào."

Kim Taehyung nhăn mặt nhận xét.

- "Cái trang thành phụ nữ như anh trông chẳng khác gì thảm họa."

- "Ngực không độn, son không đánh, mắt không kẻ, anh nhìn lại anh xem, đàn ông không ra đàn ông, đàn bà cũng không ra đàn bà."

Kim Namjoon phẩy tay.

- "Quan trọng không bị ai phát hiện là được."

- "Mà vết thương của chú thế nào rồi, hôm đó anh hơi quá tay, làm chú chảy hơi nhiều máu."

Kim Taehyung lắc đầu.

- "Yên tâm, em ổn."

Kim Namjoon thờ phào, nhưng nét mặt vẫn vô cùng lo lắng.

- "Anh xin lỗi chú, vì anh không còn sự lựa chọn nào cả. Đạo gần đây bọn cầm đầu khá gắt gao trong vấn đề bị cảnh sát nằm vùng trà trộn và đánh cắp thông tin mật."

Kim Namjoon vỗ vai Kim Taehyung.

- "Mẫu chốt bây giờ là phải khuyên Kim Seokjin dừng vụ điều tra này lại, Taehyung, chú có thể giúp anh khuyên Seokjin dừng lại được chứ, chuyện điều tra băng đảng xã hội đen ấy...cứ giao cho anh, nếu chú không khuyên Kim Seokjin dừng vụ điều tra này lại, mọi thứ sẽ trở nên tồi tệ hơn đây."

- "Anh thật sự rất sợ rồi một ngày nào đó bọn chúng sẽ tìm đến Seokjin..."

Kim Taehyung đưa tay lên ôm trán.

- "Em sẽ cố gắng hết sức, chỉ sợ là...anh cũng biết đấy, anh Seokjin rất cứng đầu."

Kim Namjoon nắm lấy hai bả vai của Kim Taehyung.

- "Nhưng anh tin tưởng vào chú, đừng khiến anh thất vọng."

Kim Taehyung thở dài.

- "Em sẽ cố gắng hết sức có thể."

Kim Namjoon im lặng vài giây, hắn cũng không dám kì vọng gì nhiều, chỉ nhẹ nhàng nói.

- "Anh không muốn ép buộc chú đâu, nhưng nếu khuyên nhủ được thì là cái tốt."

Kim Taehyung gật đầu.

- "Em hiểu mà."

- "Anh còn muốn dặn dò điều gì nữa không?"

Kim Namjoon bất ngờ gõ tay xuống bàn.

- "À, anh muốn thông báo cho chú biết một chuyện." hần rút tấm ảnh nhỏ trong túi áo đưa cho Kim Taehyung rồi hỏi.

- "Chú biết người này là ai không?"

Kim Taehyung nhìn kĩ khuôn mặt người đàn ông trong tấm ảnh, sau đó liền nhận ra, đây chính là giám đốc tập đoàn M, một trong số những tập đoàn khá lớn mạnh ở thành phố Seoul.

Kim Taehyung hiểu kỳ.

- "Có chuyện gì liên quan đến ông ta sao?"

Kim Namjoon gật đầu, ánh mắt tỏ ra rất nghiêm nghị.

- "Ông ta và bọn cầm đầu của băng đảng xã hội đen đó có qua lại với nhau."

Kim Taehyung giật mình không thể tin nổi.

- "Thật sao!"

Kim Namjoon nhếch mép cười.

- "Sốc đúng không, anh cũng thấy khó tin lắm. Ông ta còn cặp bồ và muốn lấy cô bồ về làm vợ hợp pháp, nên bây giờ ông ta với bà vợ của ông ta đang xảy ra mâu thuẫn, có thể sẽ ly hôn rồi tranh chấp tài sản."

- "Nhưng đó chưa phải là vấn đề lớn, theo như thông tin anh thu thập được thì... ông ta hiện đang lên kế hoạch muốn giết bà vợ, để thừa tóm toàn bộ tài sản. Hoặc nếu sau khi ly hôn, việc phân chia tài sản khiến ông ta không hài lòng, thì mạng sống của bà vợ hiển nhiên sẽ bị đe dọa."

Kim Namjoon lại vỗ vai Kim Taehyung.

- "Rất có thể... ông ta sẽ thuê chú làm luật sư để giải quyết việc tranh chấp."

Kim Taehyung bắt đầu cảm thấy không ổn, hai tay anh nắm chặt vào nhau.

- "Đúng là lòng tham vô đáy, giàu như vậy rồi mà vẫn còn muốn tranh chấp tài sản với vợ."

Kim Namjoon xoa đầu Kim Taehyung.

- "Đây là anh cứ tỉnh đến trường học xấu nhất, chú giỏi như thế, kiểu gì cũng lọt vào mắt xanh của ông ta."

Kim Taehyung ngậm ngùi thờ dài, Kim Namjoon liếc qua chiếc đồng hồ treo tường rồi đội lại mở tóc giả, dặn dò Kim Taehyung thêm vài ba câu, hần còn hứa rằng.

- "Vụ này mà êm thấm trôi qua, anh nhất định sẽ quay lại chủ động làm lành với Seokjin."

Kim Taehyung vội giữ lấy cổ tay hần.

- "Nếu không êm thấm thì sao?"

Kim Namjoon mỉm cười.

- "Bằng mọi giá... phải êm thấm."

.

.

Kim Taehyung nhận phải đả kích quá lớn, anh kéo lấy tay cậu chạm đúng vào khu vực nhạy cảm của mình làm Jeon Jungkook choáng váng.

Cậu tức thời rút tay lại.

- "NÀY, SAO ANH DÁM!!!"

Jeon Jungkook đỏ bừng mặt, cậu đẩy anh ngã xuống nền nhà rồi đứng dậy chạy ra khỏi phòng.

Kim Taehyung liền bật dậy đuổi theo Jeon Jungkook.

- "Người ta bảo trăm thấy không bằng một sờ, tôi thấy em không tin, nên tôi mới chứng minh, chứ có làm gì sai đâu mà em..."

Kim Taehyung chưa nói hết câu, vì trước mặt anh bây giờ lại là Kim Seokjin, còn cậu thì đang nem nép cúi đầu ngay phía sau.

Kim Seokjin ở dưới phòng khách vừa uống xong cốc nước bỗng vô duyên vô cớ bị kéo vào mớ rắc rối giữa Jeon Jungkook và Kim Taehyung.

Cậu bực bực với chất giọng vạ phần đáng thương.

- "Anh Seokjin, Taehyung bắt nạt em."

Kim Seokjin lắc đầu giờ hai tay lên xin đầu hàng, điệu bộ tôi không nghe, tôi không thấy, tôi không biết gì hết.

Trước khi rời đi chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở.

- "Hai đứa trẻ con vừa vừa thôi."

Jeon Jungkook rung rung nước mắt nhìn theo bóng dáng Kim Seokjin.

- "Tôi xin lỗi, em đừng khóc." Kim Taehyung luống cuống chân tay.

- "Lần sau mà anh còn dám làm như thế nữa thì đừng trách tôi." Jeon Jungkook đá một cái vào chân anh, cậu gắt.

- "Tôi sẽ...bóp nát đấy, NGHE CHƯA!!!"

Kim Taehyung dứt khoát gạt đầu, nhưng trong lòng lại vô cùng hứng thú muốn được mãi mãi trêu chọc Jeon Jungkook.

Cậu càng xù lông, thì anh càng thích!

Kim Taehyung chạy lên trên phòng, nhìn thấy Jeon Jungkook đang tiếp tục đọc sách trinh thám như chẳng có chuyện gì xảy ra, anh liền ôm ngực thở nhẹ một tiếng.

Lúc chui vào trong chăn lại thấy Jungkook đặt chiếc gối ôm dài chắn ở giữa, cậu háng giọng.

- "Phần của ai người ấy nằm, cấm lấn chiếm."

Kim Taehyung kê lại chiếc gối, anh hào phóng nhường cho Jeon Jungkook phần giường rộng hơn. Jeon Jungkook được cái tật ngủ say, điểm yếu này dễ dàng bị Kim Taehyung nắm thóp, thỉnh thoảng có đêm ngủ anh còn lên bỏ chiếc gối đó ra để nằm sát về phía cậu, giang tay ôm lấy cậu vào lòng.

Cứ như thế đến hết một tháng trời yên bình trôi qua, Kim Taehyung cũng vẫn chưa đá động gì tới chuyện khuyến nhủ Kim Seokjin dừng việc điều tra lại, nhưng tối hôm nay, có lẽ anh cần phải dành ra thời gian để cùng Kim Seokjin trực tiếp nói chuyện.

Tuy khó khăn, nhưng Kim Taehyung nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Công việc ngày hôm nay may mắn là không nhiều, trong khi Taehyung đang cố gắng ngồi ở văn phòng xử lý nốt thì màn hình điện thoại của anh chợt hiển thị tin nhắn từ mẹ Kim gửi đến.

Khoảng nửa tiếng sau Kim Taehyung đã lái xe về nhà, vì mẹ Kim có vướng việc bận không thể về sớm nấu cơm được nên bữa tối hôm nay sẽ do chính tay anh đảm nhiệm.

Kim Taehyung cũng gọi là biết chút nấu nướng, ở trong bếp chưa đầy 10 phút thì có tiếng mở cửa nhà vang lên.

Kim Taehyung nhanh chóng đi ra ngoài phòng khách, không ngờ lại bất gặp đúng cảnh Kim Seokjin đang nhéo má Jeon Jungkook, đã vậy, hai người này còn nhìn nhau cười cười nói nói xem chừng rất vui vẻ.

Kim Taehyung quay ngược vào trong bếp, tìm anh đập mạnh quá, vợ tạm lấy vài cọng hành tươi để thái, nhưng bắt cần lại cắt trúng ngón tay trở.

- "A..."

Sau đó là một loạt tiếng bước chân từ bên ngoài phòng khách chạy vào trong bếp.

Jeon Jungkook ngạc nhiên hỏi.

- "Kim Taehyung, anh...về từ khi nào thế?"

Kim Taehyung nhìn cậu và Kim Seokjin bằng ánh mắt lúng túng, anh giấu ngón tay bị đứt ở sau lưng.

- "À tôi...cũng mới về thôi."

Jeon Jungkook đã kịp trông thấy ngón tay bị đứt của anh, cậu mở tủ tìm khăn giấy, xé một đoạn nhỏ rồi kéo bàn tay đang giấu sau lưng kia ra phía trước để băng lại.

Jeon Jungkook khẽ nhủ thầm.

- "Đau không?"

Kim Taehyung nghe xong chẳng hiểu tại sao cổ họng lại ần chứa cảm xúc nghẹn ngào.

- "Rất đau!"

Tôi không ngờ các cô lại có thể đoán được Kim Namjoon là cảnh sát nằm vùng trong khi tôi tung ít hint như thế ☐ vỗ tay cho các cô, các cô giỏi quá <3

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đợi Cãi Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 19: Muốn được quan tâm

Jeon Jungkook hơi cúi đầu, miệng thổi phù một cái vào ngón tay trở vừa được băng lại của Kim Taehyung rồi lăm lăm.

- "Hầu đầu!"

Thanh âm trách không ra trách, mắng không ra mắng ấy khiến Kim Taehyung ngăn người chẳng biết phải phản ứng như thế nào.

Kim Seokjin đang đứng ở gần đó cũng nhún giọng hỏi.

- "Taehyung à, không sao chứ?"

Kim Taehyung lắc đầu, khoe môi khê cong tạo thành một nụ cười rất gượng gạo.

- "Không sao."

Kim Seokjin nghe xong liền vỗ nhẹ vào bên vai của Kim Taehyung.

- "Lần sau nhớ cẩn thận."

Kim Seokjin vừa dứt câu lại quay sang nói với Jeon Jungkook.

- "Anh lên trên phòng đây."

Jeon Jungkook chưa gì đã tít mắt tươi cười, cậu gật đầu như bỏ củi.

- "Dạ, khi nào com chín em sẽ gọi anh."

Kim Taehyung trong lòng lại bất ổn, cũng định xách mông lên trên phòng bám đuôi theo Kim Seokjin thì bị Jeon Jungkook túm lấy vạt áo.

- "Này, ai cho phép anh đi, hả?"

Kim Taehyung quay lại nhìn cậu.

- "Tôi...tôi muốn nói chuyện với anh Jin."

Jeon Jungkook khoanh tay trước ngực, cậu chau mày không đồng ý.

- "Đừng có bịa đặt, anh định để tôi nấu com một mình à?"

Kim Taehyung vội vàng phủ nhận.

- "Không phải đâu..."

- "Mà thôi, lát nữa tôi nói chuyện với anh ấy cũng được, bây giờ tôi giúp em nấu com."

Jeon Jungkook đắc trí.

- "Phải thế chứ."

Kim Taehyung lập tức xì mặt.

- "Em ác thật đấy, người ta bị đứt tay đau thế này mà vẫn bắt người ta làm việc."

Jeon Jungkook giờ con dao thái thịt và chiếc thớt gỗ lên, cậu nhìn thẳng vào mắt anh.

- "Còn tôi thì đang đói muốn chết đây này."

Kim Taehyung rùng mình, nhưng vẫn cảm thấy uất ức.

- "Sao em không bắt anh Jin nấu com đi?"

Jeon Jungkook mở vòi nước rửa sạch miếng thịt bò lớn, cậu trả lời.

- "Hôm nay anh ấy đã làm việc rất vất vả, nên anh ấy cần phải được nghỉ ngơi."

Kim Taehyung cắn môi, tâm trạng sắp vì cậu mà sôi sục lửa nóng.

- "Em đúng là thiên vị."

Jeon Jungkook cũng bắt đầu khó chịu, cậu đáp lời.

- "Tôi đang cầm chảo đấy, anh có muốn được ngồi vào đây hay không?"

Kim Taehyung những lúc như thế này chỉ có thể cố gắng hít thở để kiềm chế, đúng là anh đang rất muốn, nhưng là muốn được dè cậu, chứ không phải muốn được ngồi vào chảo.

Không gian xung quanh hiện giờ lại trở nên trầm mặc, bức bối. Kim Taehyung cúi mặt chăm chỉ nhặt rau, ít nhất cũng đứng cách Jeon Jungkook đang xào thịt bò gần 1 mét.

Rồi bất ngờ, cậu bị tiếng hét của anh làm cho giật mình, và kèm theo đó là một cái ôm thật chặt từ phía sau.

Kim Taehyung úp mặt vào lưng cậu.

- "JUNGKOOK, CÓ CON SẤU...ờ trong mớ rau!"

Jeon Jungkook buông đĩa, tắt bếp ga, cậu ho hắng vo tròn số rau anh đang nhặt dở vào trong túi nylon, đem bỏ xuống thùng rác rồi hấp tấp chạy ra ngoài phòng khách uống một cốc

nước to.

Kim Taehyung ngỡ ngác nhìn khuôn mặt khó coi của Jeon Jungkook sau khi quay trở lại nhà bếp, anh còn chưa kịp hỏi han đã bị cậu vung tay quở trách.

- "Tại anh hết đấy."

Kim Taehyung thấy Jeon Jungkook nhăn nhó che miệng, nhưng vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

- "Sao vậy...tôi đã làm gì sai?"

Jeon Jungkook sắp sửa đạt đến giới hạn của sự chịu đựng, cậu lớn giọng.

- "Lúc đó tôi đang gấp thịt lên để nếm thử mà, tự nhiên anh hét..."

Jeon Jungkook kể xong trong người lại càng thêm tức giận, hóa ra lúc đang gấp thịt lên để nếm thử thì cậu bị tiếng hét của anh làm cho giật mình, và cũng là do cậu sợ anh sẽ đánh mất miếng ăn, nên mới vội vàng thủ tiêu luôn miếng thịt bỏ nóng bóng lưỡi chưa kịp thời.

Kim Taehyung cố nín nhịn nụ cười trên môi vì hành động trẻ con ấy của Jeon Jungkook thật sự là quá đỗi ngốc nghếch.

- "Rất lắm à, để tôi xem "

Jeon Jungkook liền đẩy Kim Taehyung ra xa.

Anh quyết tâm không bỏ cuộc, còn trầm giọng dụ dỗ cậu.

- "Tôi biết một cách chữa bỏng rất hiệu quả."

Jeon Jungkook im lặng quay mặt đi, cậu tuyệt đối không thể tin tưởng vào người đàn ông mang tên Kim Taehyung này.

Còn Kim Taehyung, anh biết rõ hoàn cảnh giữa anh và cậu đang rất trắc trở, nhưng anh cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ buông tha cho cậu.

Kim Taehyung nhắm mắt làm bừa, anh đưa tay ôm lấy khuôn mặt cậu cố định chắc chắn, chớp mắt đã đáp xuống đôi môi cậu một nụ hôn lướt nhẹ như gió thoảng với mong muốn thời gian hết đi cảm giác bỏng rất khó chịu ấy giúp cậu.

Và cuối cùng thì mọi chuyện lại vượt quá tầm kiểm soát không đúng như dự định ban đầu của anh.

Gạt bỏ tất cả sự phản kháng từ Jeon Jungkook, Kim Taehyung vẫn cố chấp để chiếc lưỡi ấm nóng len lỏi vào từng góc ngách bên trong khoang miệng cậu, sự chân thật ngọt ngào này anh ngần ngại lần không muốn thời gian ngắn ngủi sẽ nhanh chóng cướp mất.

Jeon Jungkook bị Kim Taehyung đường đường chính chính cưỡng hôn, tốc độ vừa dịu dàng vừa mãnh liệt của anh nhanh chóng chi phối cảm xúc nơi cậu, sức lực Jungkook cứ thế cạn kiệt dần, cậu thối mắng chẳng thể hiểu nổi tại sao anh lại có thể khỏe mạnh đến như vậy.

Jeon Jungkook nghĩ rằng cậu sẽ vùng vẫy trong vô vọng, nhưng thật may là mẹ Kim đã về nhà kịp thời đúng lúc.

- "Taehyung, con đang ở trong bếp đấy hả?"

Kim Taehyung hốt hoảng rời môi Jeon Jungkook.

Anh lắp bắp.

- "Dd...dạ vâng!"

Mẹ Kim tất bật tiến vào trong nhà bếp.

- "Thôi ra ngoài đi để mẹ nấu..." mẹ Kim chưa nói hết câu thì trông thấy cậu.

- "Ồ, Jungkook, sao hôm nay về sớm thế con?"

Jeon Jungkook cười trừ lễ phép cúi chào mẹ Kim, cậu đang rất cố gắng không dựa vào người anh bởi nụ hôn mãnh liệt ban nãy đã khiến cơ thể cậu mất thăng bằng.

Kim Taehyung khốn nạn, bây giờ lưỡi cậu tê cứng lại, muốn mở miệng nói chuyện cũng khó khăn.

- "Hai đứa nóng lắm hay sao mà mặt mũi đỏ ửng thế kia!" mẹ Kim lo lắng nhìn anh và cậu.

Sau đó mẹ phẩy tay.

- "Thôi, hai đứa mau ra ngoài, để đây mẹ nấu nốt cho."

Jeon Jungkook không khác gì cá mắc cạn được thả về biển xanh, cậu cúi chào mẹ Kim thêm một lần nữa rồi tức tốc chạy lên trên phòng, khóa trái ngay sau khi Taehyung đuổi kịp cậu.

Anh chỉ thờ dài, lặng lẽ đi sang phòng của Kim Seokjin xin ngồi nhờ một lúc.

Kim Seokjin đang ngồi ở bàn đọc sách liền quay ra hỏi.

- "Sao mà buồn rầu thế?"

Kim Taehyung ngồi trên giường lác đác.

- "Không sao..." anh ngập ngừng.

- "Seokjin, vết thương của em khỏi hẳn rồi."

Kim Seokjin gấp sách lại, tiến đến ngồi xuống bên cạnh Kim Taehyung.

- "Anh xin lỗi, đã khiến em bị liên lụy."

Kim Taehyung thở dài xong liền nói.

- "Anh có thể dừng việc điều tra này lại được không?"

Kim Seokjin một lát sau mới trả lời.

- "Taehyung, việc dừng lại là không thể, nhưng...có lẽ anh sẽ chuyển sang điều tra trong âm thầm."

- "Anh nghĩ kĩ rồi, đó là cách tốt nhất để em và gia đình mình được an toàn."

Kim Taehyung chìm vào yên lặng, đã bảo rồi, Kim Seokjin cứng đầu lắm, Kim Taehyung không đòi co nữa, đành chấp thuận.

- "Cố lên, em tin anh."

Kim Seokjin mỉm cười, sẵn tiện, anh cũng đang có điều muốn nói.

- "À, Taehyung, anh từng bảo sẽ không bao giờ thích Jungkook, em vẫn nhớ chứ?"

Kim Taehyung nhướn mày.

- "Dạ?"

Kim Seokjin háng giọng.

- "Anh chỉ nói, là sẽ không bao giờ thích. Chứ không nói, là sẽ không bao giờ quan tâm cậu ấy."

Kim Taehyung có cảm giác nghe được tiếng sét đánh bên tai.

- "Anh nói cái gì cơ?"

Kim Seokjin bình tĩnh nhắc lại.

- "Anh muốn...được quan tâm cậu ấy!"

End chap 19.

Lời nhắn nhủ: Thôi xong:)

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Dừng Cài Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Món quà giáng sinh

Chap này dành tặng bạn @HanaNG1997

- - -

Kim Taehyung vẫn giữ được nét mặt bình ổn vốn có sau khi Kim Seokjin đã dứt lời.

Cuối cùng thì Kim Seokjin cũng phải lên tiếng thừa nhận một điều mà bấy lâu nay Kim Taehyung vẫn luôn nom nớp lo sợ.

Trái lại với những sự tức giận thất vọng ở trong lòng, Kim Taehyung chỉ điềm tĩnh hỏi.

- "Vậy...anh sẽ không làm Jungkook tổn thương chứ?"

Kim Seokjin vừa có chút bất ngờ, vừa có chút do dự trả lời.

- "Anh...chắc chắn sẽ không làm cậu ấy tổn thương."

Kim Taehyung cười nhạt, anh lặng lẽ đứng dậy mở cửa phòng rồi quay đầu lại nói với Kim Seokjin.

- "Nhưng em thì lại không nghĩ như thế đâu."

Tối hôm ấy, Kim Taehyung đột nhiên trèo lên giường trùm chăn đi ngủ sớm hơn bình thường, Jeon Jungkook đang ngồi đọc sách ở bên cạnh liền đưa ánh mắt kì lạ nhìn sang, cậu gấp mép giấy của trang sách lại để làm dấu rồi gọi anh.

- "Kim Taehyung!"

Nhưng Kim Taehyung chỉ im lặng không phản ứng.

Jungkook nhàu mày, cậu biết anh chưa thể ngủ say nhanh như vậy được, vì Taehyung nhắm mắt cách đây còn chưa đầy năm phút.

Cậu lật tấm chăn ra khỏi người anh.

- "Này, tôi có chuyện muốn nói."

Kim Taehyung nhún nhường ngồi dậy, anh không dám giận cậu, chỉ hỏi.

- "Nói đi, em có chuyện gì?"

Jeon Jungkook cười cười.

- "Mai là Giáng sinh rồi, tôi muốn mua quà tặng anh Seokjin, nhưng không biết anh ấy thích gì để mà tặng."

Kim Taehyung thờ xong một tiếng rất dài liền nói.

- "Ừ nhỉ, mãi làm việc quá nên tôi cũng chẳng để ý."

- "Em đang muốn tôi tư vấn cho em sao?"

Jeon Jungkook gật đầu, trước kia cậu từng khen Kim Taehyung có gu thẩm mỹ rất được, còn cậu, thì lại khá vụng về trong việc chọn đồ.

- "Thế chiều mai tan làm anh cùng tôi đi chọn quà được không?"

Kim Taehyung cảm thấy chạnh lòng, nhưng vẫn bất đắc dĩ đồng ý.

- "Được, chiều mai tan làm tôi sẽ đưa em đi."

Jeon Jungkook yên tâm mở sách ra đọc tiếp, Kim Taehyung vừa nằm xuống giường lại lên tiếng hỏi cậu.

- "Thời hạn hợp đồng kết hôn của chúng ta là sáu tháng, em vẫn còn nhớ chứ?"

Jeon Jungkook bình thản trả lời.

- "Ừ, tôi vẫn nhớ."

Kim Taehyung không đáp lại, anh nằm nghiêng sang một bên, tay đặt vào chiếc gối ôm, lặng lẽ hướng ánh mắt về phía cậu.

Jeon Jungkook chột liếc mắt sang, cậu khó hiểu hỏi anh.

- "Sao, sáu tháng thì làm sao, tôi với anh cũng sống với nhau được một tháng rồi còn gì."

Kim Taehyung trầm giọng.

- "Em sẽ không bỏ rơi tôi ngay lúc này chứ?"

Jeon Jungkook nhướn mày.

- "Anh đang nói vớ vẩn gì thế?"

Kim Taehyung nhắm mắt lại.

- "Dạo này tôi thấy em và anh Jin tình cảm có vẻ tiến triển rất tốt."

Jeon Jungkook ái ngại nói.

- "À, thì, cũng tiến triển hơn ngày trước nhiều rồi."

Kim Taehyung nghe xong liền nhích người, vươn tay ôm ngang hông Jeon Jungkook, thuận tiện rúc cả khuôn mặt vào hông cậu.

Jeon Jungkook giật mình, cậu đánh mạnh vào cánh tay của anh.

- "Này, buông ra ngay cho tôi."

Kim Taehyung càng liều mạng ôm chặt lấy Jeon Jungkook, làm cậu loay hoay tìm đủ mọi cách mà vẫn chẳng thể nào gỡ được.

- "Kim Taehyung, đừng để tôi phải sử dụng đến vũ lực." cậu bắt đầu bẻ khủy tay.

Kim Taehyung bấy giờ mới nói lỏng cái ôm, Jeon Jungkook thì lại có cảm giác phần áo trùm ngang hông của mình hơi ướt ướt, lại thấy vai anh khẽ run.

Cậu bèn nghi ngờ hỏi.

- "Taehyung...anh khóc à?"

Kim Taehyung vẫn úp mặt vào hông cậu, anh lắc đầu phủ nhận.

- "Tại lạnh...nên tôi bị chảy nước mũi thôi, không phải tôi khóc đâu." Kim Taehyung nói xong lại ôm chặt cậu hơn.

Jeon Jungkook gồng người hét toáng lên.

- "Anh...buông ra mau, sao anh dám lau nước mũi vào áo tôi."

- "Kim Taehyung...buông ra không thì bảo!!!"

- "Tôi đánh anh bây giờ."

- "KIM TAEHYUNG!!!"

- "Tôi đánh đau lắm đấy!"

- "Tôi cho anh đi viện luôn!"

- "..."

Jeon Jungkook sau một hồi dọa dẫm đơn phương đấu tranh quyết liệt vẫn không có kết quả đành thở hắt bỏ cuộc.

Cậu tiếp tục đọc sách, mặc dù bị ôm chặt như vậy cũng rất bất tiện, muốn xoay người cũng khó, nhưng bù lại cậu cảm thấy vòng tay của anh ấm áp vô cùng.

Jeon Jungkook tự tát vào mặt mình một cái, rõ ràng cậu đủ sức đẩy anh ra, đủ sức vung tay vung chân dạy dỗ anh, mà chẳng hiểu tại sao cậu lại có thể kiềm chế không nổi.

Cần 6 giờ chiều hôm sau, Kim Taehyung đúng hẹn đến hẳn trụ sở đội Jeon Jungkook tan làm rồi đưa cậu đi chọn quà giáng sinh.

Ngồi vào trong xe, anh vừa thắt dây an toàn giúp cậu, vừa tiện miệng hỏi.

- "Anh Jin hôm nay có ca trực à?"

Jeon Jungkook lãnh đạm "ừ" một tiếng, hai tay để ra sau xoa xoa phần thắt lưng.

Kim Taehyung đang lái xe không nhìn được lại hỏi.

- "Em đau lưng à?"

Jeon Jungkook mệt mỏi trả lời.

- "Ừ thì...nằm sai tư thế nên hôm nay thấy hơi nhức nhức."

Kim Taehyung cười cười.

- "Đừng nói là hôm qua em để cho tôi ôm cả đêm..."

Jeon Jungkook ngắt lời.

- "Ai bảo, lúc anh ngủ say tôi đẩy anh về chỗ của anh rồi."

Thấy tai cậu đỏ, anh không trêu cậu nữa, nhưng chuyện hôm qua sự thật là cậu đã để cho anh ôm cả đêm, nếu anh mà biết được, chắc cậu sẽ mất mặt chết mất.

Đi thêm mười phút, Jeon Jungkook ra hiệu cho Kim Taehyung dừng xe trước một cửa hàng trang trí bắt mắt và bày bán cực nhiều quà giáng sinh.

Vừa bước vào trong, Jeon Jungkook còn chưa kịp ngắm hết xung quanh thì Kim Taehyung đã nhanh tay chọn giúp cậu một chiếc khăn len màu xám, giá cả phải chăng, chất liệu cũng rất tốt.

Được Jeon Jungkook tấm tắc khen, Kim Taehyung cảm xúc trong lòng vui buồn giận dỗi lẫn lộn chẳng biết đằng nào mà lần.

Những khoảnh khắc ở bên cậu đều là những khoảnh khắc anh trân quý, nếu sau này cậu trở thành vợ của người ta, anh không biết anh sẽ sống ra sao đây.

Ăn com tối xong, Jeon Jungkook hối hả chạy lên trên phòng mặc quần áo thật ấm để chuẩn bị tới trụ sở tặng quà giáng sinh cho Kim Seokjin.

Mẹ Kim đang cất dọn, thấy cậu cúi đầu xin phép đi ra ngoài, mẹ chỉ ngạc nhiên hỏi.

- "Thế lại có việc gấp hả con?"

Jeon Jungkook trả lời dứt khoát.

- "Dạ vâng."

Mẹ Kim dặn dò.

- "Trời tối, nhớ đi cẩn thận, mà sao con không bảo Taehyung đưa đi?"

Jeon Jungkook đứng ở cửa nhà xò giày vào chân, cậu cười gượng.

- "Dạ thôi, con tự đi được."

Kim Taehyung ở trên phòng cũng vội vàng chạy xuống, anh kéo tay cậu lại.

- "Em ăn mặc kiểu gì thế hả, trời lạnh lắm đấy."

Kim Taehyung choàng thêm vào cổ Jeon Jungkook một chiếc khăn len, cậu định trừng mắt với anh, nhưng thấy mẹ Kim đang nhìn nên không dám tỏ thái độ, cũng không có thời gian để ý đến chiếc khăn choàng của anh, chỉ cần rom căn cô nói hai từ "cảm ơn" rồi lấy xe mô tô phóng nhanh đến trụ sở.

Vừa lúc Kim Seokjin đang hạ bút nghỉ giải lao giữa giờ thì Jeon Jungkook tới.

Thành công gây được bất ngờ cho anh, cậu mỉm cười đặt túi quà đặt lên mặt bàn làm việc.

- "Seokjin, chúc mừng giáng sinh."

Kim Seokjin liền đứng dậy xoa đầu Jeon Jungkook.

- "Anh còn chưa có gì để tặng em đây này."

Jeon Jungkook lắc đầu.

- "Không cần quà, đợi lát nữa xong việc anh đưa em đi dạo là được rồi."

Kim Seokjin gật đầu cười trừ, anh mở túi quà, sau đó ngẩng lên hỏi cậu.

- "Đẹp quá, em mua khăn đôi sao?"

Jeon Jungkook ngơ ngác.

- "Dạ?"

Kim Seokjin lấy chiếc khăn trong túi ra, anh chỉ vào chiếc khăn trên cổ cậu.

- "Là đồ đôi đúng không?"

Jeon Jungkook nhìn xuống chiếc khăn cậu đang choàng.

- "Cái này...à...là đồ đôi, anh không thích sao?"

Kim Seokjin tự tay choàng chiếc khăn Jeon Jungkook tặng, anh lại xoa đầu cậu.

- "Đương nhiên là thích rồi."

End chap 20.

Lời nhắn nhủ: Không biết khi nào anh Chun mới xuất hiện tiếp đây:v

Tình hình là bạn Jeon đang siêu lòng vì ai đó rồi!!!

Sắp sang năm mới rồi mà mình vẫn ăn hại:3

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hướng rẽ trong tim

Jeon Jungkook cảm thấy khóe miệng mình cứng ngắc, cậu kéo ghế ngồi xuống phía đối diện.

- "Anh thích là tốt rồi, thế có cần em giúp gì không?"

Kim Seokjin mò từ lấy một xấp tài liệu đặt lên trên bàn.

- "Phân loại tội phạm giúp anh, lát nữa xong việc anh sẽ đưa em đi dạo."

Jeon Jungkook mần nguyên gật đầu, định mả sát hai lòng bàn tay vào nhau cho bớt tê lạnh thì Kim Seokjin bỗng hỏi.

- "Em có muốn uống cà phê không?"

Jeon Jungkook chưa ấm chỗ đã vội vàng đứng dậy.

- "Cũng được ạ, để em đi pha..."

Kim Seokjin liền giữ lấy vai cậu.

- "Không không, em cứ ngồi yên ở đó, để anh đi pha giúp em"

Kim Seokjin chạy đi pha cà phê ngay lập tức, để lại Jeon Jungkook vẫn đang ngẩn người nhìn theo, đúng là Kim Seokjin bây giờ đã trở nên tinh tế dịu dàng đối với cậu hơn ngày trước rất nhiều, đến việc pha cà phê thường ngày của cậu cũng bị anh giành mất.

Jeon Jungkook ngồi tương tự một viễn cảnh xa xăm thơ mộng, nhưng không hiểu sao trong đầu lại ngổn ngang xuất hiện hình ảnh của Kim Taehyung, nụ cười nhẹ trên môi cậu thoáng tắt, Jeon Jungkook đưa tay chạm vào chiếc khăn len choàng trên cổ, sờ kĩ mới nhận ra chất liệu của chiếc khăn này có hơi khác so với chất liệu chiếc khăn cậu mua tặng Kim Seokjin.

Jeon Jungkook trầm tư thối mác, Kim Taehyung rốt cuộc đã mua chiếc khăn này từ khi nào vậy nhỉ, không phải là đang muốn âm thầm ủng hộ tình cảm giữa cậu và Kim Seokjin đấy chứ. Jeon Jungkook nhếch miệng, biết ngay mà, có lẽ anh cảm thấy theo đuổi cậu chỉ tốn công vô ích, thành ra buồn bã chán nản nên mới bỏ cuộc sớm như vậy.

Jeon Jungkook vừa vỗ trán vừa lắc đầu, cậu đang tiếc nuối khi Kim Taehyung không còn muốn theo đuổi cậu nữa hay sao, giữa những biến suy nghĩ mênh mông chưa có lời giải đáp, cậu chợt thờ dãi cảm thấy bản thân mình thật sự rất khó hiểu. Đúng lúc Kim Seokjin trở lại cùng hai tách cà phê nóng hôi hổi thơm lừng, Jeon Jungkook khi ấy liền sức tình với nụ cười tươi rói ở trên môi.

Vì Kim Seokjin bận rộn phải làm rất nhiều việc, nên thời gian dành ra để đưa cậu đi dạo chỉ có thể tối đa là 30 phút. Trời đông lạnh giá, sợ Jeon Jungkook đi lại vất vả, Kim Seokjin quyết định chọn lựa mua cho cậu một đôi găng tay thật ấm, thật dày.

Đoạn đường từ trụ sở về nhà dài gần chục kilomet, Jeon Jungkook tập trung phóng xe chẳng mấy chốc đã đặt chân về tới nơi.

Mười một giờ đêm phòng ngủ của cậu vẫn bật đèn sáng trưng, nhưng Kim Taehyung lại không có mặt ở trong phòng, cậu cũng không có nhả hứng để tắm, đánh răng xong còn mở điện thoại nhắn tin chúc ngủ ngon Kim Seokjin được một lúc thì Kim Taehyung mới về.

Chiếc khăn len Jeon Jungkook đã đặt sẵn tại phần giường mà anh nằm, thấy cậu vừa chui đầu ra khỏi chăn, anh liền nói.

- "Khăn này là quà giáng sinh tôi tặng em, giữ lấy đi."

Kim Taehyung cầm chiếc khăn len cất vào trong tủ tuần áo của Jeon Jungkook, anh còn bảo với cậu rằng.

- "Em yên tâm, tôi sẽ không đòi lại đâu."

Jeon Jungkook ngồi dậy hỏi.

- "Chiếc khăn đó là một cặp với chiếc khăn anh đã chọn giúp tôi đúng không?"

Kim Taehyung đang lấy quần áo ngủ để thay, anh trả lời.

- "Cũng không hẳn, chiếc khăn đó và chiếc khăn tôi chọn giúp em chất liệu hoàn toàn khác nhau."

- "Em cứ hiểu đơn giản, một cái là hàng thật, còn một cái là hàng sản xuất đại trà."

Jeon Jungkook cúi đầu, nét mặt có vẻ giận dỗi.

- "Sao anh không dẫn tôi đi mua hàng thật?"

Kim Taehyung cười nhạt.

- "Tôi xấu tính lắm."

Jeon Jungkook mím chặt môi, cậu im lặng đưa mắt liếc xéo anh, sau đó nằm ập xuống kéo chăn trùm kín đầu. Nghe được Kim Taehyung nói như thế, cậu không rõ, cảm giác trong lòng cậu hiện giờ là vui hay buồn nữa.

Kim Taehyung thay xong quần áo ngủ mới tắt điện treo lên giường, lần nào anh cũng nằm nghiêng người nhìn về phía cậu, cả hai cùng đắp chung một tấm chăn, nhưng khoảng cách ở nơi ngực trái thì lại xa xôi đến vô cùng.

Sáng hôm sau, trời có tuyết rơi, Kim Taehyung bất ngờ lái xe đi làm muộn hơn thường ngày, không phải là năm phút, mười phút, mà là muộn hơn hẳn những một tiếng đồng hồ.

Hình như anh hơi mệt, com sáng cũng chỉ ăn khá ít, dạo này không liên lạc được với Kim Namjoon, chuyện ức chế trong lòng thì lại cứ sinh ra càng ngày càng nhiều.

Suốt từ sáng tới giờ, cổ họng anh đau rất rất khó chịu, nhưng vì công việc bận bịu quá, nên cũng chẳng có thời gian mà để ý đến sức khỏe của bản thân.

Nghĩ lại chuyện hôm qua, anh rình mò theo đuôi cậu đến tận trụ sở, tuy không được chứng kiến cảnh cậu tặng quà giáng sinh cho Kim Seokjin, nhưng chuyện hai người đó cùng nhau đi bộ dạo chơi ở trung tâm thành phố thì anh biết hết.

Thời gian gần đây, Jeon Jungkook đẹp lên đáng kể, lúc cáu, lúc giận, lúc dỗi, lúc cười, lúc nào cậu cũng khiến anh thật khó để có thể rời mắt.

Chi tiếc là, cậu lại không thuộc về quyền sở hữu của anh.

Trước kia, Kim Seokjin từng nói sẽ không bao giờ thích Jeon Jungkook, ai ngờ, hai người giờ đây chẳng khác gì đã trở thành một cặp mắt rời. Kim Taehyung đầu chấp nhận chìm trong thất vọng, nhưng trái tim vẫn không ngừng nuôi dưỡng tình yêu dành cho Jeon Jungkook.

Chiều đến, tuyết ngừng rơi, Kim Taehyung bị mệt trong người, tầm nhìn cũng hạn chế hơn một chút, mãi mới lái xe về tới nhà.

Jeon Jungkook đang giúp mẹ Kim nấu com ở dưới bếp, Kim Taehyung bước vào chỉ cúi đầu chào hỏi rồi đi lên trên phòng, trông thấy chiếc túi nhỏ được đặt ở giữa giường, Kim Taehyung liền tò mò mở ra, bên trong túi nhỏ là hàng loạt những vỉ thuốc xanh đỏ nhìn rất quen mắt.

Kim Taehyung vừa nói "à" một tiếng, chiếc túi nhỏ đã bị Jeon Jungkook lao tới như bay giật phăng lại, hơi thờ cậu vẫn còn gấp gáp.

- "Sao anh tự tiện thế!"

Kim Taehyung không muốn bị ăn mắng, anh cố gắng trung bày ra vẻ mặt vô tội nhất có thể.

- "Tôi...không phải đâu...em đừng hiểu lầm!"

Kim Taehyung chợt háng giọng vài cái, Jeon Jungkook nghe xong liền nhủ mày.

- "Anh ồm à, sao giọng khàn thế?"

Kim Taehyung nói lỏng cả vạt, anh lắc đầu.

- "Tôi không sao."

- "Mà em mua thuốc cho ai đấy?"

Jeon Jungkook đưa chiếc túi nhỏ ra sau lưng, sáng nay cậu thấy Kim Seokjin có dấu hiệu của bệnh cảm cúm, nghĩ anh bệnh là do hôm qua đã cùng cậu đi dạo, nên sau khi tan làm, cậu

lập tức đi mua thuốc cho Kim Seokjin ngay.

- "Thuốc này...thuốc này...tôi mua cho..."

Thấy Jeon Jungkook ngáp ngừng, Kim Taehyung đột nhiên gõ nhẹ vào trán cậu, anh lảng sang chuyện khác.

- "Thôi, đi xuống ăn cơm, tôi đói rồi."

Jeon Jungkook cũng không nói gì cả, cậu vẫn đứng đó, chỉ bắn khoắn tại sao lúc nãy cậu lại ngáp ngừng, tại sao lại không thể thẳng thắn nói ra như ngày trước.

Túi thuốc này, liệu có thể chia ra cho hai người được không?

Buổi tối, dự báo thời tiết trời lại có tuyết rơi, Kim Taehyung tắm xong liền nằm vật xuống giường.

Anh ốm thật rồi, đầu đau như búa bổ, hóa ra, chiếc túi nhỏ ấy là thuốc cậu mà mua cho Kim Seokjin.

Còn anh, anh có vợ để làm gì?

Anh có vợ, để nhìn vợ chăm sóc cho người khác.

Kim Taehyung chợt đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, Jeon Jungkook không có ở trong phòng, cậu đã đi đâu rồi, anh buồn bã thờ dài, sao bỗng dưng anh cảm thấy túi thân thể không biết, hai mắt anh lim dim khép lại, chân tay anh rã rời, vừa sốt, vừa mệt.

End 21.

Có nên quất chap H không nhiiii???

Bạn đang đọc truyện *[VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cái nắm tay ấm áp

Tiếng đồng hồ vẫn vang lên đều đặn từng giây, Kim Taehyung lại cố gắng ngồi dậy làm một vài động tác căng cơ để giữ cho tinh thần tỉnh táo không bị cuốn vào cơn buồn ngủ.

Anh mở điện thoại xem qua nhiệt độ hiện tại ở ngoài trời, cũng chẳng thể đếm nổi rằng mình đã thờ dài được bao nhiêu cái, có lẽ anh phải tự tìm đến một quầy thuốc nào đó.

Không thể vì nỗi buồn mà bỏ mặc bản thân khô sở như thế được, Kim Taehyung vừa mặc xong quần áo ấm để chuẩn bị đi ra ngoài thì Jeon Jungkook mở cửa bước vào.

Thấy anh bịt khẩu trang kín mít, cậu giật mình hỏi.

- "Anh đi đâu đấy, xuống dưới nhà ăn hoa quả đã."

Kim Taehyung tròn mắt nhìn cậu, hóa ra từ nãy tới giờ là cậu ở dưới nhà gọt hoa quả cùng với mẹ Kim. Vậy mà anh cứ luôn nghĩ là cậu đang ở trong phòng của Kim Seokjin ấy chứ.

Kim Taehyung nhẹ lòng, anh lắc đầu.

- "Bây giờ tôi phải đi mua ít thuốc cảm cúm, lát nữa về tôi sẽ ăn."

Kim Taehyung nhét chiếc ví da vào trong túi áo, anh còn dặn cậu rằng.

- "Đứng xa xa ra không lây bệnh đấy."

Jeon Jungkook hơi bĩu môi.

- "Sức đề kháng của tôi tốt lắm, đâu yếu như anh."

Kim Taehyung liền nhếch khóe môi.

- "Thật không?"

Jeon Jungkook trả lời rất tự nhiên.

- "Thật!"

Kim Taehyung thuận thế nắm lấy tay cậu rồi nói.

- "Vậy thì đi mua thuốc cùng tôi."

Jeon Jungkook chưa kịp phản ứng gì đã bị Kim Taehyung kéo ra khỏi phòng.

Bước xuống cầu thang được một bước, cậu mới lưỡng lự đứng lại.

- "Này...tôi tự đi được."

Thấy Jeon Jungkook nhăn nhó, Kim Taehyung càng cố tình siết tay cậu chặt hơn.

Jeon Jungkook dùng sức níu Kim Taehyung lại, cậu lo lắng.

- "Không được, anh Seokjin cũng đang ở dưới đó."

Kim Taehyung vẫn nhất quyết nắm chặt lấy bàn tay của Jeon Jungkook, anh mỉm cười.

- "Đừng kháng cự, em quên là mẹ cũng đang ở dưới nhà à, em muốn mẹ nghỉ ngơi hay sao?"

Jeon Jungkook cúi đầu không thèm đấu khẩu với Kim Taehyung nữa, để mặc anh nắm tay kéo xuống phòng khách.

Mẹ Kim vừa trông thấy anh và cậu đã hồ hởi lên tiếng.

- "Hai đứa..."

Mẹ Kim bỗng nhủ mảy, lẽ ra mẹ định nói "hai đứa, mau ra đây ăn hoa quả", nhưng khuôn mặt bịt khẩu trang kín mít của anh đã làm mẹ mất hứng.

Mẹ hỏi.

- "Hai đứa tính đi đâu đấy?"

Kim Taehyung vội hắng giọng.

- "Con với Jungkook...à...con với vợ của con tính đi đăng này một tạo."

Kim Seokjin ngồi đó chỉ im lặng bình thản nhìn trân trân vào cái nắm tay của Kim Taehyung và Jeon Jungkook.

Cậu khó xử, nhưng vẫn không rụt tay lại được, khác hẳn với ánh mắt cong cong đầy vẻ đắc ý của Taehyung.

Mẹ Kim thì gật đầu cho phép, từ lúc lấy nhau đến giờ, chẳng mấy khi mẹ thấy anh và cậu có thời gian riêng tư, mẹ không định xen vào chuyện cá nhân của cả hai, nhưng nhân đây mẹ cũng dặn dò anh và cậu phải quan tâm đến nhau nhiều hơn. Đứng suốt ngày sớm tối bận bịu công công việc việc.

Taehyung đứng đó chỉ gật đầu qua loa cho xong, còn Jungkook hình như chẳng để lọt vào tai được một chữ nào.

Sau khi cúi chào mẹ Kim, Taehyung có liếc nhìn Seokjin vài giây rồi mới kéo tay Jungkook đi thẳng ra ngoài.

Vừa chót cổng nhà lại, cậu bắt chợt hoảng hốt túm lấy cánh tay của anh.

- "Xe...xe đâu?"

Kim Taehyung cười cười.

- "Đi bộ cho ấm."

Jeon Jungkook trong lòng liền muốn nổi giận, trời đang rất lạnh, đã lôi người ta theo lại còn bắt người ta phải đi bộ.

- "Sao anh quá đáng thế!"

Kim Taehyung vẫn cố kéo cậu bước thêm mấy bước, anh nhẹ nhàng bảo.

- "Tôi biết một quán thuốc ở gần đây, đi bộ sẽ không mất nhiều thời gian đâu."

Jeon Jungkook chẳng nói chẳng rằng, cậu xì mặt cố rụt tay về.

- "Buông ra, tôi không quen nắm tay thân mật như thế này."

Kim Taehyung mặc kệ, anh nhất quyết không buông.

- "Chỉ là nắm tay thôi mà, nắm nhiều rồi sẽ quen."

Jeon Jungkook lắc đầu.

- "Thôi, nhìn kì lắm."

Kim Taehyung kéo cậu đi lên vỉa hè, giọng anh trầm lại.

- "Tôi biết em rất không thích tôi, nhưng mà tôi vẫn phải nắm tay em thật chặt như thế này. Bởi tôi sợ chỉ cần buông ra một giây thôi, thì em sẽ chạy trốn khỏi tôi mất."

Jeon Jungkook nghe vậy liền đơ người trong phút chốc, hai hàng mi khẽ khàng rung động nhìn xuống bàn tay to lớn, ấm áp của ai đó đang bao bọc lấy bàn tay thanh mảnh lạnh giá của mình, tim cậu phản chủ đập mạnh một nhịp.

Yên ắng được năm phút, Kim Taehyung lại hỏi cậu.

- "Em và Seokjin nắm tay nhau bao giờ chưa?"

Jeon Jungkook thật thà.

- "Đương nhiên là rồi."

Kim Taehyung hơi buồn lòng, nhưng vẫn muốn làm khó cậu bằng một câu hỏi khác.

- "Ngày Jeon Jungkook, em thử cảm nhận xem, sau đó nói cho tôi biết."

- "Nếu tay của người đó ấm hơn tay tôi, vậy thì tôi sẽ buông tay em ra ngay lập tức."

Jeon Jungkook nghe xong còn hồi hộp hơn Kim Taehyung, cậu phải trả lời anh như thế nào đây, làm sao cậu có thể so sánh được trong khi anh đang ốm, cơ thể anh tỏa nhiệt, đứng gần thôi cũng thấy nóng chứ đừng nói đến nắm tay.

Kim Taehyung không đủ kiên nhẫn để chờ đợi, bởi anh sợ lời mà cậu sắp sửa nói ra sẽ khiến anh đau lòng, anh bất ngờ buông lỏng cái nắm tay, cảm xúc vẫn còn rất lưu luyến.

- "Đến quầy thuốc rồi, em ở đây đợi tôi một lát."

Kim Taehyung cuối cùng cũng chịu buông tay cậu, anh bước nhanh vào trong quầy thuốc, bắt gặp ngay cô nhân viên trẻ đẹp cười tươi thân thiện.

- "Chào anh, anh muốn mua thuốc gì ạ?"

Để giữ phép lịch sự, Kim Taehyung tháo khẩu trang trả lời.

- "Tôi muốn mua thuốc trị bệnh cảm cúm."

Cô nhân viên chớp mắt kinh ngạc, tim cô đập loạn xạ.

- "À...anh...anh...anh có khó chịu ở bộ phận nào nữa không, vào đây tôi kiểm tra giúp anh."

Kim Taehyung lắc đầu từ chối.

Cô nhân viên vẫn rất nhiệt tình.

- "Anh đang sốt phải không, vào đây cặp nhiệt độ xem thế nào."

Kim Taehyung lại lắc đầu, anh chỉ tay về phía cậu thanh niên đang đợi anh ở bên ngoài quầy thuốc.

Cô nhân viên ban đầu còn chưa hiểu ý lắm, nhưng rồi cô cũng trông thấy ngón áp út của cậu thanh niên kia có đeo một chiếc nhẫn bạc lấp lánh giống hệt như chiếc nhẫn được đeo tại ngón áp út của anh vậy.

Cô đỏ mặt, không dám nói câu gì, vội vàng lấy thuốc bán cho anh.

Jeon Jungkook đứng đợi mất gần mười lăm phút, trên đường về cậu liên miêng chê cô nhân viên bán thuốc tác phong quá chậm chạp, còn Kim Taehyung thì chỉ nhẹ nhàng hít thở, nếu không có cậu đi cùng, chắc anh sẽ bị cô nhân viên nhiệt tình ấy bắt cóc vào trong để thăm khám.

Về nhà uống thuốc xong, Kim Taehyung dụi mắt lại trèo lên giường đắp chăn nằm ngủ, sáng hôm sau tỉnh dậy, cơ thể liền tươi tỉnh hơn một chút.

Anh quay sang bên cạnh, thấy cậu vẫn còn thoải mái ngủ say, anh mới sực nhớ ra hôm nay là chủ nhật.

Jeon Jungkook nằm ngủ gần như toàn bộ đều rúc hết vào trong chăn, riêng chỉ có vàng trán cao cao sáng sáng là để lộ ra ngoài.

Kim Taehyung không nhận được liên lạc tình cảm từ một nụ hôn chào buổi sáng xuống trán cậu, Jeon Jungkook trở mình mở mắt, cậu vùng dậy.

- "NÀY, anh vừa làm cái gì đấy hả!!!"

Hôm nay, Kim Seokjin cũng không phải đến trụ sở làm việc, lâu lắm rồi anh mới có một ngày nghỉ đơn thuần như vậy, nhờ uống thuốc cậu mua mà dấu hiệu cảm cúm từ đêm qua đã thuyên giảm phần nào.

Anh dậy sớm giúp mẹ Kim đi ra ngoài mua ít đồ ăn sáng, vừa rời khỏi cửa hàng tiện lợi chưa được năm bước chân, Kim Seokjin đã bị một người đàn ông mặc đồ đen từ đầu chạy tới vỗ vai bịt miệng lại.

- "Kim Seokjin, đừng sợ, là anh đây."

Lời nhắn nhủ: Người đàn ông chúng ta mong đợi đã xuất hiện rồi.

Không liên quan, cơ mà tôi cũng muốn được ai đó nắm chặt tay không buông giống như anh Kim ở trong Fic này quá:3. Hí hí

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cơ sự bất ổn

Kim Seokjin mờ lờn hai mắt, giọng nói quen thuộc này, không lẽ...

- "Là anh, Kim Namjoon đây!" người đàn ông mặc đồ đen kề sát khuôn miệng vào bên tai Kim Seokjin khẽ nói.

Đã ba năm trôi qua kể từ ngày Kim Namjoon và Kim Seokjin chia tay, chưa một lần nào hần và anh có dịp tình cờ gặp lại nhau như vậy.

Kim Seokjin chân tay cuống lên, mọi ý định muốn chạy trốn đều bị Kim Namjoon nắm bắt hết. Chuyện chia tay ngày đó là do hần nóng nảy, cho dù hần vẫn yêu anh rất nhiều, nhưng bởi vì cái tôi của hần quá lớn, nên mới khiến tình cảm giữa hần và anh đổ vỡ, đồng nghĩa với việc mọi thứ giữa hần và anh đã kết thúc trong đau buồn.

Sau khi cả hai cùng bước chân ra khỏi cuộc tình dang dở ấy, Kim Seokjin luôn luôn tìm cách tránh mặt hần, dẫu trong lòng hần và anh vẫn còn những điều chưa trọn vẹn, nhưng những điều chưa trọn vẹn đó chỉ có thể gói gọn vào hai từ tiếc nuối mà thôi.

Lúc Kim Seokjin trở về nhà thì thời gian cũng không còn sớm nữa, đồ ăn mà anh mua để dùng cho bữa sáng liền nhanh chóng được mẹ Kim chuyển sang nấu thành đồ ăn dùng cho bữa trưa.

Thấy mẹ Kim có vẻ hơi giận dữ, anh theo mẹ vào trong bếp rồi biện cố ra lý do, đơn giản là vì mãi nói chuyện với một người bạn thân tình cờ gặp trên đường nên anh mới lỡ về muộn như thế này.

Mẹ Kim nghe xong đột nhiên tò mò hỏi.

- "Ồ, bạn thân đến mức nào mà lại khiến con trai tôi quên mất giờ giấc về nhà vậy?"

Kim Seokjin bồng chột dạ.

- "Mẹ đừng nghĩ linh tinh, con đi lên phòng đây."

Kim Seokjin vừa quay người lại thì vô tình chạm mặt Jeon Jungkook và Kim Taehyung, Kim Seokjin lặng lẽ cúi đầu đi lên trên phòng, Jeon Jungkook để ý thấy sắc mặt của Kim Seokjin không tốt liền vội vàng đuổi theo.

Mẹ Kim nhíu mày, chưa hiểu sự tình gì đang diễn ra trước mắt.

- "Hai đứa kia..."

Kim Taehyung ở lại đối phó.

- "Không có gì đâu mẹ, để con phụ mẹ nấu cơm."

Dù ngoài miệng nói là như vậy, nhưng trong lòng Kim Taehyung đương nhiên đã nổi sóng nổi gió, anh rất muốn nghe lén cuộc trò chuyện của Jeon Jungkook và Kim Seokjin.

Đúng mười giây sau, Kim Taehyung cũng không kiềm chế nổi mà chạy lên trên phòng, điều bất ngờ là Jeon Jungkook và Kim Seokjin lại đứng ở ngay hành lang trò chuyện với nhau.

Kim Taehyung phải tìm chỗ nấp, không biết trước đó hai người đã nói gì, từ góc độ này của anh nhìn đến chỉ thấy được bờ vai Kim Seokjin dài rộng, che hẳn đi thân hình của Jeon Jungkook.

Rồi sau đó anh nghe thấy giọng cậu nhẹ nhàng vang lên.

- "Xuống dưới nhà, em tìm bôi thuốc cho."

Jeon Jungkook lo lắng chạm nhẹ vào vết xước nhỏ trên môi Kim Seokjin, cậu chẳng dám nghỉ ngơi lung tung, nhưng vết xước này trông thật sự rất mờ ám.

Kim Seokjin nắm vào bàn tay Jeon Jungkook, anh lắc đầu.

- "Không sao đâu, vết xước này là do anh lỡ cán phải môi thôi."

Jeon Jungkook thở phào trong lòng.

- "Mà...ở phòng ngủ của anh nhiều muỗi lắm hả?" cậu chột nhấm mặt lại.

- "Cổ anh..."

Kim Seokjin bấy giờ mới nhớ ra những dấu hôn khá sẫm màu ở cổ mình, anh ậm ừ trả lời.

- "À...phòng ngủ của anh...đúng là có hơi nhiều muỗi."

Jeon Jungkook không chút nghi ngờ, cậu vừa nói vừa kéo anh đi.

- "Thế thì mau xuống dưới nhà, em tìm thuốc bôi cho."

Kim Seokjin xoa đầu cậu, nghe từng câu từng chữ cậu thốt ra sao mà ngây thơ quá.

- "Anh hơi mệt, để lát nữa ăn cơm xong thì bôi, em mau xuống giúp mẹ nấu bữa trưa đi."

Jeon Jungkook chần chờ, cậu áp tay vào trán anh kiểm tra nhiệt độ, sau khi chắc chắn rằng Kim Seokjin vẫn ổn, cậu mới chịu nghe lời chạy xuống dưới nhà bếp phụ giúp mẹ Kim nấu bữa trưa.

Kim Seokjin đóng cửa phòng lại, tinh thần anh đột ngột giảm sút, điện thoại đã bị Kim Namjoon giữ mất, phải làm sao đây, trong điện thoại có lưu trữ rất nhiều thứ quan trọng.

Kim Seokjin đá mạnh vào chân giường, bấy giờ, chỉ thờ thôi cũng mệt.

Jeon Jungkook vừa bước vào trong bếp đã được Mẹ Kim vẫy vẫy lại gần, còn Taehyung thì bị mẹ đẩy ra ngoài phòng khách.

- "Nhật có mớ rau thôi mà lóng nga lóng ngóng." mẹ Kim thờ dài.

Bữa trưa hôm ấy, nhờ sự phụ giúp tận tình của Jungkook nên cũng không mất quá nhiều thời gian để hoàn thành.

Lúc ăn xong, mẹ Kim lại đem theo một hộp cơm lớn đến bệnh viện gửi cho ba Kim.

Jeon Jungkook ở nhà được giao nhiệm vụ cất dọn rửa bát, nhưng Kim Taehyung và Kim Seokjin đã cùng nhau tình nguyện giúp đỡ cậu.

Lát sau, Kim Taehyung đi lên trên phòng nằm nghỉ, vậy là dưới phòng khách chỉ còn Kim Seokjin và Jeon Jungkook ngồi tại ghế sofa.

Kim Taehyung chán nản không thèm uống thuốc cảm cúm, trong đầu lại để ý đến vết xước nhỏ ở môi dưới của Kim Seokjin, và cả những vết tròn nhỏ sẫm màu ở cổ rất đáng nghi ngờ.

ấy nữa.

Kim Taehyung nhú chặt đôi lông mày, càng ngẫm nghĩ lại càng cảm thấy mờ ám, anh bỗng bật dậy tìm điện thoại, chẳng biết phải làm sao để có thể liên lạc được với Kim Namjoon.

Anh ôm trán, tiếng thờ dài còn chưa dứt thì máy anh đổ chuông, đầu dây bên kia liền nói gấp ngay khi anh vừa chấp nhận cuộc gọi.

- "Kim Taehyung, anh cho chú mười phút."

Đầu dây bên kia chỉ chọt một câu ngắn gọn như vậy rồi tắt máy, nhưng cũng đủ khiến Kim Taehyung tươi tỉnh mừng rỡ hơn, đúng theo địa chỉ mà Kim Namjoon đã nhắn, Kim Taehyung chưa đầy mười phút đã lái xe tới nơi.

Vòng vo tán gẫu gần nửa tiếng đồng hồ ở trong một quán cà phê, Kim Namjoon mới bắt đầu đi vào vấn đề chính.

- "Taehyung, anh muốn hỏi chú vài câu, chú nhất định phải trả lời thật lòng cho anh biết."

Kim Taehyung nghiêm mặt.

- "Dạ."

Kim Namjoon nhìn thẳng vào mắt Kim Taehyung, hần hỏi.

- "Seokjin yêu người khác rồi phải không?"

Kim Taehyung mím môi, câu hỏi của Kim Namjoon bất chợt làm tâm trí anh mâu thuẫn, bất kể là thật lòng hay nói dối thì Kim Namjoon chắc chắn vẫn sẽ rất buồn.

Kim Taehyung hít thở cho bớt hồi hộp rồi trả lời.

- "Cái này...em không rõ."

Kim Namjoon im lặng đặt chiếc điện thoại lên bàn, Kim Taehyung ngồi phía đối diện liền ngạc nhiên.

- "Đây...đây là điện thoại của anh Seokjin mà, sao anh lại có được..."

Kim Namjoon cười nhạt.

- "Anh vừa gặp Kim Seokjin lúc sáng nay."

Hai tay Kim Namjoon đan chặt vào nhau.

- "Thế chú có biết Jeon Jungkook là ai không?"

Kim Taehyung liếm môi, nhớ lại những vết nhỏ sẫm màu trên cổ Kim Seokjin, những gì anh đã suy đoán, chẳng nhẽ...

- "Đến rồi kìa, người đó chính là Jeon Jungkook, đúng chứ?" Kim Namjoon chỉ tay vào một cậu trai đang đứng ở cửa ra vào của quán cà phê.

Kim Taehyung chớp chớp mắt, đúng là cậu rồi, nhưng làm cách nào mà cậu có thể tới đây được. Kim Taehyung nhìn sang Kim Namjoon, ánh mắt hần tràn ngập sự căm phẫn.

- "Anh sẽ xử cậu ta." Kim Namjoon đập bàn.

Jeon Jungkook theo phản xạ chỉ ngo ngắc đưa mắt hướng đến nơi đã phát ra tiếng động, cậu nhú mày, rồi lại dụi mắt vì không tin rằng mình đã nhìn thấy anh cũng đang ở trong quán.

Còn người ngồi đối diện Kim Taehyung là ai, tại sao hần...ánh mắt ấy...giống như...muốn ăn tươi nuốt sống cậu luôn vậy.

Kim Taehyung ruột gan xoắn cuộn.

- "Namjoon, anh nghe em nói đã."

Kim Namjoon đứng dậy, hần liền thoáng tiến tới chỗ Jeon Jungkook.

Kim Taehyung đuối theo, anh giữ lấy cánh tay hần.

- "Kim Namjoon..."

Kim Namjoon ngắt lời.

- "Anh phải xử nó."

Kim Taehyung hoảng hốt, anh cố gắng dùng khẩu hình miệng ra hiệu cho cậu mau chạy khỏi nơi này.

Kim Namjoon bất ngờ dừng chân.

- "Chú đang làm cái gì thế?"

Kim Taehyung giang tay ngăn cản.

- "Không được động vào cậu ấy."

Kim Namjoon mất bình tĩnh, đến gần chỗ cậu, hần vung một nắm đấm.

Kim Taehyung kịp thời đẩy cậu ra, đau đớn bao nhiêu, anh vẫn thay cậu hứng trọn.

Các thím phát biểu cảm nghĩ sau khi đọc xong chap cho tôi biết nhé:v

Chắc các thím ực chế lắm nhé:3

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] *Luật Sư Xin Đừng Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tình yêu không có lỗi

Quán cà phê buổi chiều hôm nay được Kim Nanjoon bỏ tiền ra bao, mấy cô nhân viên trẻ sợ hãi đang giục nhau gọi điện báo tin cho ông chủ biết thì bị cái trùng mắt từ phía Kim Nanjoon khiến cho toàn thân run lấy bầy.

Lực đâm của Kim Nanjoon khá mạnh, bên má phải của Kim Taehyung trong tích tắc đã ửng đỏ một mảng lớn, Jeon Jungkook ở đằng sau vội ôm lấy cánh tay Kim Taehyung để giúp anh đứng vững.

Jeon Jungkook không dám nhìn thẳng vào mắt Kim Nanjoon, cậu cắn môi lại.

Kim Nanjoon sấn tới túm lấy cổ áo Kim Taehyung, hấn gần giọng hỏi.

- "Nói cho anh biết, thằng nhãi này có quan hệ gì với chú?"

Kim Taehyung vẫn hơi lảo đảo, đến nước này thì chỉ có thể nói thật cho Kim Nanjoon biết.

- "Cậu ấy...là người mà em yêu."

Kim Nanjoon nhú mày.

- "Chú nói cái gì cơ?"

Kim Taehyung khẽ rít một tiếng nhỏ vì phần má đang sưng, anh gỡ tay Kim Nanjoon xuống.

- "Anh không nghe lầm đâu, cậu ấy là người mà em yêu."

Kim Nanjoon bàng hoàng, cứ ngỡ rằng thời gian đã ngưng đọng ở ngay phút giây ấy.

- "Chú...chú...sao lại..."

Kim Taehyung thở dài, sau đó cúi đầu nói.

- "Xin lỗi vì đã giấu anh."

Kim Nanjoon cười nhạt, hấn đặt tay lên vai Kim Taehyung.

- "Chú điên à, thằng nhãi này thích Kim Seokjin..."

Kim Taehyung ngắt lời.

- "EM KHÔNG QUAN TÂM CẬU ẤY THÍCH AI, còn anh đấy, lo mà giữ lấy người của anh đi, đừng để người của anh bước nhầm vào trái tim cậu ấy nữa."

Kim Taehyung nắm lấy tay Jeon Jungkook.

- "Về thôi."

Kim Nanjoon liền chặn lại.

- "Khoan đã."

Khóe môi hấn chọt nhếch rồi nâng cằm Jeon Jungkook lên.

- "Nhãi ranh như cậu mà muốn đấu với tôi sao!"

- "Đừng có hòng!"

Kim Taehyung cảm nhận được sức nóng tại nơi bàn tay của Jeon Jungkook, anh kéo cậu chạy đi thật nhanh, bởi chỉ cần đứng ở đó thêm một giây thôi, thì không chừng sẽ có đồ máu thương tích.

Ra đến bãi đỗ xe, Jeon Jungkook bỗng dừng đòi ngồi vào ghế lái.

Kim Taehyung có chút ngạc nhiên, nhưng trong lòng cũng tự hiểu tại sao cậu lại muốn ngồi vào ghế lái như vậy. Anh xoa xoa phần má phải, không muốn soi gương vì thừa biết bản mặt mình trông chán đời tới mức nào.

Jeon Jungkook máu nóng dồn lên tận não, vừa cố gắng tập trung lái xe, vừa phải liếc ngang liếc dọc tìm hiệu thuốc. Kim Taehyung thành thoi ngồi ngắm cậu, từng phút trôi qua, không khí yên ắng cứ thế đổ rập xuống.

Lúc tìm được hiệu thuốc, Jeon Jungkook lập tức dừng xe, cậu mua một gói bông y tế, vài chiếc băng cá nhân và lọ nước sát trùng đặt vào lòng bàn tay Kim Taehyung, ngắn gọn nói với anh.

- "Rửa vết thương đi, để lâu sẽ không tốt đâu."

Jeon Jungkook thắt dây an toàn rồi tiếp tục lái xe, Kim Taehyung hệt hững nhìn cậu, giờ mà mở miệng đòi hỏi thì kiểu gì cũng bị cậu mắng oan cho xem.

Anh cặm cùi mở nắp lọ nước sát trùng, vụng về thối ra bóng y tế, sau đó vẫn phải quay sang cầu cứu cậu.

- "Jungkook, em giúp tôi có được không?"

Jeon Jungkook phiền hà thở dài, cậu dừng xe bên lề đường rồi giành lấy bóng y tế đưa lên má anh quệt mạnh một cái khiến anh nhăn nhó kêu than.

- "Đau..."

Jeon Jungkook vẫn chẳng hề nhẹ tay hơn chút nào.

- "Biết tại sao lại đau không?"

Kim Taehyung ngơ mặt.

- "Thì...anh ấy đâm mạnh như thế...đương nhiên là đau rồi."

Jeon Jungkook lắc đầu.

- "Không phải, mà là vì...anh..." cậu cố tình ngập ngừng.

Kim Taehyung e dè hỏi.

- "Tôi làm sao?"

Jeon Jungkook dán chiếc băng cá nhân lên má Kim Taehyung rồi cảm thán.

- "Quá ngốc!"

- "Ai bảo anh lao vào đỡ đòn cho tôi làm cái gì."

Jeon Jungkook vừa dứt lời đã thấy khuôn mặt Kim Taehyung bí xị hẩn đi,

có vẻ như lòng tự ái của anh đang nhận phải sự tổn thương ghê gớm.

- "Tôi thì chịu đau thay cho em, còn hơn là bây giờ ngồi đây và nhìn thấy em đau."

Jeon Jungkook chớp chớp mắt liên hồi, anh rút cuộc đã học ở đâu ra được mấy câu nói đậm chất sến sẩm như thế hả, tìm cậu lại bắt đầu đập nhanh mắt kiểm soát, cậu phẩy phẩy hai bên má cho bớt nóng.

- "Anh...tự làm thì tự chịu thôi."

- "Mà cái tên ngồi cùng anh trong quán cà phê đấy, anh với hắn là chỗ thân quen à?"

Kim Taehyung cười cười.

- "Anh Namjoon, anh ấy là anh rể tương lai của tôi."

Jeon Jungkook bĩu môi.

- "Tôi mới là anh rể tương lai của anh."

Kim Taehyung tắt cười, tốt nhất vẫn nên đánh lảng sang chuyện khác.

- "Sao em lại biết đường tới quán cà phê đó?"

Jeon Jungkook mở điện thoại, tìm tin nhắn gần đây nhất đưa cho Kim Taehyung xem.

- "Lúc anh vừa rời khỏi nhà được khoảng năm phút thì anh Seokjin cũng rời đi."

- "Rõ ràng gửi tin nhắn muốn hẹn gặp tôi là anh Seokjin, nhưng khi tôi đến thì lại thành gặp anh và cái tên khó ưa đấy."

Kim Taehyung chột "à" một tiếng, đứng rồi, điện thoại của Kim Seokjin là do Kim Namjoon đang giữ. Kim Taehyung đặt tay lên cảm động não suy luận, không lẽ Kim Namjoon và Kim Seokjin đã chạm mặt nhau vào buổi sáng hôm nay? Vậy thì vết xước ở môi cùng những vết nhỏ sẫm màu xuất hiện trên cổ Kim Seokjin...chính là dấu tích của Kim Namjoon để lại!

Tại một góc khuất vắng người nào đó, Kim Seokjin giận dữ gào vào trong điện thoại.

- "Kim Namjoon, tôi đang chờ cậu, mau tới trả điện thoại cho tôi nhanh."

Kim Namjoon nhếch miệng, hẩn nhần nhả đáp.

- "Anh bận rồi, hẹn em hôm khác."

Kim Seokjin kiềm chế hết sức có thể.

- "Tôi lớn hơn cậu hai tuổi, đừng xưng hô tùy tiện như thế, khôn hồn thì vác xác tới đây trả điện thoại cho tôi nhanh."

Kim Namjoon cười lớn.

- "Giọng nói của em...thật đáng yêu!"

Kim Seokjin mất kiên nhẫn.

- "ĐỒ KHỐN KIM NAMJOON!!!"

Sau một ngày chủ nhật nặng nề trôi qua, bữa cơm tối đầy đủ đảm ấm tuy không thể làm giảm hoàn toàn nỗi buồn bực trong lòng Kim Seokjin, nhưng sắc mặt anh cũng đã khá khảm hơn rất nhiều.

Jeon Jungkook ăn xong chỉ có thể chọn lựa ra thời cơ phù hợp để lên tiếng nói chuyện với Kim Seokjin, còn Kim Taehyung thì lại nằm một mình ở trong phòng mà suy nghĩ tiêu cực.

Kim Namjoon xuất hiện chưa hẳn đã là phao cứu sinh cho anh, chưa biết chừng, Jeon Jungkook sẽ càng thêm quyết tâm theo đuổi Kim Seokjin, và tình yêu của anh đến cuối cùng vẫn không thể có một kết thúc tốt đẹp được.

Kim Taehyung đập đầu vào gối, thật muốn hòn dỗi cả thế giới mang tên Jeon Jungkook.

Ít phút sau, điện thoại anh đổ chuông, lại là Kim Namjoon gọi tới.

- "Taehyung, anh có tin xấu cho chú."

Kim Taehyung ngồi dậy nghe máy.

- "Sao thế anh?"

Kim Namjoon thở hắt một hơi.

- "Vợ của giám đốc tập đoàn M...bị sát hại rồi."

Hắn cúp máy, Kim Taehyung bước vội xuống giường, nhớ lại chuyện giám đốc tập đoàn M có quan hệ với bọn cầm đầu băng đảng xã hội đen và cả chuyện tranh chấp tài sản giữa tên giám đốc ấy với bà vợ của ông ta mà Kim Namjoon đã từng kể cho anh nghe, Kim Taehyung trong lòng liền cảm thấy bồn chồn lo lắng.

Cần nửa tiếng sau, Jeon Jungkook hồi hả chạy về phòng, thấy cậu thay quần phục, Kim Taehyung cũng đoán ra ngay là có chuyện không ổn.

Jeon Jungkook còn cầu nhàu.

- "Đêm rồi vẫn chẳng được yên thân."

Kim Taehyung định hỏi cậu điều gì đó, nhưng điện thoại của anh lại một lần nữa đổ chuông.

Dãy số lạ thoáng hiện trên màn hình, Kim Taehyung chần chừ mở ra nghe.

Đầu dây bên kia liền gấp gáp hỏi.

- "Xin chào, đây có phải là số điện thoại của luật sư Kim không?"

Kim Taehyung trả lời.

- "Đúng vậy, có chuyện gì?"

Đầu dây bên kia mừng rỡ.

- "Luật sư Kim, tôi là thư kí của giám đốc tập đoàn M, hiện giờ tôi đang có mặt tại văn phòng làm việc của anh."

- "Luật sư Kim, chúng tôi cần anh giúp."

Sáng sớm up chap:v

Bạn đang đọc truyện *[VKool]/[Longfic]* *Luật Sư Xin Đừng Cài Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nguy hiểm rình rập

- --

Kim Taehyung không mất quá hai giây đã lịch sự từ chối, nếu bây giờ anh nhận lời giúp đỡ, thì rất có thể sẽ là tự rước họa vào thân.

Đêm hôm ấy, Jeon Jungkook và Kim Seokjin không về nhà. Sang đến ngày hôm sau, cánh nhà báo cũng kín miệng như bưng.

Mãi lúc trời tối, sát giờ ăn cơm Kim Taehyung mới trông thấy mặt mũi Jeon Jungkook. Theo lời cậu nói thì bên phía cảnh sát điều tra và bác sĩ pháp y đã khẳng định cái chết của bà vợ giám đốc tập đoàn M là do tự sát.

Kim Taehyung không ngờ kẻ giết người lại có thể che giấu dàn dựng tình vi tới như vậy, Jeon Jungkook bảo tuy rằng bên phía cảnh sát đã kết luận, nhưng hiện giờ trong đầu cậu vẫn còn đặt ra rất nhiều những nghi vấn giả thiết.

Đối với sự quan sát và khả năng phân tích nhạy bén của cậu, vụ án này hoàn toàn không đơn thuần là một vụ tự sát.

Hơn nữa, hình ảnh người chị gái, và cũng là người thân duy nhất của nạn nhân, đã gào khóc thảm thiết, van xin cậu lấy lại công bằng cho em gái của mình, cũng khiến cậu phần nào bị ám ảnh.

Chỉ có điều, bằng chứng để tìm ra được kẻ giết người thì thật sự...là quá mong manh.

- "Mà sao anh lại biết vợ của giám đốc tập đoàn M chết, chuyện này ngoài cảnh sát và người nhà của nạn nhân ra thì không một ai biết cả." Jeon Jungkook bấy giờ mới ngạc nhiên hỏi Kim Taehyung.

Anh ngập ngừng trả lời.

- "À...đêm hôm qua...thư kí của giám đốc tập đoàn M đã gọi điện cho tôi."

Jeon Jungkook nhún vai khó hiểu.

- "Sao lại gọi cho anh làm gì, ông ta có chứng cứ ngoại phạm mà."

Kim Taehyung lắc đầu cười trừ, không chỉ một mình cậu đâu, ngay cả anh cũng đang cảm thấy khó hiểu lắm đây.

Mấy ngày sau, Jeon Jungkook thường xuyên đi sớm về muộn, ngoài thời gian cậu chăm chỉ làm việc ở trụ sở ra, Kim Taehyung còn biết chuyện Jeon Jungkook vẫn đang âm thầm điều tra cái chết của bà vợ giám đốc tập đoàn M.

Kim Namjoon cũng đã cố gắng liên lạc cho anh để cảnh báo về mức độ nguy hiểm của vụ điều tra ấy, nhưng đối với tính cách của cậu, nếu đã quyết, là phải làm cho bằng được.

Kim Taehyung rất nhiều lần muốn ngăn cậu lại, nhưng bằng cách nào, thì anh chưa rõ.

Đêm hôm nay, Kim Taehyung tự nhủ nhất định phải thức đợi Jeon Jungkook.

Quả nhiên, đúng hai giờ sáng, Jeon Jungkook vừa mở cửa mò vào phòng thì thấy Kim Taehyung đang ngồi khoanh chân giữa giường chăm chú nhìn vào màn hình laptop.

Jeon Jungkook cũng không quá bận tâm, cậu bình thản cởi chiếc áo khoác ngoài vắt lên giá treo.

Kim Taehyung liền gấp chiếc laptop lại, anh hỏi cậu.

- "Chuyện điều tra của em dạo này thế nào rồi?"

Jeon Jungkook phẩy tay.

- "Tôi phải đi tắm đã."

Kim Taehyung không nói thêm gì, nhưng thật ra, anh biết cậu đang cố tình đánh bài chuồn.

Tắm tấp xong xuôi đầu vào đây, cậu leo tót lên giường đắp chăn nằm ngủ. Kim Taehyung chẳng khác nào bị cậu dội một gáo nước lạnh vào đầu.

Sáng sớm hôm sau, Kim Taehyung đang chuẩn bị thay quần áo để đi làm, thì Jeon Jungkook đột nhiên lên tiếng hỏi.

- "Này, về chuyện điều tra ấy...anh có muốn hợp tác với tôi không?"

Kim Taehyung hết sức ngạc nhiên.

- "Em muốn tôi hợp tác với em như thế nào?"

Jeon Jungkook vội vàng lấy điện thoại, cậu mở một đoạn ghi âm cho Kim Taehyung nghe.

- "Hôm qua tôi có tìm đến nhà chị gái của nạn nhân để nói chuyện, mọi thứ khá suôn sẻ."

Trong đoạn ghi âm dài gần hai phút này, chị gái nạn nhân có kể lại rằng, cách đây khoảng ba năm, nạn nhân đã phát hiện ra giám đốc tập đoàn M- tức chồng của nạn nhân, có quan hệ mật thiết với một băng đảng xã hội đen nào đó.

Kim Taehyung nét mặt hiện rõ sự lo lắng.

- "Jungkook này..."

Jeon Jungkook bất chợt ngắt lời.

- "Kim Taehyung, tôi muốn nhờ anh một việc, anh hướng dẫn chị gái nạn nhân trình bày nội dung khiếu nại vụ án này có được không?"

Kim Taehyung nắm chặt lấy hai bà vai của cậu.

- "Jungkook, em bình tĩnh nghe tôi nói này...chuyện hợp tác...tôi không thể nhận lời."

- "Tôi..."

- "Không sao đâu!" Jeon Jungkook bất ngờ gạt tay Kim Taehyung xuống, đôi mắt cậu thoáng hiện hữu nét thất vọng.

- "Nếu anh không muốn hợp tác, thì cũng không cần phải giải thích dài dòng làm gì." cậu vừa nói, vừa vội vã mặc quần phục vào người.

Kim Taehyung liền khó xử nói.

- "Jeon Jungkook, chuyện em đang làm, thực sự rất nguy hiểm!"

Jeon Jungkook giật dũr ấáp lại.

- "ANH NÓI NHƯ Ớ THỂ MÀ NGHE Ớ ĐƯỢC À!"

Cậu hít lấy một hơi, sau đó vỗ ngực mạch lạc khẳng định với Kim Taehyung rằng.

- "Tôi!"

- "Không-sợ-nguy-hiếm!"

Trong chặg đường đi tìm công lý, đối mặt với nguy hiểm chồg gai ấu phải cứ muốn dừng là có thể dừng lại được.

Kim Taehyung nhìn theo bóng lưng Jeon Jungkook, sao lúc nào cậu cũng khiến anh cảm thấy lo lắng và bất lực như thế này nhi...

Chiều ấến, vừa ấúng giờ tan làm, Kim Taehyung lập tức lái xe tới trụ sở để tìm gặp Jeon Jungkook, nhưng khi ấặt chân vào trong văn phòng của cậu, thì Kim Seokjin lại nói Jeon Jungkook ấã xin nghỉ cách ấây sớm hơn một tiếng rồi.

Hóa ra, Kim Seokjin cũng chẳng hề hay biết chuyện ấiều tra âm thầm của Jeon Jungkook, bây giờ, Kim Taehyung còn ấang không liên lạc được với cậu, anh vì cậu, mà ấứng ngồi không yên suốt cả buổi tối.

Đêm nay cậu về, bằng mọi giá, anh phải ngăn cậu lại. Cùng lắm thì, anh sẽ kể cho cậu biết hết tất cả sự thật, từ chuyện Kim Namjoon là cảnh sát nằm vùng, cho tới cái chết của bà vợ giám ấốc tập ấoàn M.

Anh chắc chắn sẽ kể hết cho cậu nghe.

Nhưng lúc cậu về, trái tim anh như muốn vỡ tan thành từng mảnh.

Khuôn mặt cậu, tại sao lại xuất hiện nhiều vết thương ấau ấớn như thế kia?

- "Jungkook, em..."

- "Tôi không sao ấầu."

Kim Taehyung còn chưa kịp hỏi thì Jeon Jungkook ấã có câu trả lời.

Cậu cúi ấầu, lặng lẽ bước vào trong phòng tắm, mặc kệ ánh nhìn của anh vẫn ấang dán chặt trên cơ thể của cậu.

- "Em ấứng yên ấó, nói cho tôi biết tại sao em lại bị như vậy?"

Đừng nói với anh là...giám ấốc tập ấoàn M ấang muốn trừ khử cậu ấấy chứ.

- "Không sao cả, anh không cần quan tâm."

Jeon Jungkook lạnh nhạt trả lời, hồi chiều, cậu bị hai tên mặc đồ đen theo ấôi rồi dồn vào một con hèm nhỏ chặn ấánh, bọn chúng còn cảnh cáo cậu không được phép tiếp tục ấiều tra cái chết của bà vợ giám ấốc tập ấoàn M.

Xui cho bọn chúng, cậu ấây cũng chẳng phải dạng người dễ bắt nạt, tuy cả người có chút bầm ấập, nhưng rất may là cậu vẫn đủ sức để chống trả và mau chóng chạy thoát thân.

Kim Taehyung sắc mặt cực kì méo mó, anh kéo cậu ra giường ngồi, làm sao mà anh có thể không quan tâm tới cậu được.

- "Tự cởi áo ấi, để tôi xem em còn bị thương ở ấầu nữa."

Jeon Jungkook ấứng dậy, cậu nhiu mảy, ấẩy anh sang một bên.

- "Tránh ra, tôi ấã nói là không sao cả."

Kim Taehyung tâm trạng lại càng thêm tồi tệ, anh vội giữ lấy cổ tay của cậu.

- "Nếu em không muốn tôi kiểm tra vết thương giúp em thì...tôi gọi Kim Seokjin sang ấây với em nhé?"

Jeon Jungkook nghe xong bỗng nhiên lại lớn tiếng khó chịu.

- "TÔI KHÔNG CẦN."

- "BUÔNG RA!"

Kim Taehyung mệt mỏi thờ ấải, nhưng vẫn ngang nganh giữ chặt lấy cổ tay của Jeon Jungkook.

- "Em giận tôi à?"

End chap 25.

Bạn ấang đọc truyện *[VKool][Longfic] Luật Sư Xin ấừng Cãi Em!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Mọi điều là vì em

Jeon Jungkook lắc đầu, cậu một mực muốn phủ nhận sự nghi vấn của anh.

- "Không, anh có là gì của tôi đâu mà tôi phải giận anh cơ chứ."

- "Một mình tôi tự lo liệu được."

Nhưng thật lòng thì...

- "Ừ, tôi giận anh đấy, tôi ghim anh rồi đấy, anh nghĩ sao mà lại đi hỏi tôi cái câu như vậy, tất nhiên là tôi RẤT GIẬN anh!"

Kim Taehyung nhẹ nhàng buông lỏng cổ tay của Jeon Jungkook.

- "Thì ít ra...tôi cũng là người chồng trên danh nghĩa hợp đồng của em mà!"

Jeon Jungkook chỉ cúi đầu im lặng.

Kim Taehyung vẫn miễn cưỡng nói.

- "Em ngồi đợi một lát, bây giờ tôi sang gọi Kim Seokjin cho em."

Kim Taehyung định quay người rời khỏi phòng thì Jeon Jungkook đột nhiên chạy lên phía cánh cửa ngăn anh lại.

- "Đừng gọi."

Kim Taehyung hơi giật mình.

- "Em sao thế?"

Jeon Jungkook cố điều chỉnh giọng nói một cách tự nhiên nhất, cậu trả lời.

- "Không sao cả."

- "Chẳng qua là vì...tôi không muốn anh ấy nhìn thấy bộ dạng thô thảm của tôi lúc này thôi."

Kim Taehyung khẽ cười, anh chấp nhận lý do có vẻ chính đáng ấy của cậu.

- "Được rồi, tôi sẽ không gọi Kim Seokjin sang đây nữa, bây giờ tôi muốn xuống dưới nhà để tìm thuốc chữa lành vết thương cho em, lát nữa em tắm xong thì nhớ bôi."

Kim Taehyung vừa nói dứt câu, Jeon Jungkook liền gật nhẹ đầu, cậu tránh đường, vội vàng đi vào mở tủ đồ lấy một bộ quần áo, Kim Taehyung cũng mau chóng chạy xuống dưới nhà tìm tuýp thuốc nhỏ chữa lành vết thương trong chiếc hộp chữ thập, rồi lại mang lên trên phòng ngồi chờ cậu.

Bình thường Jeon Jungkook đã tắm lâu, nhưng hôm nay, chẳng hiểu sao cậu còn tắm lâu hơn cả mọi ngày.

Một lần nọ, Kim Taehyung từng lo lắng nhắc nhở cậu rằng

- "Này Jungkook, em có nhất thiết phải tắm lâu như thế không, ảnh hưởng đến sức khỏe nhiều lắm đấy."

Vậy mà Jeon Jungkook khi đó trả lời Kim Taehyung một câu rất tình.

- "Là ảnh hưởng đến sức khỏe của tôi, chứ có phải của anh đâu!"

Kim Taehyung biết cậu sẽ chẳng bao giờ chịu nghe lời, nhưng vì anh lo, nên thỉnh thoảng để ý thấy cậu tắm lâu là anh vẫn sẽ nhẹ nhàng nhắc nhở.

Và hôm nay cũng vậy.

- "Jungkook, hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, em còn bộ phận nào chưa xử lý xong, có cần tôi vào trong làm sạch giúp em không?" Kim Taehyung cao hứng trêu chọc.

Jeon Jungkook đứng lúc mờ cửa nhà tắm bước ra ngoài, mái tóc mới gội của cậu được hất ngược gọn gàng về phía sau trông cũng khá men, hai cúc áo chưa thềm đóng cứ hững hờ hở hờ để lộ một khoảng ngực rất hút mắt người nhìn.

- "Làm sạch cái gì mà làm sạch, coi chừng mồm miệng." Jeon Jungkook giờ nắm đầm

Kim Taehyung ngồi ở giường toàn thân bỗng nhiên nóng ran lên, giọng anh trầm khàn, gắng sức kiềm chế nói với cậu.

- "Lại đây, tôi giúp em bôi thuốc."

Jeon Jungkook sẩy tóc qua loa mất vài phút, cậu lười biếng đặt mông xuống giường, không chút phản đối sự giúp đỡ của anh.

- "Em nhắm mắt lại đi." Kim Taehyung ra hiệu.

Jeon Jungkook lia ánh nhìn sang nơi khác, cậu nhú mày.

- "Không thích!"

Kim Taehyung thờ dãi như đã biết trước được câu trả lời, anh mở nắp tuýp thuốc, bắt đầu bôi từ phần đuôi mắt, tiếp theo là gò má, rồi xuống dần đến khóe môi của cậu.

Kim Taehyung bất chợt dừng tay, ngắm nhìn tổng thể khuôn mặt của Jeon Jungkook hiện giờ, chẳng hiểu tại sao trong mắt anh cậu lại vẫn đẹp một cách lạ lùng đến như vậy.

- "Nhanh lên, tôi buồn ngủ lắm rồi." Jeon Jungkook lên tiếng giục giã.

Cậu quay lưng về phía anh, cởi chiếc áo ngủ đặt sang bên cạnh, đằng nào thì mấy vết thương ở sau lưng cậu cũng không thể tự bôi thuốc được.

Kim Taehyung đưa tay chạm nhẹ vào vai Jeon Jungkook, trên cơ thể của cậu, đâu đâu anh cũng thấy vết thương, lớn có, nhỏ có, nói chung là rất xót lòng.

Đã vậy, Jeon Jungkook còn cúi đầu than thở.

- "Hôm nay vận động mạnh quá, ê ả hết cả người."

- "Mà chắc bây giờ...trông tôi xấu trai lắm nhỉ?"

Kim Taehyung cố tình bôi thuốc thật lâu, vừa bôi lại vừa thôi, anh trả lời.

- "Ừ, xấu trai hơn tôi rồi."

Jeon Jungkook nặng mặt.

- "Gi cơ, vẫn đẹp hơn anh gấp vạn lần."

Kim Taehyung cười cười.

- "Vấn đề xấu đẹp đối với tôi thật ra cũng không quan trọng lắm..."

Jeon Jungkook lập tức cắt ngang câu nói của anh.

- "Thôi đi, nếu tôi xấu, thì anh cũng đâu có thích tôi."

Kim Taehyung ngẫm nghĩ ba giây rồi gật đầu.

- "Cũng đúng."

Jeon Jungkook quay lại trừng mắt.

- "Biết ngay mà."

Kim Taehyung tìm đập thỉnh thịch, anh cắt lời giải thích.

- "Không phải, việc tôi thích em vì em đẹp nó chỉ là một phần nhỏ thôi, cái tôi thật sự thích ở em, tình nguyện chấp nhận đau khổ để theo đuổi em...đấy là..."

Jeon Jungkook bĩu môi.

- "Là gì?"

Kim Taehyung cúi đầu.

- "Không nói đâu, ngại lắm."

Thấy Jeon Jungkook chán nản quay đi, Kim Taehyung liền hỏi vặn.

- "Mà...tại sao em lại không thích tôi, tôi có điểm nào không tốt, tôi đẹp trai, tôi nam tính, tôi có tiền, tôi có học thức, tôi thương em. Nhưng...tại sao em lại không thích tôi?"

Jeon Jungkook lắc đầu.

- "Tôi cũng chẳng biết là tại sao nữa."

Kim Taehyung rù rì.

- "Tôi cũng không thiếu gì người theo đuổi, vốn dĩ chỉ cần nhìn thấy tôi thôi là người ta đã muốn rụng trứng rồi."

- "Vậy tại sao...em vẫn chưa chịu rụng?"

Jeon Jungkook tròn mắt.

- "Tôi...làm gì có trứng để mà rụng?"

Kim Taehyung trầm giọng mờ ám.

- "À, tôi quên mất."

- "Phải là...tại sao em vẫn chưa chịu "cứng" chứ nhỉ!"

Jeon Jungkook gợn xi khói đầu.

- "Anh Seokjin không bao giờ ăn nói những lời biến thái như thế với tôi."

Jeon Jungkook vô tình đem cay đắng một nhát đâm thẳng vào trái tim Kim Taehyung.

Anh mỉm cười, chỉ muốn lãng tránh sang chuyện khác nhanh nhất có thể.

- "Tôi xin lỗi, muộn rồi, mau ngủ thôi, sáng mai còn phải dậy sớm đi làm."

Jeon Jungkook mặc áo vào người, cậu bỗng hỏi.

- "Anh có thấy vui không, nếu như Kim Namjoon mang được Kim Seokjin rời khỏi tầm tay của tôi?"

Kim Taehyung liền gật đầu.

- "Vui chứ, bởi vì tôi sẽ có nhiều cơ hội để theo đuổi em hơn."

- "Và cũng bớt được phần nào đau khổ khi nhìn thấy em vui vẻ hạnh phúc ở bên cạnh người khác."

Jeon Jungkook ngả lưng xuống chỗ ngồi của mình, cậu thừa nhận, đôi lúc cậu cũng có chút siêu siêu lòng đối với Kim Taehyung, cậu ngang nhiên đem tình cảm chia theo hai hướng.

Nhất là kể từ ngày Kim Namjoon xuất hiện, mọi suy tư trong lòng cậu...

Có cái gì đó...rất lạc lõng, bơ vơ.

Sau một đêm ngon giấc trôi qua, những vết thương lớn nhỏ của Jeon Jungkook cũng đã đỡ hơn khá nhiều, còn chuyện cậu âm thầm điều tra cái chết của bà vợ giám đốc tập đoàn M, rốt cuộc thì vẫn phải kể cặn kẽ cho Kim Seokjin nghe.

Tuy anh không nỡ nặng lời mắng cậu vì dám dấn thân vào vụ án nguy hiểm này, nhưng chuyện để cậu tiếp tục điều tra, thì anh nhất quyết không cho phép nữa.

Jeon Jungkook ngoài mặt đành buồn bã chấp nhận, còn trong lòng thì suy tính rất nhiều điều ngang bướng, bao nhiêu kế hoạch cậu ấp ủ không thể vì vậy mà vụn vỡ thành mây khói được.

Đúng giờ tan làm, Kim Taehyung liền tức tốc tìm đến địa chỉ nhà của chị gái nạn nhân, nếu cậu biết anh muốn giúp bà ấy viết đơn khiếu nại vụ án, chắc chắn cậu sẽ rất vui.

Trước khi xuống xe, anh mở máy liên lạc với cậu nhưng không được, trên màn hình lại bắt ngờ hiển thị một tin nhắn từ phía Kim Namjoon gửi đến, tiếng chuông điện thoại cũng đồng thời reo lên.

- "Kim Taehyung, chú đang ở đâu, mau mau tới địa chỉ mà anh vừa gửi cho chú. Gấp lắm rồi, Jungkook và Seokjin đang gặp nguy hiểm."

End chap 26.

Bạn đang đọc truyện *[VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Không thể ngừng yêu

Chẳng mấy chốc, tâm trí vốn đang rất trấn tĩnh của Kim Taehyung đã bị sự căng thẳng mờ mịt chìm xuống bao trọn, mọi suy nghĩ trong lòng bắt đầu trở nên rối ren hơn, Kim Taehyung loay hoay mở thiết bị dẫn đường lâu ngày không dùng đến, rồi nhập vào đó một địa chỉ vô cùng xa lạ mà anh chưa từng được nghe qua bao giờ.

Nhưng sau gần 40 phút lái xe tới nơi, thì trước mắt anh lúc này, chỉ là một dãy nhà bị bỏ hoang rách nát âm ỉm lạnh lẽo nằm trên khu đất trống rộng lớn vắng vẻ, và ba chiếc xe mô tô phân khối lớn đổ gục chồng đè lên nhau.

Không lẽ, Jeon Jungkook và Kim Seokjin đều đang ở trong đó?

Kim Taehyung mở cửa bước xuống xe, vừa hồi hộp lo lắng, vừa gấp gáp chạy vào trong căn nhà hoang. Quả nhiên, ngoài năm tên to con mặc đồ đen mặt mũi bầm dập nằm yên bất động dưới sàn nhà thì còn có hai bộ dạng đang vô cùng tàn tạ của Kim Seokjin và Jeon Jungkook, cùng một vị cảnh sát lạ mặt khác, dường như, vị cảnh sát này cũng trạc tuổi Kim Namjoon.

Trông thấy bóng dáng Kim Taehyung, vị cảnh sát ấy liền mừng rỡ rồi lay mạnh hai bả vai Jeon Jungkook để chắc chắn rằng cậu vẫn ổn.

Jeon Jungkook chợt tỉnh, sắc mặt cậu không tốt, đưa mắt nhìn về phía Kim Taehyung, miệng cậu khẽ mấp máy.

- "Taehyung...sao anh lại tới đây?"

Kim Taehyung vội lao tới bên cạnh cậu nhanh như tên lửa, anh ôm chầm lấy cậu, đem hơi thở nặng nề vùi sâu vào mái tóc đen nhánh của cậu, chẳng thềm quan tâm đến mọi thứ xung quanh.

Jeon Jungkook vô thức đặt tay trên lưng anh, cảm giác an toàn ngay lập tức hiện hữu qua từng nhịp thở.

Vị cảnh sát nọ cũng hơi mất tự nhiên, một lát sau mới háng giọng hỏi Kim Taehyung.

- "Em rể Kim Namjoon đúng không, cậu đến thật đúng lúc, mau giúp tôi diu hai người này ra xe rồi đưa họ tới bệnh viện gần nhất có thể."

Kim Taehyung thả lỏng cái ôm, anh nhủ mảy.

- "Anh là..."

Vị cảnh sát lạ mặt mỉm cười.

- "Tôi là Min Yoongi, cấp trên của cảnh sát Kim Namjoon."

Sau đó, Min Yoongi ôm lấy cánh tay của Kim Seokjin, diu Kim Seokjin đứng dậy.

- "Cố gắng cầm cự, tôi đưa cậu đến bệnh viện ngay đây."

Min Yoongi vừa dứt lời, Jeon Jungkook bấy giờ liền giật mình thoát khỏi vòng tay của Kim Taehyung, cậu bối rối nói.

- "Mau... mau đưa anh Seokjin đến bệnh viện, anh ấy bị thương nặng lắm."

Kim Taehyung biết cậu đang cảm thấy khó xử, anh cũng lảng đi, rồi bỗng chỉ vào mấy tên to con nằm dưới sàn.

- "Vậy còn bọn chúng, nên xử lý như thế nào đây?"

Min Yoongi quay đầu lại đáp.

- "Yên tâm đi, Kim Namjoon đã lên kế hoạch hết rồi, trước sau gì thì bọn chúng và đồng bọn trong tổ chức xã hội đen chết tiệt đấy cũng sẽ được cùng nhau ngồi bóc lịch đến hết đời."

Kim Taehyung gạt nhẹ đầu, anh đỡ lấy cánh tay của cậu, nhanh chóng diu cậu ra xe, loanh quanh mất nửa giờ đồng hồ mới tìm được bệnh viện gần nhất, tuy quy mô không lớn, nhưng đội ngũ y tá, bác sĩ ở đây lại vô cùng nhiệt tình chăm sóc, cứu giúp.

Jeon Jungkook và Kim Seokjin chỉ một lát sau đã được sát trùng vết thương, dán băng cẩn thận.

Min Yoongi và Kim Taehyung cũng lặng lẽ đứng cạnh để theo dõi, nếu y tá bất cẩn làm cậu đau, thì đừng trách Kim Taehyung anh bạc tình bạc nghĩa.

Nhưng thực ra, Kim Taehyung trong lòng chỉ đang lo xa như vậy thôi, bởi anh hiểu rõ, Jeon Jungkook là một người có vẻ ngoài cực kì mạnh mẽ, đau đến mấy đi chẳng nữa, cậu vẫn sẽ bình thân gắng gồng chịu đựng.

Chợt ngắm nhìn gương mặt của Jeon Jungkook, vết thương cũ còn chưa khỏi, vết thương mới đã chen nhau xuất hiện, nếu bây giờ, cậu đang cảm thấy đau về mặt thể chất, thì Kim Taehyung anh, lại đang cảm thấy đau về mặt tinh thần.

Vì anh rất thương cậu, thế nên, sao có thể không xót xa khi những vết tương đáng ghét kia cứ liên tục bám chặt lấy cơ thể của cậu cơ chứ!

Kim Taehyung thờ dãi rót sẵn hai cốc nước rồi đưa cho Jeon Jungkook và Kim Seokjin dùng để uống thuốc giảm đau, sau khi hoàn tất công việc và nhắc nhở vài điều cần thiết xong, y tá lúc này mới yên tâm mà rời khỏi phòng.

Jeon Jungkook đang nằm ở giường liền bật dậy ngay lập tức, Kim Seokjin vì ê ẩm mệt mỏi nên đã ngủ thiếp đi từ lúc nào chẳng hay.

Cậu thì bướng bỉnh, không chịu nghe lời nghỉ ngơi dưỡng sức, Kim Taehyung có kiên nhẫn dỗ dành cũng chỉ bằng thừa, còn bị Jeon Jungkook phủ phàng đáp lại.

- "Kim Taehyung, anh làm ơn im lặng gùm tôi cái, vài vết thương ngoài da này đối với tôi đâu có thấm thoát gì."

Min Yoongi ho nhẹ hai tiếng, Kim Taehyung mắt mặt, không gian căng thẳng đột nhiên kéo tới.

Kim Taehyung định mở cửa bước ra ngoài thì điện thoại trong túi quần bỗng rung lên một nhịp, vẫn là tin nhắn của Kim Namjoon gửi đến.

Kim Taehyung có đôi chút khó hiểu, bèn quay lại đưa điện thoại cho Jeon Jungkook cùng đọc.

Min Yoongi cũng tò mò ngó vào xem, rồi bất ngờ vỗ vai Jeon Jungkook.

- "Cái này... là một dạng mật thư đúng không?"

Jeon Jungkook nhú mày.

- "Đúng vậy."

Ngay sau đó, cậu cùng Min Yoongi xúm lại tìm cách mã hóa mật thư, cho tới khi các kí tự dần dần được giải mã hoàn toàn thì cũng là lúc Jeon Jungkook và Min Yoongi trong người bắt đầu nóng lên.

Kim Taehyung còn chưa kịp hỏi, đã thấy Jeon Jungkook tắt máy, cậu tự ý cắt luôn chiếc điện thoại ấy vào túi quần của mình rồi mở miệng dặn dò.

- "Kim Taehyung, phiên anh ở lại đây cùng với anh Seokjin, Kim Namjoon vừa thông báo địa điểm tụ tập chính của tất cả những tên cầm đầu băng đảng xã hội đen đó rồi, tôi và cảnh sát Min cần phải quay về trụ sở để triển khai kế hoạch bắt giữ."

- "Đưa chìa khóa xe cho tôi mượn, nhanh lên."

Kim Taehyung không dám thắc mắc, anh đặt chìa khóa xe ngay ngắn vào lòng bàn tay của cậu.

- "Tôi sẽ chăm sóc anh Jin, em nhớ cẩn thận, đừng để bản thân bị thương nữa."

Jeon Jungkook gạt đầu, rồi chợt tháo chiếc nhẫn bạc ở ngón áp út ra.

- "Giữ nó giúp tôi."

Kim Taehyung nhăn nhó hỏi.

- "Sao lại tháo?"

Jeon Jungkook chép miệng, cậu cố nhét chiếc nhẫn bạc vào tay anh.

- "Tôi sắp phải đi chiến đấu rồi, đeo trang sức như thế này... vướng lắm."

Kim Taehyung biết tình hình đang rất cấp bách, nhưng vẫn liều mạng đặt ra yêu cầu.

- "Tôi sẽ giữ... nhưng mà..."

- "Lúc xong việc, em phải để cho tôi đeo lại chiếc nhẫn này vào ngón áp út của em đấy nhé!"

- "Đừng tưởng rằng em có thể dễ dàng thoát khỏi tôi."

Jeon Jungkook không trả lời, cậu khẩn trương cùng với Min Yoongi lái xe tới trụ sở.

Trong vụ án lần này, sự tham gia của cảnh sát nằm vùng Kim Namjoon là một chuyện hết sức tuyệt mật. Kim Namjoon không phải là cái tên quá lạ lẫm đối với Jeon Jungkook, hắn tài giỏi, nhưng tên tuổi thì lại rất mờ nhạt, hơn thế nữa, cách làm việc của hắn cũng rất âm thầm và mưu mẹo. Bảo sao, vụ án nghiêm trọng như vậy mà hắn vẫn có thể khéo léo đơn phương gỡ rối tài tình.

Kế hoạch bắt giữ nhanh chóng được triển khai, sau 18 giờ kiên trì phục kích thì cuối cùng băng đảng xã hội đen ấy đã bị cảnh sát tóm gọn, những tên tội phạm có liên quan cũng không còn đường lui để trốn thoát. Kim Namjoon bị thương khá nặng, nhưng may mắn là vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng, trong khi đang tươi cười hỏi thăm các đồng đội của mình, hắn bắt chợt nghe thấy một vị cảnh sát trẻ hét lớn.

- "CÓ NỘI GIÁN."

Vị cảnh sát trẻ vừa dứt câu liền nhận ngay một phát súng ở giữa ngực, không ai kịp trở tay, sự hỗn loạn xung quanh cũng đột ngột lan tỏa.

Tên nội gián cay cú muốn nhắm vào Kim Namjoon, một phát súng tiếp theo được nổ ra trong tích tắc, Kim Namjoon muốn tránh nhưng chẳng thể tránh nổi, ai mà ngờ người đồ đệ chọn cho hắn trong tích tắc ấy lại chính là Kim Seokjin. Đồng thời, tên nội gián cũng đón nhận năm phát súng từ phía cảnh sát hướng đến.

Jeon Jungkook giật mình hoảng hốt lao tới chỗ Kim Seokjin, tên nội gián trước lúc ngã quỵ vẫn gồng mình nổ thêm được một phát súng nữa, hắn thật sự muốn giết chết Kim Namjoon, nhưng lần này, phát súng bị lệch quỹ đạo.

- "Jungkook cẩn thận!"

Giọng nói vẫn giữ được sự trầm ấm của Kim Taehyung vang lên trong nháy mắt, Jeon Jungkook vội vã đỡ lấy anh, toàn bộ sức nặng cứ thế đổ ập vào người cậu. Jeon Jungkook gần như sốc toàn tập, khuôn mặt cậu tái mét đi.

- "Kim..."

- "Kim Taehyung!"

Huhu giờ này còn ai đọc không nhỉ(((

Tớ nhớ các cậu quá cơ!!!!!!!!!! cố viết chap thật dài để bù lại nè!!! Chap sau sẽ up sớm nhé <3

Bạn đang đọc truyện *[VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Có thể hay không (1)

Jeon Jungkook bỗng chốc lạc giọng, cậu ôm chặt lấy anh, bản thân cậu dường như cũng chẳng thể đứng vững được nữa. Sự chú ý dành cho Kim Seokjin cũng vì thế mà dịu bớt hẳn đi, hai bàn tay cậu đột nhiên run lên bần bật, vô tình chạm phải phần lưng áo đã ướt đẫm màu máu của Kim Taehyung.

Chưa bao giờ, Jeon Jungkook cảm thấy hoảng loạn như thế này. Quảng đường đến bệnh viện ngày hôm nay tưởng chừng cách xa tận hàng ngàn cây số, phát súng ấy đã khiến Kim Taehyung mất máu quá nhiều, sau khi đặt chân được tới bệnh viện thì cũng là lúc anh hoàn toàn bất tỉnh.

Kim Seokjin may mắn hơn một chút, chỉ bị viên đạn vừa rồi suýt qua phần bả vai, nhưng vốn dĩ trước đó cơ thể đã phải gánh chịu vô số vết thương lớn nhỏ, vậy nên thời gian bình phục có lẽ sẽ khá dài.

Jeon Jungkook không nhớ rõ thời gian phẫu thuật của Kim Taehyung là bao lâu, chỉ biết rằng trong suốt quá trình chờ đợi lòng cậu chẳng thể nào kiềm chế lại được sự bất ổn lo lắng.

Mãi cho tới khi cửa phòng cấp cứu không chút dè dề hé mở, nghe chính miệng bác sĩ khẳng định viên đạn trong người Kim Taehyung đã được gấp bó thành công, Jeon Jungkook mới dám thả lỏng cơ thể mà thở nhẹ vài tiếng.

Mấy giây sau, một nữ y tá ở trong phòng cấp cứu bước ra đưa cho cậu chiếc túi nhỏ màu vàng.

- "Cái này là của bệnh nhân Kim Taehyung."

Jeon Jungkook hơi cúi đầu lịch thiệp nhận lấy chiếc túi nhỏ, cậu liếc nhìn sơ qua, bên trong là một bộ quần áo quen thuộc đã được gấp lại rất gọn gàng.

Cô y tá mỉm cười nói thêm.

- "Cả cái này nữa, vì lúc phẫu thuật bệnh nhân không được đeo trang sức nên tôi đã tháo nó ra."

Cô y tá đặt vào tay cậu một chiếc nhẫn bạc sáng loáng.

Jeon Jungkook lật qua lật lại xem cho thật kĩ, chắc chắn chiếc nhẫn này là của Kim Taehyung, vậy còn chiếc nhẫn của cậu, anh đã cất đi đâu rồi?

Jungkook động tác gấp gáp lấy bộ đồ của anh ra ngoài để lục tìm, và ông trời đã không phụ lòng mong đợi của cậu, hai bên khố miệng Jungkook khẽ cong. Cậu tự mình cất giữ hai chiếc nhẫn bạc, rồi cẩn thận ôm chiếc túi nhỏ có đựng quần áo của anh vào lòng, muốn ngồi tại đó chờ cho đến khi nào Kim Taehyung tỉnh dậy.

Khoảng mười phút sau, cậu trông thấy Kim Namjoon chạy tới, hắn hỏi cậu.

- "Phẫu thuật thế nào rồi?"

Jeon Jungkook hơi ngạc nhiên, cậu cứ nghĩ hẳn sẽ chẳng dám cách xa Kim Seokjin nửa bước.

- "Bác sĩ nói phẫu thuật rất thành công, lát nữa anh ấy tỉnh thì người ta sẽ đưa anh ấy sang phòng hồi sức, lúc đấy người nhà có thể thay phiên nhau vào thăm."

Kim Namjoon liền gật đầu thờ phào.

- "Vậy là tốt rồi."

Hắn ngập ngừng nói tiếp.

- "Jungkook...cậu có muốn đi thăm Seokjin không?"

Jeon Jungkook chột nhìn hắn do dự.

- "Tôi..." cậu siết chặt chiếc túi nhỏ ở trong lòng, mi mắt cậu rù xuống.

- "Thôi...bây giờ tôi muốn đợi Kim Taehyung tỉnh dậy trước."

Kim Namjoon có chút bất ngờ, nhưng chưa kịp nói thêm lời nào thì hắn bỗng nghe được tiếng gọi của một người phụ nữ trung tuổi ở phía xa xa, từ khuôn mặt cho tới giọng nói của người phụ nữ này, hắn thấy quen lắm. Chỉ có điều, người phụ nữ ấy lên tiếng gọi cậu, chứ không phải gọi hắn.

"Mm...mẹ..." Jeon Jungkook ấp úng trong miệng, cậu chớp mắt gạt mình, vội vàng đứng dậy ngay lập tức.

Mẹ Kim đang tiến đến chỗ cậu, chẳng những vậy, theo sát mẹ Kim còn có người anh em thân thiết của cậu, mang tên Park Jimin.

Jeon Jungkook không trốn được đi đâu, cả người cậu bị mẹ Kim xoay tới xoay lui, thấy mắt mẹ đỏ, cậu liền nhẹ nhàng nắm lấy tay mẹ.

- "Con ớn mà, mấy vết thương này chỉ là mấy vết thương ngoài da thôi."

Mẹ Kim thờ dãi, vừa kể chuyện cho cậu nghe, lại vừa lau nước mắt. Khoảng một tiếng trước, mẹ lấy máy gọi điện cho cậu, Taehyung, và Seokjin, muốn hỏi xem hôm nay có đứa nào ăn cơm tối với mẹ không, ba Kim thì bận công việc ở bệnh viện, mẹ ở nhà một mình, gọi điện nhiều lần mà chẳng đứa nào chịu bắt máy.

Trời tối, mẹ cũng nóng ruột, sao có thể trùng hợp tới mức cả ba người đều không chịu nhấc máy như thế!

Linh cảm chẳng lành, mẹ Kim tự mò đến tận trụ sở để tìm gặp Seokjin và Jungkook, nhưng kết quả là mẹ lại tình cờ bắt gặp vị cảnh sát họ Min, nhờ vậy, mẹ mới biết tin ba đứa con trai của mẹ hiện giờ đều đang ở trong bệnh viện M.

Do vị cảnh sát họ Min còn rất nhiều việc phải làm ở trụ sở, nên đành hạ lệnh cho cấp dưới đưa mẹ Kim tới bệnh viện thăm con trai.

Và cấp dưới của vị cảnh sát họ Min, chính là cậu cảnh sát họ Park.

Sau một hồi kể chuyện, lại được Jungkook liên tục trấn an về việc phẫu thuật đã thành công của Taehyung, tâm trạng mẹ Kim lúc này cũng vui bớt một ít lo lắng.

- "Thế còn Seokjin thì sao?"

Mẹ Kim vừa dứt câu, thì ở phía sau liền có tiếng trả lời.

- "Seokjin vẫn ổn ạ, để con dẫn bác đi thăm."

Mẹ Kim quay người lại, mắt mẹ mở to.

- "Cậu..."

Kim Namjoon cúi đầu.

- "Dạ, con chào bác, đã lâu không gặp."

Mẹ Kim sững sờ ôm trán, nhưng ngay sau đó, mẹ Kim đột nhiên bắt lấy cổ tay hắn kéo đi.

- "Cậu này, chúng ta cần nói chuyện một lát."

- "Bác...bác gái à..." Kim Namjoon lắp bắp.

- "Là cậu đúng không, mọi chuyện là do cậu, đến bao giờ cậu mới buông tha cho Seokjin nhà tôi đây..."

Jeon Jungkook nuốt chút nữa đã chạy theo ngăn lại, nhưng câu nói khi ấy của mẹ Kim đã khiến cậu dừng bước.

Jungkook ngồi phịch xuống ghế, đang không hiểu cảm giác hụt hẫng trong lòng từ đâu mà ra thì bả vai bị Park Jimin ở bên cạnh huyếch cho một cái.

- "Này, lấy chồng rồi sao không nói cho anh biết?"

Vài tháng nay hai anh em chẳng mấy khi có thời gian tâm sự bởi lúc nào cũng vui đầu vào công công việc việc.

Thấy Jeon Jungkook chỉ im lặng như vậy, Park Jimin liền cười nhạt.

- "Anh không rõ em lấy Kim Taehyung vì mục đích gì, nhưng mà anh thắc mắc một chuyện."

Jeon Jungkook quay sang hỏi.

- "Chuyện gì?"

Park Jimin nhìn chăm chăm vào cậu.

- "Em sống chung như thế...chắc là cũng phải có cảm tình với Kim Taehyung một ít rồi chứ nhỉ?"

Jeon Jungkook thờ dãi.

- "Em không biết!"

Park Jimin háng giọng.

- "Nếu em không thích...thì nhường cho anh đi!"

Jeon Jungkook bỗng gất.

- "Cái anh này, em đã nói là em không biết..."

Jeon Jungkook chưa nói hết câu thì y tá mở cửa thông báo.

- "Bệnh nhân Kim Taehyung tỉnh rồi, bây giờ chúng tôi sẽ chuyển anh ấy sang phòng hồi sức."

Jeon Jungkook nghe xong liền đứng dậy, còn dặn dò Park Jimin báo lại tin này cho mẹ Kim biết giúp cậu rồi vội vã đi theo y tá đến phòng hồi sức.

Nhưng phải đợi mất một lúc, cậu mới được phép mở cửa bước vào.

Kim Taehyung đang ngồi ở trên giường, anh tựa mình vào chiếc gối đã được kê sẵn ở sau lưng, còn dịu dàng mỉm cười với cô y tá khi thấy cô ấy cúi chào tạm biệt.

Jeon Jungkook ngoài mặt tuy ra vẻ không quan tâm, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng lại nảy sinh cảm giác khó chịu.

Kim Taehyung chỉ khẽ liếc qua cậu cho có lệ, rồi lặng lẽ đưa ánh mắt chuyển sang một hướng khác.

Jeon Jungkook nhàu mày, chưa hiểu rõ tại sao Kim Taehyung dám trưng bày thái độ khó coi như vậy đối với cậu.

Jeon Jungkook dậm chân, giờ ngón tay chỉ thẳng về phía anh.

- "Này Kim Taehyung, mau nhìn tôi!"

Kim Taehyung liếm môi, không dám phật ý cậu.

Jeon Jungkook bước đến đứng ở ngay trước mặt anh, cậu nhếch miệng.

- "Sao lại im lặng, sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt đấy, à, anh đang cảm thấy hối hận đúng không, hối hận vì đã đỡ đạn cho tôi?"

- "Đúng không?"

Kim Taehyung thay lời nói bằng hành động, chẳng thèm màng đến vết thương sau lưng mà cứ thế dùng lực kéo cậu ngã vào lòng.

End chap 28.

Hú hú...

Tôi trở lại rồi nè:v nhớ mấy cô lắm luôn!!

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] *Luật Sư Xin Đình Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Có thể hay không (2)

Jeon Jungkook trong giây phút bị vòng tay của Kim Taehyung siết chặt như vậy chỉ có thể sững sờ bất động, hai mắt cậu chớp vội, đôi môi không thốt được nửa lời.

Kim Taehyung liền biết lợi dụng thời cơ mà hôn nhẹ xuống tóc cậu một cái, còn dám trêu chọc hỏi cậu rằng.

- "Jungkook, em chưa gội đầu có phải không?"

Jeon Jungkook nghe xong nội tâm chỉ muốn bùng cháy thành ngọn lửa bùng bùng đỏ rực, cậu nổi cáu.

- "Gội đầu đã là gì, tôi còn chưa cả tắm cơ!"

Jeon Jungkook ra sức thoát khỏi vòng tay của Kim Taehyung, cậu xấu hổ đứng dậy, nhưng rồi lại bị Kim Taehyung níu lấy cổ tay.

- "Thôi mà, cho tôi xin lỗi."

Jeon Jungkook gạt mạnh đi, cậu im lặng lạnh lùng bước tiếp, ai ngờ, Kim Taehyung ranh ma giờ trở dạ nạt, suýt chút nữa đã mò luôn xuống giường để đuổi theo cậu, làm cậu hoảng sợ đến tái xanh mặt mũi.

- "Anh chán sống rồi à, sao liều thế!!!"

Jeon Jungkook quay lại ngồi ở mép giường, Kim Taehyung liền chớp ngay lấy tay cậu, anh nắm vào thật chặt, nhanh nhẹn đem giấu sâu trong chăn, khóe miệng vẽ lên một đường cong cong thỏa mãn.

Jeon Jungkook nhú mồm, nhưng trong lòng không cảm thấy khó chịu.

- "Bị thương như vậy vui lắm hay sao mà còn cười được!"

Kim Taehyung chớp mắt sau đã hồ biến khuôn mặt của mình trở về trạng thái vô cùng nghiêm túc, anh đáp lời cậu.

- "Đầu có."

Anh đột nhiên chăm chú nhìn vào cậu, rồi ngáp ngừng hỏi.

- "Em...đang lo cho tôi đấy à?"

Jeon Jungkook quay mặt sang nơi khác, né tránh không muốn đưa ra câu trả lời.

Kim Taehyung chợt cười gượng một tiếng.

- "Em không cần phải cảm thấy áy náy..."

Jeon Jungkook liền chen ngang.

- "Ai bảo tôi cảm thấy áy náy!" cậu cúi đầu lấy giọng, sau đó lại tiếp tục gất lên.

- "Anh đấy, ngốc nó vừa vừa thôi, tự dưng nhảy vào đỡ đạn cho tôi làm cái gì, nếu phát súng đó là phát súng chí mạng thì bây giờ..."

Kim Taehyung cũng nhất quyết không để Jeon Jungkook nói hết câu.

- "Thế nên tôi mới bảo, em không cần phải cảm thấy áy náy như vậy đâu. Đỡ đạn cho em là do tôi tự nguyện mà."

Jeon Jungkook đột nhiên lật tung chiếc chăn đang đắp ngang hông của Kim Taeyung, cậu nén giọng hỏi.

- "Rồi nhờ may anh chết thì sao?"

Kim Taehyung đối diện với ánh mắt của cậu trong một trạng thái vô cùng căng thẳng, anh hơi ngã người về phía trước, muốn nắm lấy bàn tay của cậu, để kéo cậu vào lòng, nhưng lại bị cậu mạnh mẽ hất ra.

- "Kim Taehyung, anh lúc nào cũng khiến tôi phải cảm thấy khó xử..."

Jeon Jungkook cúi đầu, nói được nửa chừng thì cổ họng bỗng dưng nghẹn lại.

- "Kim Taehyung, đừng cố theo đuổi tôi nữa."

Jungkook dút lời, nhịp tim của anh bắt đầu đập loạn lên.

- "Em đang nói cái gì thế?"

Jeon Jungkook khẽ cắn môi dưới, không để tâm đến lời nói của Kim Taehyung, cậu đan chặt hai bàn tay của mình vào với nhau.

- "Thế giới này đâu thiếu người cho anh theo đuổi, tôi thì có điểm gì tốt cơ chứ, tại sao lại hy sinh vì tôi nhiều như vậy!"

Kim Taehyung buồn bã rũ mi.

- "Jeon Jungkook, có phải em đang cảm thấy tôi rất đáng thương, đúng không?"

Jeon Jungkook cúi đầu im lặng.

Kim Taehyung nhìn cậu thêm vài giây rồi nói.

- "Nếu tôi không tiếp tục cố gắng, thì tới bao giờ em mới có thể hiểu thấu được tâm chân tình này của tôi dành cho em nó to lớn đến nhường nào!"

- "Tôi yêu em nhiều quá rồi, chẳng còn có cơ hội để mà buông ra nữa."

- "Thế nên là...đừng nhả tâm xua đuổi tôi như thế!"

- "Được không em?"

Jeon Jungkook nghe xong liền ngơ người mất một dạo, tim cậu phản chủ đập loạn hết cả lên, phải đánh trống lảng càng nhanh càng tốt, cậu giả vờ hắng giọng ho khan.

- "Ừm...Kim Taehyung...cho...cho tôi xem vết thương sau lưng của anh đi."

Kim Taehyung bật cười.

- "Em sao thế, bác sĩ băng lại rồi mà, không thấy gì đâu."

Jeon Jungkook đứng dậy, khuôn mặt cậu thoáng đỏ, những vẫn nhất quyết muốn vạch áo của anh lên xem cho bằng được thì mới thôi, rồi chẳng hiểu thế nào mà lại lỡ miệng hỏi.

- "Có đau lắm không?"

Kim Taehyung gật đầu.

- "Đau chứ, nhưng mà không đau bằng ở đây!" anh vừa nói, vừa đặt tay vào ngực trái vỗ nhẹ.

Jeon Jungkook mím môi, cậu kéo áo của Kim Taehyung xuống rồi mở miệng dặn dò.

- "Chịu khó nghỉ ngơi nhiều vào, như thế mới chóng khỏe."

Kim Taehyung rất biết nắm bắt thời cơ, anh giữ lấy cổ tay của cậu.

- "Jungkook, đêm nay ngủ lại với tôi nhé?"

Jeon Jungkook thẳng thắn chối từ.

- "Không được, tôi còn bao nhiêu là việc phải làm "

Kim Taehyung trong lòng cũng đã biết trước là cậu sẽ chẳng chịu đồng ý, anh xì mặt, đành ngậm ngùi tiếc nuối mà buông tha cho cậu.

Jeon Jungkook thở hắt một hơi, cậu vẫn đứng đó, hai tay khoanh trước ngực.

- "Này, anh và anh Seokjin sao lại có mặt ở chiến trường đúng lúc thế?"

Kim Taehyung "à" một tiếng, rồi bắt đầu giải thích ngọn ngành.

- "Thật ra, anh Seokjin chỉ giả vờ ngủ say thôi, em và Min Yoongi bàn bạc những gì, anh ấy đều nghe thấy hết."

- "Tôi ngăn anh ấy không được, với cả, tôi cũng lo cho em nữa, nên mới theo chân anh ấy đến chiến trường."

Jeon Jungkook lại hắt hàm hỏi.

- "Hai người đi bằng gì?"

Kim Taehyung mỉm cười tự đắc.

- "Em biết không, tôi đẹp trai quá mà, chưa kịp nói hết câu thì cả chục cô y tá đã chen nhau chạy tới đưa chìa khóa xe cho tôi mượn."

Jeon Jungkook hơi nhếch miệng, cậu lảng ngay sang chuyện khác.

- "À, chuyện giám đốc tập đoàn M tại sao lại nhờ thư ký của ông ta liên lạc với anh, Kim Namjoon có nói cho tôi nghe lý do rồi."

Kim Taehyung ngẩng lên nhìn cậu, ánh mắt tràn đầy sự tò mò.

- "Lý do là gì?"

Jeon Jungkook hai chân bắt đầu đi tới đi lui.

- "Kim Namjoon kể rằng, giám đốc tập đoàn M từng nghỉ ngơi ở trong băng đảng xã hội đen của mình có nội gián từ khá lâu rồi."

- "Cũng rất may là vì Kim Namjoon quá thông minh và tài giỏi, nên chuyện nghỉ ngơi ấy đã bị anh ta nhấn chìm vào quên lãng trong một thời gian dài."

- "Nhưng mới đây, giám đốc tập đoàn M lại phát hiện ra anh và tên nội gián đó có liên hệ với nhau."

- "Chỉ là...chưa kịp bày mưu tính kế gì nhiều thì mọi chuyện đã đi đến hồi kết."

Jeon Jungkook bỗng gật đầu cảm thán.

- "Phải công nhận, Kim Namjoon thật sự rất tài."

Kim Taehyung cũng giơ ngón cái.

- "Dĩ nhiên rồi, anh rẻ tương lai của tôi mà."

Jeon Jungkook bấu môi.

- "Anh quên rồi sao, tôi mới là anh rẻ tương lai của anh."

Kim Taehyung nước mắt chảy ngược vào tim, anh trách cậu.

- "Tôi có quên chẳng được, giờ em nhắc lại, tôi buồn lắm đấy."

Jeon Jungkook khẽ cười, kể ra, Kim Taehyung giận hờn trông cũng đáng yêu phết ấy chứ. Cậu mò tìm hai chiếc nhẫn bạc trong túi áo, húng khởi đem xòe ở trước mặt Kim Taehyung.

- "Đeo không?"

Kim Taehyung dần dần mở to mắt.

- "Em...nhấn..."

Jeon Jungkook chỉ vào chiếc túi đồ mà cậu đã đặt tại cuối giường sau khi bước chân vào phòng bệnh.

- "Trong đó là quần áo đi làm của anh, lúc phẫu thuật xong cô y tá có gửi lại cho tôi chiếc túi ấy và cả chiếc nhẫn này nữa."

Jeon Jungkook mạnh dạn hỏi.

- "Bây giờ anh muốn thế nào?"

Kim Taehyung im lặng, anh lựa đúng chiếc nhẫn của mình, rồi tự đeo vào ngón áp út.

Jeon Jungkook thấy vậy thở dài, bàn tay cậu đưa ra phía trước.

- "Không đeo cho tôi à?"

Kim Taehyung chợt ngăn mặt, trong trí nhớ xuất hiện một dòng chữ thấp thòm chạy vụt qua.

"Lúc xong việc, em phải để cho tôi đeo lại chiếc nhẫn này vào ngón áp út của em đấy nhé!"

Kim cứ lúng túng mãi, cũng chẳng thể ngờ là nguyện vọng này sẽ được cậu đáp ứng. Anh sung sướng đeo chiếc nhẫn bạc ấy vào chính ngón áp út của cậu, miệng cười tươi.

- "Jungkook, em cúi xuống tôi bảo thăm."

Jeon Jungkook ấy thế mà lại ngơ ngác nghe lời, vừa mới kẻ mặt xuống thì bất ngờ nhận được một tiếng hôn vội vã vang lên.

End chap 29.

Ahuhu, sắp mốc Fic rồi:<

Chap sau nhất định sẽ có biến:3

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Lỡ nhịp

Kim Taehyung được dịp sung sướng cười trộm, hôn môi cậu, chưa bao giờ dễ dàng đến thế.

Jeon Jungkook tuy nhận ra bản thân mình đã bị anh cho ăn thịt "lừa", nhưng cậu không thấy giận, chẳng những vậy, trong lòng cậu còn có chút hồi hộp khó hiểu.

Jeon Jungkook đưa tay phẩy qua phẩy lại hai phiến má đỏ ửng như trái cà chua, mấy phút sau, Kim Taehyung có tình đề thừa một chỗ trống bên cạnh, nhẹ nhàng kéo cậu ngồi xuống giường.

- "Jungkook này, chúng ta...hẹn hò đi!"

Jeon Jungkook nghe vậy liền quay sang nhìn anh, khoảng cách quá gần như thế này khiến hành động của cậu không được tự nhiên cho lắm.

Cậu cắn môi, định ngồi xa xa ra một chút thì phần eo lại bị Kim Taehyung ôm chặt lấy, khuôn mặt anh kề sát vành tai cậu.

- "Em đừng sợ!"

Tưởng rằng lời nói ấy của Taehyung sẽ giúp tâm lý cậu trở nên vui vẻ bình tĩnh hơn, nhưng không, chỉ chốc lát sau, cậu đã chẳng nhận được mà gỡ bỏ cánh tay đang ôm chặt lấy eo mình ném thẳng đi nơi khác.

- "Kim Taehyung...anh...cứ hờ tỵ là hôn."

Kim Taehyung sắc mặt tối sầm, anh bắt mắt.

- "Em không cho tôi hôn cũng được, đâu cần phải lạnh nhạt với tôi như thế."

Jeon Jungkook mặc kệ, cậu thản nhiên đứng dậy, vuốt lại quần áo cho thật chỉnh chu rồi cất tiếng.

- "Tôi về đây."

Kim Taehyung vẫn còn quẩn luyến.

- "Ngồi với tôi năm phút nữa thôi."

Jeon Jungkook giờ nắm đấm, cậu nhìn lên đồng hồ treo tường.

- "Năm phút hay năm tiếng, mười giờ đêm rồi đây này!"

Kim Taehyung chẳng thể níu kéo được cậu, chỉ biết thở dài thật lớn để mong rằng cậu sẽ vì thế mà dừng bước.

Quả nhiên, Jeon Jungkook vừa mở cửa thôi đã phải miễn cưỡng quay lại hỏi.

- "Anh muốn ăn gì, để tôi bảo mẹ mua?"

Kim Taehyung lắc đầu.

- "Em phải nấu cho tôi thì tôi mới ăn."

Jeon Jungkook chất giọng có hơi nổi cáu.

- "Đòi hỏi nhiều!"

Kim Taehyung cúi đầu không dám nói thêm gì, anh chỉnh lại chiếc gối ở sau lưng, trong lòng phải nói là buồn bực kinh khủng.

Jeon Jungkook nhấn nhò do dự, cuối cùng, cậu vẫn đành nhún nhường hạ giọng, phân tích hoàn cảnh cho anh nghe.

- "Tôi thật ra không ngại việc com nước, nhưng bây giờ muộn quá rồi, còn chưa tính thời gian đi đi lại lại, anh mà đợi tôi nấu xong, có khi phải đến tận nửa đêm thì mới được ăn!"

Jeon Jungkook vừa dứt câu, Kim Taehyung trong ánh mắt đã tràn ngập ý cười, anh quyết tâm không mè nheo làm khó cậu nữa.

- "Vậy sáng mai nhé, sáng mai em đem com em nấu tới đây cho tôi ăn?"

Jeon Jungkook miễn cưỡng gật đầu vài cái, chuẩn bị đóng cửa rồi khỏi phòng thì chợt nhớ ra một chuyện.

- "À, Kim Taehyung, điện thoại tôi mượn anh hết pin rồi, để tôi đem về sạc, sáng mai tôi đưa cho."

Kim Taehyung mỉm cười.

- "Ừ, em về cẩn thận!"

Lòng ngực Jeon Jungkook đột nhiên đập mạnh một tiếng, cậu vội vã đóng cửa lại, luống cuống chạy đi tìm nhà vệ sinh trong bệnh viện, rửa mặt bằng nước lạnh cho bớt nóng.

Cậu vỗ vỗ hai bên má, chúng đỏ lên từ khi nào vậy, có phải là vì nụ cười của Kim Taehyung ban nãy hay không?

Jeon Jungkook lắc đầu chẳng dám tin, cậu cắn cắn móng tay, suy ngẫm mất khoảng mười phút, cậu quyết định sẽ đi thăm Kim Seokjin.

Nhưng xem ra, cậu không có cơ hội để trò chuyện với anh rồi, vì hiện giờ, Seokjin đang nghỉ ngơi.

Mẹ Kim vừa trông thấy Jungkook mở cửa bước vào đã luôn miệng nhắc nhở cậu phải về nhà ăn uống bồi bổ ngay lập tức, mẹ dặn dò cậu đủ thứ chuyện liên quan tới sức khỏe, còn chu đáo gọi điện cho lái xe riêng đến chờ sẵn ở cổng bệnh viện.

Jungkook cả nể, bất đắc dĩ nghe theo lời mẹ Kim, lúc đặt chân ra đến cổng bệnh viện, cậu chợt nhớ chiếc túi nhỏ màu đỏ cậu quên chưa đem về.

Jeon Jungkook tự gõ vào đầu mình, cậu vội vàng quay lại phòng bệnh của Kim Taehyung thì tình cờ gặp được Kim Namjoon đang đứng ở ngoài cửa.

Thấy cậu, hần liền lên tiếng hỏi.

- "Có chuyện gì thế?"

Jeon Jungkook gấp gáp trả lời.

- "À, tôi quên đồ, nên phải quay lại lấy."

Cậu mở cửa phòng bệnh, không ngờ lại bắt gặp Park Jimin đang ngồi ở bên trong, còn Kim Taehyung thì đang ôm gối ngủ ngon lành.

Jeon Jungkook ngập ngừng ngạc nhiên, nãy cậu bùng nổ hàng nghìn dấu hỏi chấm khổng lồ.

Park Jimin nội tâm cũng căng thẳng không kém, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng mỉm cười thật tươi.

- "Jungkook à, em chưa về sao, hay để anh đưa em về nhé?"

Jeon Jungkook lắc đầu.

- "Không cần đâu, em có xe rồi."

Park Jimin đánh lạc hướng Jeon Jungkook bằng cách tiến tới xoa nhẹ mái tóc cậu, còn ánh mắt thì lại len lút nhìn về phía Kim Namjoon.

- "Vậy anh về trước đây, hẹn ngày mai gặp em ở trụ sở."

Sau khi Park Jimin vội vàng rời khỏi, Kim Namjoon cũng vẫy tay chào tạm biệt cậu luôn.

Jeon Jungkook bấy giờ mới giật mình nhớ về câu nói của Park Jimin khi ấy.

- "Nếu em không thích...thì nhường cho anh đi!"

Cậu ôm trán, dừng nói với cậu là Park Jimin và Kim Taehyung có quan hệ bất chính gì đó với nhau đấy chứ, nếu không thì tại sao Park Jimin lại rảnh tới mức mà ngồi ngắm Kim Taehyung ngủ say như vậy được.

Jeon Jungkook lững thững bước ra khỏi phòng bệnh, cậu cần thêm thời gian để xác minh chuyện này, dĩ nhiên, là phải trong âm thầm.

Sáng hôm sau, Jungkook quân tử nhất ngôn dậy sớm tự tay nấu com mang đến bệnh viện cho Taehyung thưởng thức.

Anh thì vừa được chuyển sang bệnh viện mà ba Kim hiện giờ đang làm việc, Jungkook cũng mừng vì đi lại không mất nhiều thời gian, và còn rất tiện đường đến trụ sở của cậu nữa.

Trước khi đem com vào phòng Kim Taehyung, Jeon Jungkook tranh thủ ghé thăm Kim Seokjin, Kim Namjoon biết ý liền để cậu và Kim Seokjin có không gian riêng, nhưng rất cuộc thì cậu lại chẳng nói được gì, Kim Seokjin sau đó vẫn là người chủ động mở lời.

- "Jungkook...anh xin lỗi!"

Jeon Jungkook khẽ chớp mắt.

- "Vì điều gì?"

Kim Seokjin thờ dãi một hơi, anh trả lời.

- "Xin lỗi vì những ngày qua anh đã không đứng."

Jeon Jungkook thất vọng nhìn anh, cậu biết rồi, thì ra những ngày qua anh đồng ý hẹn hò với cậu là bởi anh đang giận Kim Namjoon.

Jeon Jungkook đứng dậy, cậu cười nhạt.

- "Em hiểu mà, không sao đâu."

Jungkook cúi đầu chạy ra ngoài, một nghìn từ buồn cũng không đủ để diễn tả cảm giác của cậu ngay lúc này, cậu đem hộp com đến phòng Kim Taehyung với vẻ mặt chẳng khác gì vừa đi đưa đám.

Jungkook ngồi xuống mép giường, nhưng lại quay lưng về phía anh, Kim Taehyung lẳng lặng ăn hết hộp com, còn phải dè chừng mãi mới dám lên tiếng hỏi.

- "Jungkook, em đi thăm anh Seokjin chưa?"

Jeon Jungkook vẫn giữ nguyên tư thế ngồi, cậu nặng mặt.

- "Thăm rồi, anh ấy rất ổn."

Kim Taehyung tuy chưa rõ nguyên nhân vì sao cậu buồn, nhưng anh tin rằng Kim Seokjin chắc chắn có liên quan.

- "Jungkook, bây giờ em đang thích ai?"

Jeon Jungkook quay lại nhíu mày với anh, sao tự nhiên anh lại hỏi câu vô duyên như thế.

- "Đề tôi nói cho anh biết nhé, tôi, không thích ai, và cả đời này cũng sẽ chẳng thích ai hết!" Jeon Jungkook vỗ ngực tuyên bố.

Kim Taehyung vươn tay điểm nhẹ vào trán cậu.

- "Đề tôi nói cho em biết nhé, tôi thích em, cả đời này cũng sẽ chỉ thích một mình em."

Jeon Jungkook nhất thời bị lời lẽ của Kim Taehyung mê hoặc, trong giây phút ấy, từng tia nắng mỏng manh ở ngoài trời lấp ló xuất hiện chen nhau tạt vào khung cửa sổ khiến không khí xung quanh căn phòng trở nên vô cùng thơ mộng.

Tím cậu, lại lơ mắt một nhịp rồi.

End chap 30.

E hèm, tin tôi đi, chap sau bạn tho sẽ bị ngược đó, máy cô đừng trách tôi ác nhaaaaa!!!!

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Sai lầm

Jeon Jungkook theo phản xạ liền cúi đầu giấu đi nét ngượng ngùng trên gương mặt thanh tú, xưa nay cậu vốn rất dị ứng với những lời đường mật nơi cửa miệng, bởi mẹ cậu đã dạy rằng, đàn ông nào thích nói lời đường mật, thì bản chất của họ chính là người đàn ông trăng hoa.

Nhưng mà, Kim Taehyung lại mang đến cho cậu một cảm giác hết sức khác biệt.

Mỗi khi giờ trò tán tỉnh cậu, Kim Taehyung luôn biết cách khéo léo đan xen giữa những lời nói đường mật và từng hành động thực tế để chứng minh cho cậu thấy được tình cảm thật lòng của anh.

Còn nữa, Kim Taehyung thường thích tỏ ra bản thân mình là người nguy hiểm, đầu óc anh tuy đen tối, nhưng cậu biết, chưa bao giờ anh có ý định nhân cơ hội cậu rượu say rồi ép buộc cậu phải cùng anh làm mấy cái chuyện xằng bậy xằng bạ kia.

Kim Taehyung tiền đồ sáng lạn, độ đẹp trai thượng thừa, từ trên xuống dưới đều hoàn hảo ngời ngàng, nhưng lại u mê cậu tới nỗi ngay cả tính mạng anh cũng dám hy sinh.

Kim Taehyung không trách cậu vô tình, nếu cậu chưa thể chấp nhận anh, thì hãy cứ lảng tránh anh thật nhiều, chứ đừng tự áp đặt bản thân phải cảm thấy thương hại anh.

Như vậy, anh sẽ rất đau lòng.

- "Tôi quên chưa nhận xét com em làm nhì!" Kim Taehyung thấy cậu đang khó xử liền nhanh chóng chuyển chủ đề nói chuyện.

- "Em có biết com em làm có vấn đề ở chỗ nào không?"

Jeon Jungkook nhìn anh, cậu đáp.

- "Sao?"

Kim Taehyung nét mặt nghiêm lại.

- "Nó có vấn đề ở chỗ..."

Anh bỗng nhiên nựng cằm cậu một cái rồi phì cười.

- "Đó là...nó quá ngon!"

- "Ngon đến mức mà tôi phải phạt em!"

Jeon Jungkook nghe đến đây liền cảm thấy nhàm chán, Kim Taehyung lại chuẩn bị bày trò trêu chọc cậu.

- "Phạt gì?"

Kim Taehyung được hỏi đúng ý, giọng điệu liền hớn hờ.

- "Tôi phạt em phải nấu cơm cho tôi ăn suốt đời!"

Jeon Jungkook không bĩu môi như mọi khi, cũng không chê câu nói của anh sến sảm vì đối với cậu mấy lời tán tỉnh ấy đã quá quen thuộc rồi.

Cậu đứng dậy rót cho anh một cốc nước đầy, sau đó quay lại thả vào tay anh gần chục viên thuốc lớn nhỏ khiến anh phát hoảng.

- "Sao nhiều thế, tôi uống không nổi đâu!"

Jeon Jungkook thở dài, nhiều hay ít cũng đều có lý do của nó, nào là viên chống nhiễm trùng, nào là viên là giảm sưng, nào là viên giảm đau, nào là viên tái tạo da,...

Kim Taehyung chưa gì đã thấy đau hết đầu, Jeon Jungkook nói dứt lời liền đặt cả cốc nước vào tay anh, không hẳn là đồ, nhưng cũng nhẹ nhàng khuyên.

- "Muốn khỏe nhanh thì phải chịu khó uống thuốc."

Kim Taehyung chớp thời cơ đặt điều.

- "Tôi sẽ uống hết nếu em hứa sáng nào cũng nấu cơm mang đến đây."

Jeon Jungkook gật đầu chấp nhận phiên toái, Kim Taehyung nhấn nhó như ăn phải ớt cay, cuối cùng vẫn là vì sự động viên của cậu mà một lực nhuôt trôi thuốc đắng.

Jeon Jungkook trong lòng yên tâm hơn hẳn, cậu rửa sạch hộp cơm rồi rót sẵn một cốc nước đặt ở chiếc bàn nhỏ được kê sát giường bệnh, lúc đang gọt hoa quả bỗng nhiên lại tò mò về mối quan hệ giữa anh và Park Jimin.

Hỏi ra mới biết, Park Jimin năm xưa từng theo đuổi Kim Taehyung nhưng bất thành.

Jeon Jungkook nghe anh kể xong còn đem lời chỉ trích.

- "Tại sao không chọn người yêu mình, mà lại đi chọn người mình yêu?"

Kim Taehyung trả lời một cách bất bẻ.

- "Câu này đáng lý ra phải là tôi hỏi em mới đúng!"

Anh yêu cậu nhiều đến như thế, vậy tại sao cậu vẫn muốn đâm đầu vào chọn Kim Seokjin?

Kim Taehyung xem chừng chẳng còn hy vọng gì, chỉ trầm giọng hỏi cậu nốt một câu.

- "Jungkook, em có chút cảm tình nào với tôi không?"

Jeon Jungkook lại bất ngờ gật đầu.

- "Thì...cũng có..."

- "Nhưng chúng chưa đủ lớn để có thể phát triển thành tình yêu!"

Thật ra, Kim Taehyung đâu cần cậu phải có cảm tình nhiều, chỉ cần nhiều đó thôi cũng đủ làm ánh mắt anh trở nên long lanh hơn bao giờ hết.

- "Em đã nói thế...tôi lại càng không thể bỏ cuộc được."

Jeon Jungkook thừa nhận Kim Taehyung cứng đầu, cậu chịu thua, lấy có muộn giờ làm rồi chuẩn khỏi bệnh viện ngay lập tức.

Cứ đều đặn khoảng một tháng liền, Jeon Jungkook sáng nào cũng tự tay nấu cơm mang đến cho Kim Taehyung.

Trong thời gian ấy, có tuần cậu phải trực ca đêm ở trụ sở, rạng sáng mới được lái xe về nhà. Mang cơm đến bệnh viện cho anh mà hai mắt cậu díp lại như sợi chỉ, chẳng còn cách nào khác đành vứt bỏ sớ diện gục xuống giường anh ăn một giấc ngủ ngon lành tới tận chiều.

Buổi tối, Jeon Jungkook hầu như không tới bệnh viện, người tới thăm Kim Taehyung thường xuyên hơn là Park Jimin.

Kể từ khi vụ án liên quan tới băng đảng xã hội đen ấy kết thúc, cậu và Kim Seokjin cùng một số anh em được nhận lệnh ở lại trụ sở K của thành phố Daegu để làm việc.

Mỗi người có một văn phòng riêng, không khí nơi đây cũng rất thoải mái, dễ chịu.

Hôm nay, không nhằm thì là ngày Kim Taehyung xuất viện.

Jeon Jungkook xếp đồng giấy tờ sang một bên, đã hơn năm giờ chiều, cậu vươn vai vài cái rồi ngã lưng vào ghế, dạo này bận rộn quá, trông cậu gầy đi thấy rõ.

Lúc sáng mang com đến bệnh viện, Kim Taehyung có hứa hẹn với cậu rằng, nhất định xuất viện rồi sẽ tới trụ sở đón cậu đi ăn cả thể giới để bù đắp cho những ngày vất vả vừa qua.

Jeon Jungkook thoáng để nụ cười xuất hiện trên môi, còn đang mải mê suy nghĩ thì Park Jimin đường đột mở cửa bước vào, trên tay y có cầm một bó hoa hồng đỏ, y đặt xuống bàn làm việc của cậu, nét mặt y sùng sốt.

- "Jeon Jungkook, em mất trí rồi à!"

Jeon Jungkook vẫn giữ thái độ rất bình thản.

- "Anh không cần quan tâm, dù sao thì đây cũng là quyết định của em."

Park Jimin nhú mày.

- "Em thật sự muốn nhường Kim Taehyung cho anh?"

- "Jeon Jungkook, em sẽ hối hận đấy."

Cậu cũng là vì muốn tốt cho Kim Taehyung thôi, cậu không muốn anh phải chờ đợi hay đau khổ thêm nữa.

Người mình yêu, chỉ nên tồn tại trong tuổi thanh xuân.

Còn người yêu mình, thì mới chính là cả nguồn sống.

Jeon Jungkook chỉ đơn thuần nghĩ rằng, Park Jimin sẽ là người đem lại hạnh phúc cho anh.

- "Sao cũng được!" cậu lạnh nhạt đáp.

Park Jimin trước khi quay lưng rồi đi có nói.

- "Người đàn ông đó vẫn đang đợi em ở cổng trụ sở."

Jeon Jungkook mất hết tinh thần, chiếc điện thoại nằm trên mặt bàn đúng lúc ấy chợt hiển thị tin nhắn từ số của Kim Taehyung.

Em xong việc chưa, tôi đang chờ.

Jeon Jungkook vội khóa cửa văn phòng lại, cậu chạy nhanh ra cổng trụ sở, nhưng không phải để gặp anh, mà là gặp người đàn ông đã tặng cho cậu bó hoa đỏ rực này.

Kim Taehyung chẳng rõ mọi thứ trước mắt bây giờ là thực hay hư, cho đến khi nam nhân kia và cậu sắp sửa chạm môi, anh mới giật mình lao tới dấn vào má tên nam nhân kia một cú thật đau rồi nắm lấy cổ tay cậu kéo đi nơi khác.

Jeon Jungkook hoảng sợ đánh rơi bó hoa đỏ.

- "Kim Taehyung...buông tôi ra..."

Kim Taehyung kéo cậu bước thêm một đoạn, ở đây khá vắng người, sau khi dừng lại, anh không hề nổi giận.

- "Jungkook, em nghĩ làm như vậy sẽ khiến tôi ghét em à?"

Jeon Jungkook gỡ tay anh ra, cậu trả lời.

- "Đúng vậy!"

Kim Taehyung xoa đầu cậu.

- "Lần sau còn tái phạm...tôi sẽ giận em thật đấy."

Jeon Jungkook vẫn ương ngạnh.

- "Tôi làm gì thì đó là chuyện của tôi, không đến lượt anh quản."

Kim Taehyung rúc hai tay vào túi quần, anh nhìn trời, nhìn đất, rồi nhìn cậu.

- "Sao tự nhiên em lại như thế?"

Jeon Jungkook lùi về phía sau một bước.

- "Tôi mong anh có thể cho Park Jimin cơ hội..."

Kim Taehyung ngắt lời cậu.

- "À, thì ra là muốn tôi nhường tôi cho cậu ấy!"

Jeon Jungkook cúi đầu.

- "Tôi xin lỗi...vì tôi nghĩ...nếu người ấy là Park Jimin thì sẽ tốt hơn."

Kim Taehyung nhếch miệng cười, anh không nhin được nữa, anh túm lấy cổ áo cậu.

- "Em như thế dễ làm gì, em nghĩ mình cao thượng lắm à, em cao thượng với người ta nhưng tại sao lại không thể cao thượng với tôi?"

End chap 31.

uhuhuu, có ai nghĩ thấy mùi ngược nồng nặc chưa???

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đám Cãi Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Võ vụn

Thay vì mở miệng đối đáp lời lẽ của Kim Taehyung, thì Jeon Jungkook lại âm thầm chọn cách giữ im lặng.

Kim Taehyung cố dồn nén ức chế, cổ áo cậu vẫn bị anh nắm chặt.

- "Jeon Jungkook, tôi biết em không hề thích người đàn ông đó."

Jeon Jungkook cắn môi buông ánh mắt sang nơi khác, Kim Taehyung liền nhếch miệng, khoảng thời gian yên ắng giữa hai người chẳng mấy chốc đã vùn vụt trôi đi, Jeon Jungkook lấy lại bình tĩnh tiếp tục nói.

- "Hiện giờ tôi không thích anh ta, nhưng còn trong tương lai thì chưa thể đoán trước được."

Kim Taehyung nâng cằm cậu lên.

- "Tính đến cả chuyện tương lai rồi à!"

- "Em và tên đó quen nhau từ khi nào?"

Jeon Jungkook chau mày, cậu gạt tay anh ra.

- "Liên quan đến anh chắc?"

Kim Taehyung vẫn nén xuống cơn giận, anh chỉ nhìn chằm chằm vào cậu.

- "Jeon Jungkook, tại sao em đối xử với tôi như vậy, em cho tôi một lý do chính đáng hơn không được à, em đã nói là có cảm tình với tôi cơ mà, sao bây giờ em lại muốn đẩy tôi đi?"

Jeon Jungkook cúi đầu chẳng dám đối diện với anh, mi mắt cậu càng lúc càng rung động thật nhiều.

- "Park Jimin là anh em tốt của tôi, thế nên...Kim Taehyung, tôi mong anh có thể cho Park Jimin..."

Kim Taehyung ngắt lời cậu, anh lớn tiếng.

- "JEON JUNGKOOK, EM CÓ QUYỀN GÌ MÀ BẮT TÔI PHẢI CHO NGƯỜI KHÁC CƠ HỘI, EM KÉO TÔI LÊN CAO LÀM GÌ ĐỂ BÂY GIỜ LẠI TỰ TAY ĐÁY TÔI NGÃ XUỐNG!"

Jeon Jungkook gạt mình vì sự kích động chẳng hề nhẹ của Kim Taehyung, hai bàn tay cậu run rẩy cuộn chặt lại, miệng cậu khẽ nói.

- "Xin lỗi!"

Kim Taehyung cảm thấy ngay lúc này chỉ cần một cơn gió vô tình thoảng qua cũng có thể khiến lòng anh cuộn trào bão tố.

Bấy lâu nay anh cố chấp theo đuổi cậu, tự tin rằng mọi thứ có thể sẽ tốt đẹp hơn một chút, nhưng rốt cuộc thì, người tính...không bằng trời tính.

Kim Taehyung ôm trán thờ dài rồi nói với cậu.

- "Jeon Jungkook, em không có lỗi gì cả."

- "Người có lỗi...là tôi mới đúng."

Lồng ngực Jeon Jungkook chưa bao giờ loạn nhịp đến như vậy, cậu nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, gương mặt cậu vẫn giữ được những nét điềm tĩnh.

Khoảnh khắc Kim Taehyung mỉm cười chấp nhận sự thật, cũng chính là khoảnh khắc mà anh đau lòng nhất.

- "Tôi sẽ không can thiệp vào cuộc sống của em nữa."

- "Jeon Jungkook, xin lỗi, vì đã yêu em quá nhiều!"

Vì yêu em quá nhiều, nên mọi chuyện mà anh làm đều khiến em cảm thấy phiền phức.

Trái tim à, xin lỗi vì hết lần này tới lần khác đã bắt mày phải gánh chịu tổn thương!

Jeon Jungkook nghe xong liền quay lưng lại, hai mắt cậu cay xè như sắp khóc đến nơi.

Kim Taehyung cũng chỉ nói thêm rằng.

- "Hợp đồng giữa tôi và em thời hạn không còn nhiều, nếu em muốn chấm dứt ngay bây giờ thì..."

Jeon Jungkook bồng giờ tay ra hiệu.

- "Không sao cả, cứ để đến đúng hạn rồi chấm dứt."

Kim Taehyung gật đầu.

- "Ừ, vậy..."

- "Jungkook à, chúc em hạnh phúc!"

Jeon Jungkook không đủ can đảm để quay người lại, cậu lau giọt nước mắt đã tràn qua khóe mi.

- "Kim Taehyung, anh cũng phải thật hạnh phúc đấy nhé!"

Dứt lời, Jeon Jungkook từng bước nhanh nhẹn trở về trụ sở, Kim Taehyung vẫn chôn chân đứng tại chỗ, một lúc sau mới cảm thấy không cam tâm mà vội vã đuổi theo.

Nhưng còn chưa kịp níu cậu ở lại thì người đàn ông kia đã cùng cậu ngồi lên xe hơi rồi dần dần biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Jeon Jungkook ngồi trên xe đưa ánh mắt lơ đãng nhìn khung cảnh nhộn nhịp bên ngoài, cậu hơi hốt mấp máy môi.

- "J-Hope, anh định đưa em đi đâu?"

Người đàn ông kia liếc xéo cậu một cái.

- "Gọi Hoseok là được rồi."

- "Anh đưa mày đi hóng gió giải sầu, nhân tiện, anh cũng có chuyện này muốn nói."

Thời gian tâm sự không ngờ lại trôi nhanh đến vậy, Jeon Jungkook sau khi về đến nhà thì cũng đã hơn mười một giờ đêm.

Cậu dò dẫm bước lên trên phòng, không dám bật đèn điện vì sợ Kim Taehyung sẽ tỉnh giấc. Khác hẳn với mọi hôm, Kim Taehyung vẫn thường thức đợi kể từ lúc cậu đi làm về, cho đến khi mọi việc cá nhân của cậu xong xuôi hoàn toàn, thì lúc đó hai người mới bắt đầu đắp chăn nằm ngủ.

Jeon Jungkook mò mẫm mở tủ tìm quần áo mang vào nhà tắm, ngay cả tiếng nước xả ra cũng phải nhỏ hết mức có thể.

Mà chẳng hiểu sao, tư thế ngủ của anh hôm nay không giống như mọi ngày nữa.

Anh...nằm quay lưng về phía cậu.

Và đó, cũng chính là lần đầu tiên Jeon Jungkook chủ động ngắm nhìn tấm lưng vững chãi của Kim Taehyung một cách chăm chú như vậy.

Nhờ có tấm lưng này, mà cơ thể cậu đã không phải chịu sự đau đớn từ phát súng của tên nội gián đáng chết ấy.

Rồi bất giác, Jungkook bỗng lạc trong vô thức, cậu vrun ngón tay, ấn nhẹ một cái vào người anh.

- "Có chuyện gì?" Kim Taehyung bất ngờ lên tiếng đáp lại.

Jeon Jungkook tròn mắt ngạc nhiên, cậu xấu hổ thu tay về.

- "Anh...anh vẫn chưa ngủ?"

Kim Taehyung kéo chăn cao hơn một chút.

- "Ngủ lâu rồi, nhưng vừa nãy bị tiếng nước chảy làm tỉnh giấc."

Jeon Jungkook ngập ngừng áy náy.

- "Xin lỗi...tại tôi tắm muộn..."

Chẳng còn sự dè dặt quan tâm hỏi han cậu như mọi khi, vài phút trôi qua, chỉ còn nghe thấy tiếng thở đều của Kim Taehyung vang lên nhẹ nhàng.

Jeon Jungkook cũng cố gắng nhắm mắt lại, phải trần trọc mắt nửa canh giờ, mới có thể chìm vào một giấc ngủ thật sâu.

Sáng hôm sau, Jeon Jungkook nấu cơm xong liền chạy lên trên phòng gọi Kim Taehyung.

Anh đang đứng trước gương, vừa tự thất cà vạt, vừa nói với cậu.

- "Xuống ăn trước đi."

Jeon Jungkook ngồi lì ở giường, thấy Kim Taehyung loay hoay mãi vẫn chưa thắt nổi chiếc cà vạt, cậu bối rối một lúc rồi quyết định bước đến.

- "Để tôi giúp anh."

Nhưng chưa kịp chạm vào chiếc cà vạt thì Kim Taehyung đã né sang một bên, anh khó chịu tháo chiếc cà vạt ra khỏi cổ, vo tròn, rồi ném thẳng vào trong tủ.

- "Không đeo cũng được."

Kim Taehyung thản nhiên lướt qua mặt cậu, thái độ của anh, sao đột nhiên lại lạnh nhạt như cục tuyết thể, Kim Taehyung của ngày hôm nay và Kim Taehyung của ngày hôm qua có đúng là một người không vậy.

Thấy anh sắp bước ra khỏi cửa, Jungkook chợt gắt.

- "KIM TAEHYUNG, ANH ĐỪNG LẠI CHO TÔI."

Kim Taehyung quay đầu nhìn cậu, anh bỗng hỏi.

- "Jeon Jungkook, em có thể nói cho tôi biết chúng ta là gì của nhau không?"

Jeon Jungkook nhún mày.

- "Gì cơ?"

Kim Taehyung thờ hất ra một tiếng.

- "Nói đi, tôi và em là gì của nhau?"

Jeon Jungkook cắn môi im lặng, cậu chẳng biết nên phản ứng như thế nào, trong lòng cậu lúc này, chỉ tồn tại cảm giác bất an tột độ.

Kim Taehyung nửa cười nửa nghiêm.

- "Sao, không nói được có phải không!"

- "Bởi vì tôi và em vốn dĩ đâu là gì của nhau."

- "VẬY THÌ TẠI SAO TÔI PHẢI NGHE LỜI EM MÀ ĐỪNG LẠI CƠ CHỨ!"

Kim Taehyung cảm xúc bấy giờ chẳng thể nào dồn nén thêm được.

- "Đừng cố tỏ ra thương hại tôi."

- "Jeon Jungkook, tôi mạnh mẽ hơn em tưởng đấy." Kim Taehyung xoay người rời đi.

Jeon Jungkook liền giang tay chặn lại.

- "Kim Taehyung..."

Kim Taehyung lắc đầu, anh gạt tay cậu xuống.

- "Tôi sẽ không can thiệp vào cuộc sống của em nữa, đây không phải là điều em muốn sao!"

- "Em được tự do rồi, dù em có ở cạnh tên đó một đêm, hay mười đêm, tôi cũng không quản."

Kim Taehyung nhắc chân tiến lên phía trước, tạo ra một khoảng cách nhất định cho hai người.

- "Có lẽ em chưa quen với điều này, nhưng...trước khi quen biết em, tôi thật sự đã từng là một Kim Taehyung lạnh lùng như thế đấy!"

Jeon Jungkook có thể cảm nhận được từng cái nhói đau dữ dội ở nơi ngực trái của mình, cậu nắm lấy cổ tay anh, ánh mắt cậu ngập tràn nỗi lo sợ.

- "Kim Taehyung...anh còn thương tôi không?"

End chap 32.

Á hự!

Bạn đang đọc truyện [VKool]/[Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Mưa

...

Jeon Jungkook ngồi trên xe đưa ánh mắt lơ đãng nhìn khung cảnh nhộn nhịp bên ngoài, cậu hồi hợt mấp máy môi.

- "J-Hope, anh định đưa em đi đâu?"

Người đàn ông kia liếc xéo cậu một cái.

- "Gọi Hoseok là được rồi."

- "Anh đưa mày đi hóng gió giải sầu, nhân tiện, anh cũng có chuyện này muốn nói."

Jung Hoseok đưa tay nhấn nút hạ cửa kính ô tô, để từng làn gió chiều vô tình thổi vào rồi cuốn bay những nỗi buồn của Jeon Jungkook.

Nhưng xem ra, trông cậu vẫn chẳng khá khẩm hơn được là bao.

Jung Hoseok tiếp tục tập trung lái xe, chỉ một lát sau đã muốn gắng hỏi Jeon Jungkook.

- "Mày đừng im lặng nữa, mau kể rõ đầu đuôi cho anh nghe đi nào."

Gần năm phút trống rỗng trôi qua, Jeon Jungkook mới bắt đầu rầu rĩ tâm sự với Jung Hoseok.

Từ chuyện xem mắt, đến chuyện kết hôn, từ chuyện cậu thích Kim Seokjin, đến chuyện cậu được Kim Taehyung dùng cả tính mạng để theo đuổi, từ chuyện cậu đang cảm thấy rung động, đến chuyện cậu phát hiện người anh em tốt của cậu cũng rất thích Kim Taehyung...

Jung Hoseok nào bộ hoạt động suýt thì quá tải, hần ngớ người, hóa ra, bó hoa đỏ và cái hôn giả vờ cùng cậu khi này là vì cậu muốn Kim Taehyung sẽ nổi giận mà tiến tới với người anh em mang tên Park Jimin.

Jung Hoseok chép miệng.

- "Mày và nó, chấm dứt hoàn toàn chưa?"

Jeon Jungkook dụi mắt, cậu trả lời.

- "Em không biết."

Jung Hoseok nhường mày.

- "Nó có nữu kéo hay ôm hôn gì mày không?"

Jeon Jungkook lắc đầu.

- "Không làm gì cả, anh ấy chỉ nói xin lỗi... vì đã yêu em quá nhiều, rồi còn chúc em hạnh phúc nữa."

Jung Hoseok thờ dãi.

- "Nếu yêu mày là có lỗi, thì chắc thằng Taehyung đó tình nguyện đi tù cả đời cũng nên."

- "Anh hỏi này, mày có biết, tận cùng của đau khổ trong tình yêu là gì không?"

Jeon Jungkook đoán bừa.

- "Là chia tay?"

Jung Hoseok lắc đầu.

- "Sai bét."

- "Tận cùng của đau khổ trong tình yêu, chính là cho đi thật nhiều nhưng nhận lại chẳng được bao nhiêu!"

Jeon Jungkook bỗng ỳu khua nói.

- "Em thích Kim Seokjin, nhưng lại có cảm tình với Kim Taehyung, anh nghĩ xem, em là cái thể loại gì!"

Jung Hoseok búng trán cậu, hần lên tiếng giảng giải.

- "Mày nghe này, trong tình yêu, không thể tránh khỏi sự nhầm lẫn. Anh cảm thấy mày thích Kim Seokjin chỉ có thể là theo kiểu ngưỡng mộ mà thôi."

- "Anh biết, dù là thích kiểu nào đi chăng nữa, nếu không được đáp lại thì trái tim mình sẽ rất tổn thương. Nhưng điều đó đâu có nghĩa là mày được quyền làm tổn thương người khác!"

- "Mày phải lắng nghe con tim mày chứ, tim mày bây giờ đang loạn nhịp vì ai, thì người đấy mới chính là chân ái."

- "Còn chuyện mày có tình muốn nhường Kim Taehyung cho Park Jimin, anh cũng nói thẳng luôn, làm như vậy là hèn nhát, không hề dừng cảm gì cả."

- "Mày có cảm tình với Kim Taehyung, Kim Taehyung cũng có cảm tình với mày, thế là đủ, ai cần mày phải bận tâm đến thế giới xung quanh!"

Jung Hoseok nói xong còn vuốt tóc với vẻ mặt tự thán phục bản thân.

- "Hỏi làm việc ở bên Mỹ, anh mày mới chỉ trải qua một mối tình thôi, nhưng kinh nghiệm tích lũy thì có thừa."

- "Anh mong tình cảm giữa mày và Kim Taehyung vẫn có thể vớt vát được, mà phần lớn, là dựa vào sự quyết tâm của mày."

- "Đàn ông, mặt dày thì mặt dày, nhưng lòng tự trọng cao lắm."

Thấy Jeon Jungkook tròn mắt lắng nghe, Jung Hoseok lại bắt chợt hỏi cậu rằng.

- "Mày làm người ta tổn thương đến thế, mày có đau không?"

Jeon Jungkook liền gật nhẹ một cái.

- "Đau!"

Jung Hoseok mặt dày hỏi tiếp.

- "Muốn khóc không?"

Jeon Jungkook cắn môi, sắc mặt cậu đang tệ dần, cậu đáp.

- "Anh đừng hỏi thế, em khóc thật đấy."

Jung Hoseok bấu môi.

- "Thấy chưa, hối hận rồi chứ!"

Jeon Jungkook chẳng nói được gì, chỉ có thể gật đầu cho xong chuyện, là cậu sai, suy nghĩ của cậu còn quá non trẻ.

Trước đây, việc theo đuổi Kim Seokjin cũng khiến chính cậu cảm thấy bản thân mình thật đáng thương, nhưng nếu cậu đáng thương một, thì Kim Taehyung lại đáng thương gấp mười.

Trong lúc buồn bã hối hận, cậu được Jung Hoseok vỗ vai khuyến khích.

- "Cố lên!"

- "Giờ anh đưa mày về nhà."

Jeon Jungkook phẩy tay.

- "Không cần đâu, anh cứ đưa em về trụ sở, em có xe mà."

Jung Hoseok cười khẩy.

- "Anh chỉ nói thế thôi, mày nhìn mặt anh đây này, đưa mày về nhà rồi lại bị ăn thêm phát đấm nữa thì làm sao anh chịu nổi."

Jeon Jungkook mở ví tiền, lấy ra tờ có mệnh giá to nhất.

- "Bồi thường."

Jung Hoseok đen mặt lại.

- "Mày nghĩ anh thiếu tiền à!"

Hắn nháy mắt.

- "Nếu muốn bồi thường, thì lưu số điện thoại của Park Jimin vào trong máy anh, nhanh lên."

Jeon Jungkook ngơ ra.

- "Anh muốn làm gì cậu ấy?"

Jung Hoseok đặt ngón trỏ lên miệng.

- "Cái này là bí mật."

.

.

Jeon Jungkook có thể cảm nhận được từng cái nhói đau dữ dội ở nơi ngực trái của mình, cậu nắm lấy cổ tay anh, ánh mắt cậu ngập tràn nỗi lo sợ.

- "Kim Taehyung...anh còn thương tôi không?"

Bàn tay cậu lạnh ngắt, mỗi lần cậu lo lắng, là mồ hôi lại túa ra càng nhiều.

Cậu sợ, anh sẽ nói chữ "không", cậu sợ, anh sẽ lớn tiếng nổi giận, cậu sợ, anh sẽ đẩy cậu ngã một vố thật đau.

Kim Taehyung nhìn cậu, cảm xúc dạt dào trong đáy mắt anh thoát ẩn thoát hiện, anh cười nhạt.

- "Tôi vẫn luôn thương em, nhưng là thương trong vô vọng."

- "Em toàn tâm toàn ý đem tình cảm dành hết cho người ta, còn tôi...thì chỉ là một kẻ thay thế mỗi khi em cảm thấy cô đơn."

- "Em thương người ta, em bị người ta từ chối, em ngoảnh lại phía sau, em có tôi đợi chờ. Nhưng còn tôi, nếu tôi ngoảnh lại phía sau, thì có ai chờ tôi, có ai thương tôi được như cái cách mà tôi đã thương em không?"

- "Jeon Jungkook, tôi thích em quá nhiều, yêu em quá nhiều, thương em quá nhiều, nhưng chưa bao giờ tôi dám đòi hỏi tình cảm từ phía em."

- "Tôi muốn tiến cũng không được, muốn lùi cũng không xong, lúc nào cũng là cảm giác lo sợ mất em."

Jeon Jungkook vẫn chưa buông tay anh, mắt cậu dâng lên một tầng nước.

- "Tôi..."

Kim Taehyung bắt ngờ ép cậu vào tường, hai chóp mũi cũng vô tình chạm khề vào nhau.

- "Tôi thừa nhận, tôi xấu xa, nhiều lần chỉ muốn kéo em lên giường để dạy cho em biết thế nào là lễ độ."

- "Nhưng mà, tôi không làm được."

- "Vì tôi yêu em, tôi trân trọng mọi thứ về em."

Jeon Jungkook vì sự thân mật gần gũi ấy mà thở gấp liên tục, cậu tự cởi một chiếc cúc áo của mình.

- "Nếu anh muốn...tôi có thể cho anh!"

- "Anh muốn bao nhiêu, tôi sẽ cho anh bấy nhiêu."

Kim Taehyung nhúu mày.

- "Sao cơ, em đang đùa tôi đấy à, quyến rũ tôi xong rồi lại rời bỏ tôi?"

- "Em coi tình yêu của tôi là thứ có thể tùy tiện chà đạp?"

Jeon Jungkook lắc đầu.

- "Tôi không có ý đó."

- "Tôi..." cậu thật sự chẳng biết phải giải thích từ đâu.

Kim Taehyung thì đã hết kiên nhẫn.

- "Muộn giờ làm của tôi rồi."

Jeon Jungkook nhìn theo bóng dáng Kim Taehyung, phải khó khăn lắm cậu mới thích nghi được với cảm giác lạnh lẽo bao trùm như vậy.

Ngoài trời, từng hạt mưa nặng trĩu vỡ tan xuống lòng đường cũng không thể trút bỏ được nỗi lòng của cậu.

Nhưng ngay sau đó, Jungkook nhanh chóng gạt đi sự thần thờ, cậu vào phòng tìm chiếc ô cỡ vừa chạy xuống nhà đưa cho Taehyung.

Trước ánh nhìn của mẹ Kim đang ở gần đó, Taehyung sợ mọi chuyện bị lộ liền cầm vào chiếc ô trên tay Jeon Jungkook, anh kéo cậu lại gần, miệng anh kề sát vào bên tai cậu rồi khẽ nói.

- "Thân tôi, tôi tự lo được."

End chap 33.

Hự hự:3

Bạn đang đọc truyện *[VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đừng Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Mâu thuẫn

Jeon Jungkook cắn môi, cậu đứng như trời trồng ở trước cửa nhà.

Kim Taehyung đi rồi, chiếc ô trên tay cậu cũng nặng nề rơi thẳng xuống dưới chân.

Đơ mắt chực giây sau, Jeon Jungkook mới cúi người nhặt chiếc ô đem lên trên phòng cất về chỗ cũ, lúc xuống bếp ăn sáng, cậu liền bị mẹ Kim tra hỏi.

- "Hai đứa có chuyện gì à?"

Jeon Jungkook nặng mày nặng mặt, cậu lắc đầu.

- "Không ạ."

Nhận ra thái độ bất thường của cậu, mẹ Kim trong lòng càng sinh thêm nghi ngờ, mẹ định hỏi cậu cho ra nhẽ, nhưng lại thấy một chiếc cúc áo trên người cậu từ khi nào đã bị bật mở.

Jungkook đưa mắt liếc xuống rồi giật mình đóng vào ngay lập tức, hai tai cậu còn đỏ bừng như vừa làm chuyện gì mờ ám lắm không bằng.

Mẹ Kim bật cười, tự nhủ bản thân có lẽ đã suy nghĩ quá nhiều, mẹ thở phào rồi nói với cậu.

- "Hai đứa không được giấu mẹ chuyện gì đâu đấy."

- "À, mẹ dặn này, trời đang mưa gió, lát nữa phải đi làm thì cứ gọi lái xe riêng đưa đi, nhớ chưa?"

Jungkook hơi do dự, nhưng rồi cậu cũng chịu gật đầu nghe theo lời mẹ Kim.

- "Dạ."

Bỗng nhiên, mẹ Kim lại buông đứa thờ dài.

- "Chắc mẹ phải bàn bạc với ba con để tổ chức một buổi họp gia đình thôi, đi làm mà có gặp Seokjin thì khuyên nó về nhà giúp mẹ. Nuôi lớn bao nhiêu năm trời, bây giờ dám bỏ nhà theo trai như thế, đúng là không ra cái thể thống gì cả."

Nhắc mới nhớ, gần hai tuần nay, bất chấp sự phản đối từ phía mẹ Kim, Seokjin vẫn đang tự nguyện đóng đô tại nơi ở của Namjoon, tóm lại cũng chỉ vì tiếng gọi trái tim quá mãnh liệt đã lấn át hết toàn bộ lý trí.

Jungkook cố nuốt trôi từng miếng cơm, nếu một ngày nào đó chuyện hôn nhân hợp đồng giữa cậu và Taehyung bại lộ, mẹ Kim ắt hẳn sẽ thất vọng tới phát bệnh mất.

Những hạt mưa nặng trĩu vẫn gieo mình bao phủ xuống lòng đường ngọt ngào, đem đến cho cậu một cảm giác âm ấm mật mờ rất khó tả.

Chuyện với Kim Taehyung cậu còn chưa giải quyết xong, bây giờ lại thêm chuyện Park Jimin nổi giận vì biết cậu tự ý lưu số điện thoại của y vào máy Jung Hoseok.

Mọi thứ xung quanh cậu trong nháy mắt liền biến thành một mớ hỗn độn, mà người có lỗi nhiều nhất, lại chính là bản thân cậu. Phải chi, cậu trưởng thành hơn chút nữa, suy nghĩ kỹ càng hơn chút nữa, thì sẽ không đến nỗi phải ngồi đây than thở phiền lòng như thế này.

Jungkook gục đầu xuống bàn làm việc, cậu nhớ mẹ Jeon, nhớ đứa em gái bé nhỏ. Kể từ ngày cậu kết hôn, cũng đã mấy tháng trời trôi qua, cậu vẫn chưa dành thời gian để về nhà thăm mẹ và em gái được lần nào.

Jungkook muốn mở máy bấm số gọi điện cho mẹ Jeon, nhưng lại chần chờ không dám, bởi cậu sợ, chỉ cần nghe thấy giọng của mẹ Jeon cất lên, là nước mắt cậu chắc chắn sẽ mất kiểm soát mà tuôn ra ào ào.

Chiều đến, vẫn còn những hạt mưa kết phết đang nghiêng mình bay bay trong làn gió nhẹ nhàng mát lạnh.

Ngay khi đồng hồ đã điểm giờ tan làm, Jeon Jungkook nhanh chóng khóa cửa văn phòng lại, cậu chạy xuống dưới cổng trụ sở chui tạm vào phòng bảo vệ ngồi chờ lái xe riêng tới đón.

Không lâu sau, Jung Hoseok từ đầu xuất hiện khiến Jeon Jungkook được một phen bất ngờ, cậu rời phòng bảo vệ, miệng cũng đồng thời hỏi.

- "Hoseok, sao anh lại tới đây?"

Jung Hoseok cười tươi, hất gơ tay vẫy cậu, còn chưa kịp mở miệng nói thì cả cánh tay của hắn bất thành linh bị Park Jimin đánh úp vận ngược về phía sau.

Jung Hoseok liền tím tái mặt mũi.

- "Làm cái gì thế, đau chết tôi rồi!"

Thấy Jeon Jungkook có ý định chạy đến can ngăn, Park Jimin trừng mắt lớn tiếng.

- "Đứng yên đó, nếu không, anh sẽ bẽ gãy tay hắn."

Nhân viên bảo vệ đã nhiều tuổi, toát mồ hôi lo lắng nhưng chẳng dám xen vào, Jeon Jungkook lùi lại vài bước, cậu hạ giọng.

- "Jimin, anh bình tĩnh đi, em hứa sẽ không làm gì cả."

Park Jimin dùng lực giữ tay của Jung Hoseok chặt hơn, mặc kệ hắn nhăn nhó ủy khuất.

Jeon Jungkook cố gắng bắt chuyện với Park Jimin, thực chất nhằm để đánh lạc hướng y, tạo điều kiện thuận lợi cho Jung Hoseok phản công.

Nhưng, Park Jimin tỉnh lắm, dù sao thì y cũng là người của đội trình sát đặc nhiệm mà, mấy trò mèo như thế, y nằm lòng từ rất lâu rồi.

Jeon Jungkook vô đầu rồi não, cuối cùng, cậu cũng tìm được cách đối phó với y.

- "Jimin, Taehyung đang đứng ở sau lưng anh kia!"

Quả nhiên hiệu nghiệm, lúc Park Jimin sơ sẩy quay đầu lại, Jung Hoseok lập tức chớp thời cơ tẩu thoát, hắn đảo ngược tình thế, dồn hơi, lấy sức vùng tay tung một đòn kẹp cổ Park Jimin.

- "Ngạt...ngạt thở..." Park Jimin hai chân loạng choạng.

Jung Hoseok tưởng Park Jimin ngạt thở thật, vừa mới nói lòng ra một chút đã bị Park Jimin nhanh nhẹn vật ngã.

- "Cậu Park, tôi thua." Jung Hoseok đầu hàng.

Park Jimin con giận chưa nguôi, y ngồi dè xuống người Jung Hoseok.

- "Tôi cảnh cáo anh, nếu còn dám quấy rối tôi qua điện thoại thì đừng trách tôi sẽ tổng anh vào tù."

Jung Hoseok ho khan một tiếng, Park Jimin trông nhỏ con như vậy mà cũng nặng phết chứ chẳng đùa.

- "Cậu có biết...bộ quần áo này của tôi đáng giá bao nhiêu không?"

Park Jimin tròn mắt, đối với những kẻ nhà giàu chẳng hiểu gì về lý lẽ như Jung Hoseok, đứng ra mà nói, y nên nhắm mắt lờ đi thì hơn.

Park Jimin đứng dậy phui sạch quần áo, y khẽ nhếch miệng.

- "Giải tán."

Jeon Jungkook chạy đến đỡ lấy Jung Hoseok, trên mu bàn tay của hắn còn có một vết xước dài do không may ma sát với mặt đất lúc bị Park Jimin vật ngã.

Jung Hoseok lắc đầu tỏ vẻ bản thân vẫn rất ổn, hắn vuốt nhẹ vai áo, chỉnh lại chiếc cà vạt cho ngay ngắn rồi nháy mắt với cậu.

- "Mày cứ để Park Jimin cho anh xử lý."

Jung Hoseok giống như vừa ăn phải gan hùm, hắn đuổi theo Park Jimin, vurun đến nắm lấy cổ tay y thật chặt.

Park Jimin kinh ngạc giật mình.

- "Làm cái gì đấy, mau buông tôi ra."

Jung Hoseok mỉm cười, một khi đã nắm được, đừng mong rằng hắn sẽ dễ dàng buông.

- "Đi với tôi, không chết đâu mà lo."

Park Jimin chỉ muốn cự tuyệt, y bắt buộc phải lên tiếng cầu cứu Jeon Jungkook, nhưng Jung Hoseok nhanh như tên lửa đã kéo được Park Jimin băng qua bên kia đường, hất đẩy Park Jimin ngồi vào chiếc xe hơi đen bóng ở gần đó, hun hút lao đi mà không hề để lại dấu tích gì.

Nhân viên bảo vệ bấy giờ mới dám lên tiếng hỏi.

- "Cậu Jeon, rốt cuộc chuyện gì vừa xảy ra thế?"

Jeon Jungkook vỗ vai nhân viên bảo vệ, cậu trấn an vài lời.

- "Cháu cũng chẳng biết nữa, nhưng mà...sẽ ổn thôi, cháu tin là sẽ ổn!"

Nhân viên bảo vệ thở dài.

- "Nãy giờ ta để ý thấy người trong cuộc có khi còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chứ đừng nói đến người ngoài cuộc như mình."

Jeon Jungkook bật cười.

- "Đúng rồi đấy ạ."

Nhân viên bảo vệ tiếp tục nhấn mạnh triết lý.

- "Nhất là những chuyện có liên quan đến tình yêu, nếu là người trong cuộc, thì phải dùng trái tim để hiểu và cảm nhận."

Dứt câu, nhân viên bảo vệ liền hất mặt, tay cũng đưa lên chỉ về phía trước.

Jeon Jungkook ngơ ngác quay ra nhìn, cậu dụi mắt, Kim Taehyung không rõ từ khi nào đã đỗ xe ở gần trụ sở, lại còn đem ánh mắt chăm chăm hướng vào một mình cậu, làm lòng cậu vừa hồi hộp vừa xen lẫn hoang mang.

Anh mau chóng bước đến chỗ cậu, thái độ của anh, lãnh đạm vô cùng.

- "Mẹ bảo tôi tới đây đón em."

Jeon Jungkook chỉ gật nhẹ đầu, câu nói của anh, nghe đau lòng thật đấy, hóa ra là anh đang bị ép buộc phải tới đây để đón cậu sao!

End chap 34.

Helluuu, tôi trở lại rồi!!

Bạn đang đọc truyện *[VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đừng Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ngày nắng chưa lên

Jeon Jungkook xua tay, cậu giả vờ từ chối.

- "Không cần phải tới đón tôi đâu, mất công cho anh quá, anh cứ về trước đi."

Nhưng đâu ngờ, Kim Taehyung liền chiều theo ý cậu.

- "Cũng được."

Jeon Jungkook nghe xong sốc nặng, trong mắt của anh, cậu bây giờ mất giá đến như vậy à!

- "KHOAN ĐẤ!" cậu kéo áo Kim Taehyung.

- "Sao mẹ lại bảo anh tới đây đón tôi?"

Kim Taehyung ngắn gọn trả lời.

- "Mẹ có việc, cần nhờ đến lái xe riêng, nên mới bảo tôi tới đây đón em."

Jeon Jungkook không hỏi thêm gì nữa, cậu buông áo anh ra.

- "Tôi...tôi đổi ý rồi."

Jeon Jungkook đỏ mặt chạy trước, cậu mở cửa ngồi vào trong xe, nhanh tay thắt dây an toàn lại.

Mặc kệ anh có khó chịu hay không, cậu thách anh dám ném cậu ra ngoài đấy!

Kim Taehyung chỉ từ tốn ngồi vào ghế lái, anh tuyệt đối giữ thái độ im lặng. Còn cậu, thì lại sắp tắc thở vì sự ngột ngạt của anh rồi.

- "Kim Taehyung, anh có nhất thiết phải đối xử lạnh lùng với tôi như thế không?" Jeon Jungkook lên tiếng bắt chuyện.

Kim Taehyung giả tăng tốc độ lái xe hơn một chút, anh cười nhạt.

- "Em bớt nói những câu vô lý như thế đi, em trách tôi đối xử lạnh lùng với em, trong khi em lại muốn tôi phải cho Park Jimin cơ hội?"

- "Tôi thật sự chẳng thể hiểu nổi, em rốt cuộc là đang muốn cái gì nữa!"

Jeon Jungkook sững sờ mất vài giây, lời nói của anh giống hệt như những hạt bụi nhỏ, tạt thẳng vào khóe mắt cậu, làm khóe mắt cậu cay.

- "Kim Taehyung..."

- "Nếu tôi nói...tôi thật sự đã thích anh...liệu...anh có tin không?"

Kim Taehyung thờ dãi, lời nói ngoài miệng vốn dĩ chỉ thoáng bay như gió, nếu cậu thật sự thích anh, thì tại sao lại khiến anh đau lòng như vậy.

- "Em thích tôi?"

- "Hay vì em đang cảm thấy tội lỗi?"

- "Em đang muốn bù đắp cho tôi bằng sự thương hại của em à?"

Jeon Jungkook vội vàng lắc đầu phủ nhận, cậu sẽ không giải thích quá nhiều, mà chỉ phơi bày tất cả những gì súc tích nhất, để hiểu nhất, để nói với anh.

- "Chuyện hôm qua...cứ coi như đây là sai lầm lớn nhất của cuộc đời tôi."

- "Còn chuyện tôi thích anh...kể từ bây giờ...tôi sẽ chứng minh cho anh thấy...điều đó...là sự thật!"

Jeon Jungkook nén xuống cảm giác thấp thỏm, cậu mong đợi câu trả lời từ anh, nhưng Kim Taehyung dường như chẳng mấy quan tâm đến nỗi lòng của cậu.

- "Taehyung, anh nói gì đi chứ!" Jeon Jungkook bắt đầu lo lắng.

Sau vài phút trầm ngâm suy xét, Kim Taehyung mới gật đầu đáp lại.

- "Ừ."

Jeon Jungkook dĩ nhiên thất vọng, cậu lên nhìn anh, đôi mắt cậu đượm buồn, nói như vậy chỉ bằng đám luôn vào tai cậu cho xong.

Tuy rằng trước kia Jeon Jungkook từng thừa nhận bản thân chỉ có chút xiêu lòng đối với Kim Taehyung, nhưng ngày lại qua ngày, cảm giác ấy cứ thế lặng lẽ to lớn dần mà chính cậu còn không hề hay biết, vẫn ngốc nghếch đến mức bắt ép trái tim mình phải hướng về phía Kim Seokjin.

Giờ thì thăm rồi, Kim Taehyung bơ cậu, suốt cả quãng đường dài ở trên xe chỉ toàn là tiếng thở đều của cậu và anh, may mà lúc sắp về tới nhà, Jeon Jungkook bỗng thông minh nhanh trí.

Kim Taehyung đang chuẩn bị mở cửa bước xuống xe, thì bất ngờ nghe thấy chất giọng cậu nũng nịu.

- "Taehyung...dây an toàn hỏng rồi, tôi tháo mãi không ra."

Kim Taehyung nhíu mày, bắt đầu quay vào kiểm tra dây đai an toàn giúp Jeon Jungkook.

Anh nhẹ nhàng ngã người về phía cậu, Jeon Jungkook nhân cơ hội hiếm hoi liền bạo dạn tặng cho Kim Taehyung một cái hôn ở giữa trán.

Cậu cuộn chặt hai bàn tay lại, má cậu nóng ran như lửa đốt.

- "Kim Taehyung, anh đừng nhíu mày nữa."

Tiếng dây đai an toàn cũng đồng thời được Kim Taehyung mở phụt ra, anh bị cậu lừa rồi, lồng ngực anh run rẩy từng nhịp đập, nhưng sắc mặt anh lại không hề có lấy một chút cảm xúc.

- "Xuống xe thôi."

Câu nói của Kim Taehyung khiến Jeon Jungkook chỉ còn biết cúi đầu tiu ngưu, cậu tự mở cửa xe bước xuống, lắc đầu tự nhủ không biết bây giờ thì ai mới chính là người đáng thương đây!!!

...

Bữa tối hôm nay, mẹ Kim giao cho cậu và anh đảm nhiệm, mẹ dặn dò sắp có khách quý đến nhà, nhưng lại bí mật không kể người khách ấy là ai.

Jungkook thật lòng cũng chẳng tò mò lắm, cậu chú tâm vào công việc bếp núc, đầu tiên, cậu sai Taehyung lấy trứng trong tủ lạnh ra làm, còn cậu, thì sẽ đem cà chua đi rửa và thái lát lấy một ít.

Đến công đoạn đánh trứng, Kim Taehyung vẫn lóng ngóng mãi chưa rõ cách thực hiện, Jeon Jungkook vì thế mà có cơ lại gần, cậu nắm vào bàn tay của anh, dạy anh cách đánh trứng cực kì đơn giản.

Kim Taehyung cổ họng khê nứt ực, anh lập tức rút tay về, chân cũng lùi lại một bước. Jeon Jungkook cảm giác lảng mạn còn chưa đầy năm giây, cậu không nghĩ là anh sẽ có những phản ứng thái quá như vậy, cậu ngậm ngùi nói.

- "Thôi, anh lên phòng nghỉ đi, để tôi làm cho."

Jeon Jungkook chán nản thờ dài, ngoảnh lại nhìn thì Kim Taehyung cũng vừa biến mất khỏi nhà bếp. Cậu tự hỏi, sao mà anh phủ thế không biết, chẳng lẽ giờ cậu đuổi theo ăn vạ.

Lát sau, cậu nghe thấy tiếng ồn ở bên ngoài phòng khách, Jeon Jungkook chưa nấu xong món nào, chân tay cậu luống cuống hết cả lên, hình như, khách quý của nhà cậu tới chơi rồi.

Cậu còn nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp của ai đó đang chạy vào nhà bếp, Kim Seokjin đột nhiên xuất hiện như một vị thần khiến cậu giật mình giờ nắm đấm.

- "Seokjin..."

Kim Seokjin chỉ mỉm cười, hăng hái xắn tay áo phụ giúp cậu nấu nướng.

Sau khi hỏi han qua lại được vài câu, Jeon Jungkook mới ngờ người phát hiện, thì ra khách quý nhà cậu không ai khác chính là Kim Nanjoon.

Ừ thì chuyện sống chết bên nhau của hần và Seokjin trong thời gian qua cuối cùng cũng đã được mẹ Kim một lần nữa tin tưởng và chấp thuận rồi đấy, chưa bao giờ cậu thấy Kim Seokjin vui vẻ đến vậy, còn cậu, thì lại đang lê loi đau khổ về tình yêu đây này.

- "Aaa..."

Jeon Jungkook cắn môi nhìn vết cắt đang rỉ máu ở ngón tay trỏ, giọng cậu chột lặc đi.

Kim Seokjin theo bản năng liền chụp lấy tay cậu đưa lên miệng ngậm vào, đại loại là muốn bịt miệng vết thương lại.

Jeon Jungkook ngậy ra vài giây rồi gượng gạo lắc đầu.

- "Không...không sao đâu, để em ra ngoài tìm bông băng dán vào là xong ấy mà."

Jeon Jungkook cười cười, cậu định chạy ra ngoài phòng khách tìm bông băng, nhưng lại éo le bắt gặp ánh nhìn của Kim Taehyung đang ở ngay phía trước.

Anh không nói gì, chỉ quay người rời khỏi nhà bếp rồi bước thẳng lên trên phòng.

Jeon Jungkook sợ Kim Taehyung hiểu lầm rằng mình vẫn còn tình ý đối với Kim Seokjin, cậu lo lắng bám đuôi muốn giải thích cho anh hiểu.

- "Kim Taehyung, mọi thứ không như anh nghĩ đâu."

Kim Taehyung đứng đưng hỏi lại.

- "Em biết tôi đang nghĩ gì à?"

Jeon Jungkook giấu ngón tay bị thương ra sau lưng, cậu cúi đầu ấp úng nói.

- "Thì...tự nhiên anh bỏ đi như thế...tôi sợ anh giận..."

Kim Taehyung tiến đến ghé sát khuôn miệng vào tai cậu.

- "Nếu tôi giận thật thì sao?"

Jeon Jungkook không dám ngẩng mặt lên.

- "Seokjin...anh ấy chỉ làm theo bản năng thôi..."

Kim Taehyung ngắt lời cậu.

- "Tôi thấy em lúc đó trông có vẻ rất hướng thụ mà."

- "Trước kia hai người không phải đã từng hẹn hò sao, em thích anh trai tôi nhiều đến như thế, chắc chắn cảm xúc chưa thể dễ dàng nguôi ngoai được."

Jeon Jungkook ầm ức.

- "Tôi và anh ấy thật sự kết thúc rồi."

Kim Taehyung nâng cằm Jeon Jungkook, ánh mắt anh lướt nhẹ xuống bờ môi hồng hào quyến rũ của cậu.

- "Em và anh trai tôi...đã ngủ với nhau bao giờ chưa?"

Jeon Jungkook bị Kim Taehyung bức tới đỏ mặt, cậu lắc đầu.

- "Chưa bao giờ."

Kim Taehyung bật cười nham hiểm.

- "Nếu tôi không tin thì sao?"

End chap 35.

Hihihi~ tôi comeback rồi nè <3 nhớ mọi người lắm!

Anh em giúp tôi soát lỗi chính tả nữa nhé, thế là tôi soát đi soát lại rồi ấy, thế mà vẫn đầy lỗi luôn:((((

=)))) Á, thế nếu anh Kim không tin thì sao hả mọi người:v

Bạn đang đọc truyện [VKool]/[Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Mượn rượu làm tình

Jeon Jungkook cảm thấy bản thân chỉ là một cử động nhỏ thôi...cũng không thể, vì đã bị ánh mắt hút hồn của Kim Taehyung thoáng chốc đóng băng.

Tay anh giữ lấy cảm cậu ngày càng chặt.

Jeon Jungkook, ngay lúc này, cậu dừng hông mà né tránh được anh.

- "Kim Taehyung..."

- "Nếu anh không tin lời tôi nói...thì có thể trực tiếp đi hỏi Kim Seokjin." cậu khó nhọc đáp.

Nhưng câu trả lời ấy, lại chưa đủ để làm Kim Taehyung hài lòng, anh trầm giọng hỏi cậu.

- "Ngoài cách đó ra, em còn có cách nào khác không?"

Jeon Jungkook khẽ chớp mắt trong sự bối rối, trán cậu toát mồ hôi, nhìn thẳng vào ánh mắt đầy thâm tình của Kim Taehyung, cậu bắt đầu hiểu ý anh rồi.

- "Đừng tưởng tôi dễ dãi." Jeon Jungkook thái độ rất cứng cỏi.

Khóe miệng Kim Taehyung thoáng cong lên một đường thỏa mãn, khuôn mặt cậu mỗi khi phải kìm nén tức giận như thế này quả thực là cực phẩm.

- "Jeon Jungkook..."

Jeon Jungkook gạt tay Kim Taehyung ra khỏi cảm mình, cậu chặn lời anh.

- "Tôi muốn đi tìm bông băng."

Nói xong, cậu còn đẩy anh sang một bên cho bỏ ghét.

Chưa dừng lại ở đó, Kim Taehyung bất chợt kéo cậu về phía giường ngủ, Jeon Jungkook trở tay không kịp, cậu bị anh đè xuống, tình cảnh chẳng khác gì thỏ nhỏ vì vận xui mà gặp phải cáo lưu manh.

Đối với Jeon Jungkook, căng thẳng giữa cả hai bây giờ đã lên đến cực điểm. Nhưng đối với Kim Taehyung, thì chỉ là muốn giờ trò trêu chọc cậu thêm một chút.

Jeon Jungkook nhịp tim mất ổn định, cậu cố giữ bàn tay nóng ran đang nhanh nhẹn thò vào bên trong lớp áo sơ mi của mình.

- "KIM TAEHYUNG!" cậu hoảng sợ hét lớn.

Mắt cậu ầng ậc nước.

- "Làm ơn...dù có ghét tôi...thì cũng đừng đối xử với tôi như vậy!"

Kim Taehyung động tác liền chậm dần, anh buông tay, sau đó rời khỏi người cậu.

Jeon Jungkook lập tức bật dậy, cậu vội lao ra ngoài, qua loa chỉnh lại chiếc áo đang mặc rồi chạy xuống dưới nhà bếp, cậu rửa sạch vết cứt ở ngón tay bằng nước lạnh, Kim Seokjin đứng cạnh chỉ nhìn thôi cũng thấy đau, anh không cho cậu tiếp tục nấu ăn nữa, nhưng Jeon Jungkook vẫn nằng nặc đòi.

Cậu cướp lấy củ hành tây trong tay Kim Seokjin.

- "Để em thái nó giúp anh."

Kim Seokjin thờ dãi nhìn cậu, chẳng can được, thì đành phải chiều.

Thái hành được một lúc, nước mắt cậu giàn giụa.

Hành vốn đã cay, vậy mà Kim Taehyung anh còn cay hơn hành.

Kim Seokjin biết cậu không ổn, anh vỗ vai gắng hỏi vài câu, nhưng Jungkook cũng chỉ lắc đầu.

Đã lâu lắm rồi, cậu mới có cảm giác ức chế đến phát khóc như thế.

Suốt cả bữa ăn, cậu cũng không thèm nhìn mặt Kim Taehyung lấy một lần.

Đã vậy, hôm nay ba Kim lại rất cao hứng, uống rượu mừng Nanjoon sắp trở thành con rể tới nỗi say bí tỉ, ngủ gục luôn tại chỗ, làm mẹ Kim vất vả lắm mới diu được ba Kim vào trong phòng.

Nanjoon mặt mũi nhuộm một màu tôm luộc, cũng chẳng biết trời đất là gì, nhưng ý định của hắn ngay từ đầu vẫn là uống rượu thật say để được ở lại qua đêm cùng với Seokjin.

Taehyung thì uống có chừng mực hơn, lúc ngà ngà say liền đứng dậy xin phép lên trên phòng nằm nghỉ.

Jungkook và mẹ Kim mất gần một tiếng mới dọn dẹp xong chiến trường, cậu bấy giờ mới có thời gian vào phòng tắm thư giãn, cả người cậu uest chẳng buồn sấy khô tóc mà đã leo lên giường.

Mệt mỏi là thế, nhưng Jungkook lại chẳng thể ngủ được vì còn bận suy nghĩ miên man.

Cậu trở mình, ngẩng nhìn tấm lưng quen thuộc của người bên cạnh, thật lòng mà nói, cậu đã rất giận anh vì chuyện hồi chiều.

Nhưng bây giờ thì hết rồi, cậu không giận anh nữa. Cậu chuyển chiếc gối ôm xuống dưới chân, sau đó nhích người từng chút một, cho đến khi vai cậu chạm nhẹ vào lưng anh.

Jeon Jungkook tự hỏi, nếu đêm nay cậu ôm anh ngủ thì sao nhỉ, như thế có biến thái quá không!

Jeon Jungkook hai má bắt gặp đỏ, cậu lắc đầu chẳng dám làm vậy đâu, cậu nhích người về chỗ cũ, rồi nằm quay lưng lại với anh.

Chợt, phần eo của cậu bị người bên cạnh vươn tay ôm chặt lấy, Jeon Jungkook còn chưa tiêu hóa được chuyện gì đang xảy ra thì hơi thở nồng nặc toàn mùi rượu của Kim Taehyung đã ập vào.

Jeon Jungkook đưa tay chắn trước ngực, cậu nói nhỏ.

- "Kim Taehyung, anh vẫn tỉnh đúng không?"

Kim Taehyung lìm đim mắt, anh rúc đầu vào cổ cậu, vai cậu cũng bị anh ghì mạnh xuống.

Jeon Jungkook hoảng quá, cậu cố đẩy anh ra.

- "Kim Taehyung...tôi không đùa đâu."

Cậu càng đẩy, lại càng bị đè nặng, biết làm sao đây, cậu vẫn chưa sẵn sàng cho "chuyện ấy", Kim Taehyung rốt cuộc là đang say hay tỉnh, đừng để cậu phải động tay động chân.

- "Kim Taehyung..."

Jeon Jungkook bàng hoàng khi thấy anh giật tung hàng cúc áo của cậu.

- "Dừng...dừng lại...tôi...tôi đánh anh bây giờ..." lần đầu của cậu, không thể để anh chiếm đoạt dễ dàng như thế được.

Kim Taehyung rạo rực vì hơi men, tai anh ù đi, mọi điều cậu nói, đều trở nên vô ích. Hình tượng người đàn ông tử tế trong mắt cậu hoàn toàn sụp đổ, Jeon Jungkook thờ gáp, cậu hát bần tay đang mò mẫm sờ soạng giữa hai bắp đùi, cậu co chân, định tung một cước đập vào bụng anh, nhưng Kim Taehyung né được, anh bắt lấy hông cậu, rồi lột hết quần trong và quần ngoài của cậu vứt thẳng xuống nền nhà.

Jeon Jungkook chẳng kịp kéo chăn che lại, nơi nhạy cảm đột ngột bị những cái xoa nắn của anh vội vàng đánh thức.

Cậu cắn môi, vì cậu lỡ sa vào lưới tình của anh rồi, nên tất cả những động chạm từ anh đều làm cậu cảm thấy kích thích. Nhưng đó không phải là điều cậu muốn, cậu thật sự chưa sẵn sàng.

Kim Taehyung bắt ngờ mạnh tay hơn, tốc độ vuốt ve gần như tăng triệt để, Jeon Jungkook nín nhịn tiếng rên trong cổ họng, nước mắt cậu tràn qua khóe mi, dưới ánh đèn lò mờ phản chiếu, hình ảnh của anh trước mặt cậu cũng chợt nhòe hazy đi.

Jeon Jungkook thờ dốc đầu hàng, nơi nhạy cảm đạt đến giới hạn liền trào ra tinh dịch ấm nóng.

Kim Taehyung mở rộng hai chân cậu, đem chút tinh dịch còn sót lại trong tay bôi quanh hậu huyệt bé nhỏ, mạnh bạo lôi cự vật cương cứng khó chịu đặt ở miệng huyệt đồng thời ma sát.

Jeon Jungkook sau đợt kích thích cả người bỗng trở nên mềm mại, chuyện đêm nay, cậu không nguyện ý, nhưng... nếu Kim Taehyung cho rằng làm như vậy có thể bù đắp được phần nào tổn thương mà cậu đã gây ra cho anh, thì cậu sẽ chấp nhận.

- "A...khoan..."

Jeon Jungkook hơi khép chân lại, cậu nắm lấy bàn tay anh rồi đặt nó vào ngực mình, cậu muốn anh hãy lắng nghe từng nhịp đập của trái tim cậu, muốn anh biết cảm xúc của cậu dành cho anh là không hề giả dối.

Kim Taehyung miết nhẹ một đường trên cơ thể nhẵn mịn, Jeon Jungkook liền ưỡn người hưởng ứng, cậu khẽ rên, tinh thần cũng đang dần thả lỏng.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Kim Taehyung lần nữa mở rộng hai chân cậu, cầm cự vật thô to nhét thẳng vào hậu huyệt non nớt.

Jeon Jungkook ngấm nhiên chưa thể tiếp nhận được, cậu đau đớn lắc đầu, sao tự dưng anh lại hung bạo với cậu như thế, ngực cậu cũng bị anh nhéo đến sưng đỏ.

Sự nóng bỏng và chặt chẽ này khiến anh như mất hết lý trí, Kim Taehyung vẫn cố nhét cự vật vào sâu bên trong cậu hơn, anh không hôn cậu, cũng không dùng những hành động dịu dàng để trấn an tâm lý Jungkook, máu ở huyệt nhỏ rỉ ra một dòng, cảm giác lạ lẫm bất rút lan truyền khắp cơ thể.

Lần đầu của cậu, khóc không thành tiếng.

End chap 36.

Có ngược tý nào đâu nè:v

Anh em nhớ soát lỗi chính tả giúp tôi nhé <3

Bạn đang đọc truyện [VKool]/[Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Đừng yêu nữa

Sáng sớm, sương mù cuốn lấy nhau, bao phủ cả khoảng trời, mặt mờ và lạnh lẽo, tựa như khung cảnh trước mặt Jeon Jungkook hiện giờ.

Kim Taehyung tỉnh rồi, anh vuốt nhẹ mái tóc còn đang lộn xộn, nhủu mây ôm lấy mảng đầu đau nhức, nhưng lại chẳng có gì là hoảng hốt khi phát hiện ra trên người mình không một mảnh vải che thân.

Kim Taehyung đưa mắt liếc sang cậu, Jeon Jungkook vẫn đắp chăn kín đến tận cổ, cậu nhìn anh, miệng cậu khẽ cười.

Đêm qua, cậu không nhớ anh đã làm cậu bao nhiêu lần, chỉ mang máng nhớ rằng, lúc sắp làm tới hiệp thứ ba, thì cậu mệt quá, cứ vậy mà ngủ quên mất.

Thấy Kim Taehyung quay người bước xuống giường, cậu nhắm tịt mắt kéo chăn trùm kín đầu ngay lập tức. Cậu ngại, cậu chẳng dám nhìn, chỉ với cảm nhận của đêm hôm qua thôi, cậu có thể tưởng tượng ra được, cái đó của anh thật sự...không phải dạng vừa đâu.

So với cái của anh, thì cái của cậu...vẫn còn kém xa!

Nhưng rồi, Jeon Jungkook lại thắc mắc, Kim Taehyung vẫn còn giận cậu nhiều đến thế sao, một câu chào buổi sáng không có đã đành, đằng này, một câu hỏi thăm về chuyện của đêm hôm qua cũng không.

Cậu sợ anh ngượng, nên tạm thời cậu sẽ giữ im lặng.

Khoảng hai mươi phút sau, cậu rón rén thò mặt ra khỏi chăn. Kháng định Kim Taehyung đã xuống dưới nhà rồi, cậu mới gắng gượng ngồi dậy, tỉnh dịch do anh để lại ở trong huyết động liên chảy dọc theo hai bên đùi, cảm giác đau rát, nhức mỏi truyền đến nhanh như một cơn gió.

Lần đầu của cậu mà, nơi tư mật nhỏ hẹp chưa thông qua khuếch trương đã bị thứ ấy của anh mạnh mẽ xuyên xò thô bạo, thậm chí còn bị anh xuyên xò không biết bao nhiêu lần.

Jeon Jungkook nén đi cái đau, cậu thử đứng dậy, chân cậu chạm nền gạch, cảm thấy bản thân dường như có thể thích ứng được, cậu liền bước ngay vào trong phòng tắm.

Jeon Jungkook xả nước, cậu chắt vật rửa trôi toàn bộ số tinh dịch còn lại, đôi môi anh đào chột hể ra thờ dốc, cả người cậu cũng hồng thêm một tầng.

Xong xuôi mọi thứ, Jeon Jungkook chỉnh trang, ngắm nghía hình dáng của chính mình ở trong gương thêm lần nữa, rồi mới đóng cửa xuống dưới nhà tìm anh.

Không khí yên ắng thật, chẳng biết Namjoon và Seokjin đã đi làm từ bao giờ, mẹ Kim thì xách theo hộp cơm nhỏ, lệnh cho lái xe riêng trở tới bệnh viện của ba Kim. Sáng nay ba Kim bắt cần dậy trễ, chưa kịp com cháo gì đã phải xách mông tới bệnh viện làm việc.

Chỉ còn cậu và anh, vậy mà anh cũng chẳng thèm đợi cậu để cùng nhau dùng bữa. Anh muốn phớt lờ cậu đến khi nào nữa đây.

Jeon Jungkook thật lòng hết chịu nổi, cậu ra đứng ở cửa nhà chặn anh lại.

- "Kim Taehyung, nói chuyện với tôi một lát."

Kim Taehyung điềm nhiên đáp.

- "Chuyện gì?"

Jeon Jungkook cúi đầu, hai má cậu không hện mà đỏ.

- "Thì...chuyện...tôi và anh...làm rồi...đêm qua..."

Kim Taehyung cũng gật gù.

- "À!"

- "Vậy thì sao?"

Jeon Jungkook ngẩng lên, cậu nở một nụ cười méo mó.

- "Anh...anh định không chịu trách nhiệm với những gì anh đã làm với tôi chắc?"

Kim Taehyung vẫn rất bình thản.

- "Hôm qua tôi uống say như thế, ai mà biết được, em mới chính là người lợi dụng để được cùng tôi làm chuyện đó!" Kim Taehyung nhếch miệng.

- "Jeon Jungkook, bây giờ em lại muốn đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi, em không thấy em quá đáng lắm à?"

Từng câu, từng chữ của anh khiến cậu gần như chết lặng.

- "Anh vừa nói gì?"

- "ANH THỬ NHẮC LẠI TÔI NGHE XEM!"

Kim Taehyung ép sát cậu về phía cánh cửa, anh chạm rài lên tiếng.

- "Tôi nói em quá đáng, lợi dụng tôi say xin để được làm chuyện đó cùng tôi."

Jeon Jungkook trừng mắt.

- "Anh đang cố tình thử thách tính kiên nhẫn của tôi đấy à?"

Kim Taehyung im lặng một lúc, sau đó, anh đặt tay lên vai cậu.

- "Nếu em không chịu được, thì đừng yêu tôi nữa!"

Jeon Jungkook cười nhạt, cậu chẳng nói được gì.

Kim Taehyung cũng quay người bỏ đi, cậu một mình đứng đó, đưa bàn tay chạm vào nơi đang quần thối trong lồng ngực, nước mắt cậu tuôn rơi, sao lại ra nông nỗi này, sao lại đau thế này cơ chứ.

Kim Taehyung đã từng nhắc nhở cậu rằng,

"Đừng mạnh động, em cứ coi chừng mất mũi đi, biết đâu sau này lại va vào tim tôi thì sao!"

Giờ cậu va vào tim anh rồi đấy, anh hài lòng chưa!

"Tôi sẽ không ăn em đâu."

"Vì tôi là người từ tế mà!"

Giờ anh ăn cậu rồi, nhưng anh lại lạnh lùng phui tay đi luôn! Kim Taehyung đúng là đồ xấu xa!

"Jungkook, chuyện kết hôn...em không muốn, tôi không ép. Tôi cũng biết rằng em chẳng hề ưa tôi, nhưng mà, em có tin, ghét của nào thì trời trao của đấy không?"

Giờ cậu ghét anh, liệu ông trời có tiếp tục trao anh cho cậu nữa không?

"Đừng lo lắng, nếu đã nỗ lực hết sức như vậy mà người ta vẫn không thương em thì hãy chịu khó ngoảnh đầu lại phía sau một chút."

"Bởi vì ở phía sau...vẫn luôn có tôi thương em!"

Giờ cậu ngoảnh lại, chỉ toàn thấy tổn thương mà thôi.

Là do cậu quá ngốc, nên mới để bản thân chịu thiệt thòi nhiều như vậy.

Jeon Jungkook tháo chiếc nhẫn ở ngón áp út, cậu chạy lên phòng, cất nó vào trong ngăn kéo tủ.

Hôm nay, cậu quyết định sẽ nghỉ làm.

...

...

Hơn mười giờ trưa, một đám côn đồ đòi nợ thuê dừng xe trước căn nhà số 9 thuộc đường Z của thành phố Busan.

Người đàn ông bên trong căn nhà sau vài trận đánh bầm dập liền bất tỉnh nhân sự, người phụ nữ hoảng hốt chẳng còn cách nào khác đành quỳ gối van xin.

- "Cho chúng tôi thêm một tháng nữa thôi..."

Tên cầm đầu bóp lấy quai hàm người phụ nữ.

- "Cầm miệng, tháng trước mày cũng nói thế với bọn tao."

- "Nghe đây, tao cho mày hai sự lựa chọn, một, là cầm điện thoại gọi con trai mày về. Hai, là tao sẽ cho người xù đẹp đưa con gái ngoan ngoãn đang ngồi trong lớp học của mày."

Người phụ nữ lắc đầu, nước mắt chảy ướt đầm cả khuôn mặt.

- "Xin các anh, cho chúng tôi thêm một tháng nữa thôi, chúng tôi nhất định sẽ trả hết số nợ."

Tên cầm đầu sai đàn em tịch thu vài thứ có giá trị trong căn nhà rồi hung hăng túm tóc người phụ nữ.

- "Mày nghĩ bọn tao rảnh à, gọi con trai mày về nhà, nhanh lên."

Người phụ nữ vẫn một mực lắc đầu.

- "Tôi xin các anh..."

Tên cầm đầu bật cười đầy quái gở.

- "Gọi con trai mày về, gọi thằng Jungkook về nhanh lên."

- "Tao đây!"

Cậu bất ngờ chạy vào giáng cho tên cầm đầu một cú đấm đau thấu đất trời, mấy thằng đàn em vội giang tay đỡ lấy.

- "Mày dám!" một tên khác định xông lên thì bị tên cầm đầu quát lại.

- "Bình tĩnh, tao không sao cả."

Jungkook dịu mẹ Jeon đứng dậy.

- "Mẹ, nhà mình sao lại thành ra thế này?"

Mẹ ôm cậu, tiếng khóc của mẹ nức nở hơn.

Tên cầm đầu vẫn chưa nổi điên, hấn lau đi vệt máu ở khóe miệng.

- "Mẹ kiếp, có trách, thì trách thằng chồng không ra gì của mày kia, cặp bồ cho lắm vào, để giờ bị nó lừa."

- "Căn nhà này của mày bán đi cũng chưa chắc đã đủ tiền trả nợ."

Jungkook nhíu mày, chưa hiểu rõ tên cầm đầu đang muốn nói gì.

- "Ý mày là sao?"

Tên cầm đầu cười giòn.

- "Mày ngây thơ thế."

Cậu nhìn xuống thân ảnh bầm dập của ba Jeon đang nằm bất động trên sàn nhà, rồi lại lo sợ lại nắm lấy tay mẹ Jeon.

- "Mẹ, bao lâu rồi, chuyện quan trọng như thế, sao mẹ không báo cho con biết?"

Mẹ Jeon xót xa nhìn cậu, chưa kịp lên tiếng thì tên cầm đầu kia đã cướp lời.

- "Từ hai tháng trước, thật sự thì bọn tao cũng đã nhân nhượng lắm rồi. Mà tao báo trước, số tiền đó không phải là số tiền nhỏ đâu."

End chap 37.

Anh em nào hoang mang về ba Jeon thì đọc lại chap 14 nhé.

Đừng quên giúp tôi soát lỗi chính tả nha:3

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] *Luật Sư Xin Đừng Cài Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Buông xuôi

Mẹ Jeon thật sự không muốn chuyện này liên lụy tới cậu, nên mới giữ miệng kín tiếng, tự mình xoay xở vay mượn tiền bạc.

Jeon Jungkook biết vậy lại càng thêm đau lòng, gia đình cậu vốn không dư giả gì nhiều, đoàn tụ cũng chưa được bao lâu, giờ lại vì sai lầm của ba cậu mà khiến cho cả nhà bị biến thành con nợ của người ta, Jeon Jungkook đột nhiên thấy áp lực kinh khủng.

Tên cầm đầu bước tới nắm lấy một bên bả vai của cậu, hần xảo trá mỉm cười.

- "Nói ít hiểu nhiều nhé, nếu không có tiền để trả nợ, thì..." tên cầm đầu ngập ngừng dán mắt vào cơ thể cậu.

Jeon Jungkook túm chặt cổ áo hắn, cậu chửi thề.

- "Con mẹ nó, ức hiếp người vừa phải thôi chứ!"

Tên cầm đầu vênh vao.

- "Sao nào, nếu không muốn bị tao ức hiếp thì mau trả nợ đi."

Jeon Jungkook buông tay, cậu hạ giọng.

- "Cho tao thêm thời gian được không?"

Tên cầm đầu lưỡng lự.

- "Một tháng thì không được."

Jeon Jungkook dè dặt.

- "Một tuần thì thế nào?"

Tên cầm đầu khoanh tay trước ngực, mặc kệ những sự xúi giục này nợ của bọn đàn em, hắn vẫn ngẫm nghĩ thận trọng cho riêng mình rồi mới lên tiếng nói.

- "Tao sẽ tạm tin mày, nhớ đấy, chỉ một tuần thôi. Nếu một tuần mà còn chưa có tiền thì kết cục của mày và gia đình mày không mấy tốt đẹp đâu."

Tên cầm đầu phẩy tay hất mặt ra hiệu rút về, bọn đàn em bất mãn nhìn nhau, trong lòng chúng thì kịch liệt phản đối, nhưng chẳng thằng nào dám ho he câu gì.

Kể cũng lạ, đại ca của bọn chúng xưa nay là người ăn nói vô cùng hồ báo, tính tình nóng nảy, động tí là ngửa ngáy tay chân, vậy mà sao bỗng nhiên lại hành động nhân từ như thế nhỉ, trước đó còn luôn miệng bắt người đàn bà họ Jeon kia phải gọi điện cho cậu con trai tên Jungkook ấy về.

Bọn đàn em đảo mắt đa nghi, rõ ràng là chuyện này đang có rất nhiều uẩn khúc mà bọn chúng chưa thể hiểu hết được.

...

Hai ngày liền, Jungkook chỉ ở lì trong phòng, cũng chẳng bận tâm đến những cuộc gọi nhớ, những tin nhắn hỏi han của đồng nghiệp ngoài việc phải lấp liếm qua điện thoại với mẹ Kim rằng, vì cậu nhớ mẹ Jeon, nên muốn về nhà thăm mẹ Jeon một thời gian ngắn.

Lo nghĩ quá nhiều, Jungkook mệt mỏi mất sức sống như người bị ốm nặng, hết chuyện này đến chuyện khác thay phiên nhau đổ ập xuống đầu cậu, ước gì bật khóc có thể giúp cậu trút sạch được gánh nặng thì tốt biết mấy.

Nhưng dù sao, cậu cũng tỉnh cả rồi, năm ngày nữa bọn chúng lại tiếp tục tới nhà đòi nợ cậu, nếu vẫn chưa có đủ tiền để trả thì cùng lắm là cậu sẽ lao vào đánh nhau với bọn chúng một trận cho xong.

Jeon Jungkook chợt nhìn lên đồng hồ, gần bốn rưỡi chiều rồi, cậu rời giường, lảo đảo bước vào trong phòng tắm xả nước rửa mặt.

Dưới phòng khách giờ này cũng trống trơn, mẹ cậu có nhắn tin dặn khoảng bảy giờ tối thì nhớ tới trường trung học đón em gái về. Gần đây con bé phải làm nhiều bài tập phụ đạo, không còn được về sớm như ngày trước nữa.

Jeon Jungkook khoanh tay ngẫm nghĩ, hay là bây giờ cậu cứ đến trường học của con bé rồi xin phép thầy cô để được đón con bé về, sau đó đưa con bé đi ăn kem cho khuấy khỏa.

Cậu gật gù, ý kiến này xem ra cũng không tồi.

Jeon Jungkook khoác chiếc áo gió vào người, cậu khóa cửa nhà lại, lái xe mô tô đến trường đón em gái.

Đang là giờ tự học, con bé ngồi trong lớp cùng các bạn chăm chỉ giải hàng chục bài tập từ đơn giản đến nâng cao, trông thấy cậu lấp ló ở ngoài cửa sổ, nó liền cuống quýt chạy ra hỏi.

- "Anh hai, sao lại tới giờ này?"

Jungkook ấn trán nó một cái.

- "Vào dọn sách vở đi, anh xin phép cô chủ nhiệm của mày rồi, nhanh lên, anh đợi mày ở dưới cổng trường."

Con bé lại hỏi há chạy vào trong lớp dọn hết đồng sách vở bày bừa trên mặt bàn, nó đang vội, vậy mà các bạn nữ chẳng hiểu sao cứ ùn ùn kéo đến túm lấy cánh tay nó rồi còn hỏi thăm không ngớt lời.

- "Jungkyung, cậu có anh trai à?"

- "... "

- "Anh cậu có bạn gái chưa, giới thiệu cho tớ đi!"

- "... "

- "Jungkyung, cậu bảo cậu là con một cơ mà!"

- "... "

- "Sao anh cậu đẹp trai thế?"

- "... "

- "Anh cậu có thích Messi không?"

- "... "

Con bé ngơ ngác không nghe kịp chúng bạn nói vào tai nó câu gì với câu gì, nó cảm thấy đau đầu, con bé gỡ tay từng đứa một rồi ôm balô cắm cổ chạy thẳng.

Đến cửa lớp, nó bỗng dừng chân lại, vẻ mặt nó khá kên kiệu.

- "Tiếc cho các cậu quá, anh trai tớ kết hôn rồi!"

Gáo nước lạnh và cái bĩu môi từ nó khiến các bạn nữ trong lớp chỉ còn biết ôm nhau khóc lóc thảm thiết.

...

Dẫn con bé đi ăn kem xong, Jungkook lại mua thêm vài que kẹo bông màu mè theo đúng như mong đợi của nó.

Con bé rất vui, áp lực học tập cũng giảm nhiều, nó không đòi hỏi gì nữa, đối với nó như vậy là đủ.

Cậu lại đưa con bé về, ở trước cổng nhà cậu có một chiếc xe hơi, mà chỉ cần liếc qua thôi cậu cũng biết đó là xe của ai.

Người ngồi bên trong nhanh chóng mở cửa bước xuống. Con bé Jungkyung liền bắt ngờ reo lên.

- "Anh Taehyung kia!"

Jeon Jungkook dựng chân chống xe lại, cậu nhăn nhó vỗ lưng con bé.

- "Vào nhà đi."

Con bé không chịu.

- "Để em chào anh ấy đã."

Con bé vừa dứt lời thì bị cậu nạt lớn.

- "VÀO."

Con bé im lặng rồi cúi đầu không dám cãi, nó mở cổng, xì mặt lết thân vào nhà, cảm giác thật tội nghiệp.

Jeon Jungkook còn đang mải nhìn theo con bé thì Taehyung đã bước đến đưa cho cậu một chiếc túi da loại xịn cỡ lớn.

Anh không nói gì, cậu cũng chẳng có gì để nói.

Kim Taehyung bắt đầu đi quá, đành phải lên tiếng trước.

- "Cầm lấy đi."

Jeon Jungkook khó hiểu hỏi.

- "Tại sao tôi phải cầm?"

Kim Taehyung cố nhét vào tay cậu.

- "Nếu không đủ tôi sẽ về lấy thêm."

Jeon Jungkook nhúm mày.

- "Tiền à?"

Kim Taehyung gật đầu.

- "Ừ."

Jeon Jungkook tròn mắt, không rõ vì sao Kim Taehyung lại biết gia đình cậu đang nợ nần, nhưng cậu vẫn lịch sự từ chối.

- "Mang về đi, tôi không cần."

Kim Taehyung treo chiếc túi đó vào xe mô tô của cậu, thiếu gì cách để ép cậu nhận nó.

- "Họp đồng hôn nhân còn chưa hết hạn, tôi vẫn đang là chồng em, gặp khó khăn thì phải kể với tôi, chứ sao lại giấu?"

Jeon Jungkook nhất quyết không nhận, cậu tháo chiếc túi ra khỏi xe, đưa nó về phía anh.

- "Cảm ơn, nhưng tôi thật sự không cần."

Kim Taehyung quay lưng lại.

- "Vậy em cứ coi như số tiền này là số tiền tôi bồi thường cho em, mau nhận lấy đi."

Jeon Jungkook vẫn mù tịt.

- "Bồi thường gì?"

Kim Taehyung thờ dãi, anh nói.

- "Đây là số tiền tôi bồi thường cho đêm hôm đó."

Jeon Jungkook suy nghĩ một chút, cậu hiểu rồi, anh coi cậu là loại người chỉ để đem ra mua vui thôi sao.

Đau thật đấy, tổn thương về thể xác thì không nói làm gì, nhưng tổn thương về tinh thần thì chẳng biết bao giờ mới có thể tự lành lại được.

Nhấn trên tay cậu cũng đã tháo, có lẽ, buông xuôi không níu kéo sẽ là điều đúng đắn mà cậu sắp sửa quyết định.

Jeon Jungkook ném chiếc túi xuống đất, mà đáng lý ra, cậu nên ném vào người anh mới phải.

Cậu mỉm cười.

- "Anh làm tim tôi đau, anh bồi thường bằng cách nào?"

- "Nếu không muốn cho tôi cơ hội để bù đắp, thì thà rằng anh cứ bỏ mặc tôi đến chết đi, còn hơn là đối xử với tôi tệ bạc như thế."

Kim Taehyung cố nén xuống cảm giác khó chịu trong lòng, anh có thể quay lại và ôm cậu thật chặt hay không!!!

Uhuuuuuu mình quay trở lại rồi nè <3

Ôm đi ôm đi anh Kim ơi...

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lời tỏ tình không mong muốn

Sau ít phút trôi qua, Kim Taehyung vẫn chần chừ đứng yên tại chỗ, anh đâu hay hiểu được rằng, chính sự chần chừ ấy của anh lại chính là nguyên nhân dễ dàng phá vỡ đi hoàn toàn mối quan hệ giữa anh và cậu.

Chuyện tình này, kết thúc thật rồi!

Vậy mà Jeon Jungkook cũng chẳng biết bản thân mình còn đang ngốc nghếch mong đợi điều gì từ Kim Taehyung nữa.

Cậu dắt xe vào trong sân, sau đó quay ra thẳng tay đóng cổng ngõ lại, cậu đuổi anh bằng một câu tuyệt tình.

- "KIM TAEHYUNG, anh nghe cho kỹ đây, nếu còn dám xuất hiện trước mặt tôi thì nhất định tôi sẽ đảm anh không trượt phát nào."

Để anh tùy tiện bắt nạt cậu như thế là quá đủ rồi, tình cảm xưa kia anh dành cho cậu bây giờ cậu cũng đã trả hết.

Jeon Jungkook chạy lên trên phòng riêng khóa trái cửa, con bé Jungkyung đang ngồi làm bài tập ở phòng bên cạnh liền giật mình ngó ra.

Từ ban công tầng hai nhìn xuống dưới cổng nhà, nó có chút hoảng hốt khi thấy anh rề Taehyung và nó tình cờ mắt chạm mắt.

Con bé lại nhanh nhẹn chạy vào gõ cửa phòng của cậu, nó đoán, có thể anh và cậu vừa mới cãi nhau xong.

Jeon Jungkook cấp tốc nín khóc, cậu cố nói với con bé bằng chất giọng bình thường nhất.

- "Anh muốn ngủ, đừng quấy rầy anh."

Con bé lâu cá đáp lại.

- "Em biết hết rồi, anh hai còn định giấu em đến khi nào nữa?"

- "Mày thì biết cái gì?" cậu hỏi nó.

Con bé nói dối không chớp mắt, ngập ngừng ngập ngừng như thật.

- "Thì...em...ban nãy em có nghe lén anh rề và anh hai nói chuyện rồi."

Jeon Jungkook lập tức bị mắc lừa, cậu mở chốt cửa cho nó bước vào trong, con bé trông thấy mặt cậu đỏ hoe như vậy lại càng khẳng định phán đoán của mình là chính xác. Nó bảo.

- "Anh hai định giải quyết chuyện này thế nào?"

Con bé thực lòng chẳng hề biết cậu và anh rề đã xảy ra mâu thuẫn gì, nhưng chỉ với một câu hỏi thông minh của nó thôi, anh hai nó lại tiếp tục bị mắc lừa.

- "Vì là hôn nhân hợp đồng nên việc giải quyết cũng không mấy phức tạp lắm."

Con bé nghe xong, suýt thì hét lên một tiếng, cái gì mà hôn nhân hợp đồng, anh hai của nó chơi lớn quá.

- "Sao lại làm hôn nhân hợp đồng, anh hai cho em biết lý do được không?"

Jeon Jungkook thờ dãi, chuyện buồn như vậy càng giữ lâu thì lại càng bức bối, cậu im lặng một lúc rồi bắt đầu kể cho nó nghe.

Tuy không quá chi tiết, nhưng cũng khiến con bé phải tròn mắt, miệng há to, nó tò vè bản thân là một đứa hiểu chuyện, còn phân tích người nào có lỗi và người nào có lỗi nhiều hơn cho cậu nghe.

Chi tiếc là phân tích của nó chưa đi đến kết luận thì ba mẹ nó về. Con bé đã kịp nấu cơm đâu, gần tám giờ tối rồi, may mà anh hai ra mặt nói đỡ giúp nó, không thì kiểu gì mẹ Jeon cũng mắng nó té tát cho xem.

Cả ngày hôm nay mẹ Jeon và ba Jeon cùng nhau về quê hỏi thăm vay mượn họ hàng gần xa vụ tiền bạc, nhưng xoay xở mãi mà mới chỉ được một nửa.

Trên đường về nhà, mẹ Jeon lại bất ngờ nhận được cuộc gọi từ con rề Kim Taehyung, thiết nghĩ đang cái lúc khó khăn khổ sở, nên mẹ Jeon mới bắt đầu dĩ nhận lấy số tiền đó của anh.

Jungkook thật không thể hiểu nổi, rốt cuộc là Kim Taehyung đang có ý đồ gì. Hiện giờ cậu và anh đã chấm dứt, chuyện của gia đình cậu chẳng cần anh phải tốn công tốn sức bận tâm.

Cậu nói với mẹ Jeon rằng.

- "Một nửa số tiền còn thiếu con có thể giúp mẹ lo liệu được, ngày mai con sẽ mang số tiền này trả lại cho Taehyung."

Mẹ Jeon biết tính tình cậu từ nhỏ đã không thích dựa dẫm này nọ, tiền nong đối với cậu cũng rất sòng phẳng, nhưng Taehyung đâu phải người ngoài, mẹ Jeon cảm thấy nghi ngờ bèn hỏi.

- "Sao đấy, hai đứa đang giận nhau à?"

Jungkook lắc đầu.

- "Không ạ."

Mẹ Jeon bật cười.

- "Thế thì tội gì mà phải từ chối, cùng là người nhà với nhau, sau này trả nợ cũng sẽ dễ hơn."

Jungkook lúc này mất bình tĩnh, cậu lờ miệng cãi lại.

- "Hợp đồng kết hôn của bọn con sắp hết hạn rồi, con không muốn dính nịu tới Kim Taehyung thêm bất cứ chuyện gì nữa."

- "Con nói sao?" Mẹ Jeon chau mày.

Jungkook cúi đầu lảng tránh.

- "Con xin phép ra ngoài một lát."

Mẹ Jeon kéo cậu lại.

- "Jungkook, con vừa nói gì?"

Cậu cắn môi im lặng, không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ Jeon.

- "MẸ HỎI CON VỪA NÓI GÌ, HỢP ĐỒNG KẾT HÔN LÀ NHƯ THỂ NÀO?" Mẹ Jeon đánh vào lưng cậu.

Con bé Jungkyung hót hải chạy đến, nó giữ lấy cánh tay của mẹ Jeon, nháy mắt ra hiệu với anh hai.

Jungkook hiểu ý, cậu nhặt lấy chùm chìa khoá ở trên bàn uống nước rồi vội vàng lái xe rời khỏi nhà.

Mẹ Jeon không chịu nổi cú sốc mà ngã quỵ xuống, ba Jeon lo lắng liền đỡ mẹ Jeon và trong phòng nằm nghỉ.

Ngày đó, không phải tự nhiên mà mẹ có ý định muốn gả cậu cho Kim Taehyung, mà quan trọng là bởi vì tấm chân tình của anh đã được mẹ nhìn thấu qua những lần mẹ và anh nghiêm túc trò chuyện.

Nuôi cậu lớn tận ngần ấy, cũng chỉ mong sau này cậu và anh sẽ cùng nhau dựng xây hạnh phúc viên mãn.

Mẹ chưa bao giờ đặt nặng vấn đề ép gả cậu cho anh, chuyện kết hôn, là do cậu tình nguyện chấp nhận, thật không ngờ, cậu lại khiến mẹ đau lòng và thất vọng đến như vậy.

...

...

Sau khi lượn lờ vài vòng trên con phố quen để làm giảm một mối lo âu, Jungkook quyết định ghé vào một cửa hàng mì ý mới mở ở đoạn đường T, cách nhà cậu khoảng chừng năm kilomet.

Ăn chán ăn no xong, cậu nhìn vào menu nhăm qua loa giá tiền của từng món cậu gọi.

Và xui xẻo thay, cậu lại quên không đem theo ví tiền để thanh toán.

Jeon Jungkook khẽ chửi thề cuộc đời đen đủi, ngồi ôm trán được một lúc thì có ai đó bước đến chỗ cậu, còn thò tay gõ nhẹ ba tiếng xuống mặt bàn nhằm gây sự chú ý.

Jeon Jungkook ngẩng lên, cậu chợt nhíu mày, không nhăm thì người trước mặt cậu đây chính là một trong số những tên côn đồ đòi nợ gia đình cậu.

Jeon Jungkook hoang mang quay đầu lại, phía sau cậu còn có bốn tên nữa đang đi tới, và một tên cứ lén lút lút thóp trông rất ngứa mắt.

Thời hạn giao nợ vẫn chưa hết, cậu chẳng sợ bỏ con thằng nào cả.

- "Chúng mày muốn gì?" cậu hỏi tên trước mặt.

Tên này lắc đầu rồi chỉ trỏ cái gì đó ở sau lưng cậu.

Jeon Jungkook định đập bàn đứng dậy thì mùi hoa hồng nồng nặc từ đâu bay đến ập vào cánh mũi.

- "Tặng em!"

Lời vừa thốt ra, mọi người ngồi xung quanh liền hô hào ủng hộ rất nhiệt tình.

Jeon Jungkook ngỡ ngàng như người từ trên trời rơi xuống, cậu không nói gì, chỉ đẩy bó hoa ra xa xa một chút.

Tên cầm đầu lại dí sát bó hoa vào ngực cậu, trang phục của hắn hôm nay gọn gàng và lịch sự đến lạ lùng, bọn đàn em được dịp vỗ tay hét hò ầm ĩ.

Ở ngay cửa ra vào của nhà hàng, Kim Namjoon và Kim Seokjin chỉ còn biết ngỡ ngàng quay vào nhìn nhau, Kim Namjoon dụi mắt mấy cái liền, sau đó gấp gấp rút điện thoại bấm số gọi cho Kim Taehyung.

Hắn vò đầu, gọi đến lần thứ tám thì cuối cùng Kim Taehyung cũng chịu bắt máy.

- "À lô, Kim Taehyung, anh có chuyện quan trọng muốn thông báo cho chú biết!"

- "Đừng câu giờ nữa, em đang bận." Kim Taehyung vẫn dán mắt vào đồng giấy tờ.

Kim Namjoon tự nhiên ậm ừ, nói xong không biết Kim Taehyung sẽ phản ứng ra sao.

- "Em tắt máy đây." Kim Taehyung dứt khoát.

Kim Namjoon lấy hơi, hắn gào vào điện thoại.

- "Kim Taehyung, chú sắp mất vợ rồi!"

End chap 39.

Anh em ơi, tình hình là có người sắp mất vợ kia!!

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Sợ mất em

Trái ngược với những gì Kim Nanjoon đã nghĩ, sau khi hắn nói xong, phản ứng của Kim Taehyung vẫn rất điềm đạm.

- "Em biết rồi."

Kim Nanjoon lỗ tai như ù đi, hắn đếch rảnh để nói nhiều lời nữa, hắn bó tay rồi, chỉ chột lại một câu.

- "Nhà hàng mỹ ý số 9, đường T, phố Bu san."

Nửa giây tiếp theo, bên tai Kim Taehyung là những tiếng tút tút vô tận vang dài.

- "Chết tiệt!"

Kim Taehyung quăng chiếc điện thoại xuống bàn, Kim Nanjoon làm cái quái gì mà ở tận Busan cơ chứ. Hai chữ "mất vợ" khiến lòng anh bắt đầu cảm thấy bứt rứt chẳng yên, không khi căng thẳng trong phòng làm việc đột nhiên nhún lên gập bội.

Còn đối với Kim Nanjoon lúc này, mặt hắn cứ nghệt ra như người vừa bị mất số gạo vậy, hắn đang không hiểu tại sao bản thân lại phải gánh gồng lo toan chuyện bao đồng như thế. Khó khăn lắm hắn mới thuyết phục được Kim Seokjin tạm dừng công việc để cùng hắn trốn đi dạo mát hẹn hò, hắn thật sự không rảnh tạo nào đâu, hắn cực kì bận rộn là đằng khác.

Thôi thì...chẳng qua hắn nể nang tình nghĩa anh em vui buồn vào sinh ra tử có nhau, nên mới bớt chút thời gian gọi điện, ngầm nhắc nhở Kim Taehyung liệu mà gìn giữ Jeon Jungkook cho cẩn thận, chỉ cần buông tay một cái là xác định sẽ mất cậu ngay.

Kim Seokjin định chạy tới giải vây giúp Jeon Jungkook thì bị Kim Nanjoon cản lại, hắn nắm lấy tay anh, kéo anh rời khỏi nhà hàng, coi như hắn và anh chưa nhìn thấy gì cả.

Jeon Jungkook bấy giờ đang thất lạc trong tình thế khó xử, tiền ăn của cậu vẫn chồng chất một đống, chạy trốn khỏi nhà hàng dĩ nhiên là điều không thể, cậu đành phải ngồi lại mà đối mặt với bó hồng nồng nặc hương thơm đang vãn vơ trước mặt.

Cậu chán nản mở miệng nói với tên cầm đầu.

- "Ngáo càn à?"

Tên cầm đầu biết rằng làm như thế có hơi đường đột, hắn cố gắng nặn ra một nụ cười khá ái rồi hỏi cậu.

- "Em không nhớ tôi sao?" hắn vẫn khăng khăng đưa bó hoa về phía cậu.

Jeon Jungkook lại ngẩng lên nhìn hắn chằm chằm, cậu tự nhận thấy, cảnh tượng này có chút quen quen, hình như...đúng là cậu đã gặp hắn ở đâu đó rồi.

Tên cầm đầu bất chợt thờ dài, hắn đặt luôn bó hoa vào lòng cậu.

- "Mới hai năm không gặp mà em quên tôi nhanh thật đấy, chúng ta từng là đối tượng xem mắt của nhau, em không nhớ à?"

Jeon Jungkook nửa tin nửa ngờ, hai năm trước, cậu chấp nhận đi xem mắt với khá nhiều người, trai gái đủ bộ, nhưng chẳng một ai có thể đáp ứng được các tiêu chuẩn khắt khe của cậu.

Những người này về bề ngoài hầu hết đều rất bắt mắt, ưa nhìn, ngoại trừ một người đàn ông.

Dựa theo trí nhớ của cậu thì gương mặt của người đàn ông này không hợp khẩu vị cậu cho lắm, nhưng thay vào đó, là sự chững chạc tinh tế ở độ tuổi bốn mươi, và cách tán tỉnh cũng vô cùng dồi dào kinh nghiệm. Jeon Jungkook thiếu chút nữa đã đồng ý hẹn hò, nhưng cuối cùng lại giữ giá nói lời từ chối.

Cậu choáng váng quá, chẳng lẽ người đàn ông lịch lãm năm ấy chính là tên cầm đầu này hay sao. Hắn xăm trổ đầy mình, đặc biệt là trông hắn có vẻ phát tướng hơn nhiều so với hồi đi xem mắt.

Cậu thật sự không nhận ra nổi, ngay cả họ tên của hắn cũng chẳng còn ở trong ký ức.

Ngày cậu từ chối hẹn hò với hắn, làm hắn lao đao như người mất hồn suốt ba tháng liền. Hắn không biết lý do cậu từ chối là gì, ở độ tuổi của hắn, trông hắn mặn mà đến nỗi phái nữ còn phải vút bỏ liềm si mà chủ động theo đuổi. Nhưng bởi vì hắn kén chọn, và cũng là vì hắn chằm cậu trước rồi, nên tâm trí hắn chẳng có chỗ trống nào để người khác đem thân chen lẫn.

Hôm nay, hắn được gặp lại cậu, thấy cậu vẫn ngỡ ngàng không nhận ra, hắn liền bật cười.

- "Tên tôi là David." hắn kéo ghế ngồi đối diện với cậu.

- "Mà thôi, bỏ qua đi, chuyển sang chuyện khác nhé!"

- "Để tôi giải thích điều này." hắn háng giọng.

- "Thật ra, tôi và anh em ở đây không phải còn đồ đòi nợ thuê gì cả."

- "Anh trai tôi là giám đốc của một công ty tài chính trên thành phố, tuy làm ăn uy tín, nhưng em cũng hiểu mà, tránh sao được trường hợp khách hàng vì không đủ khả năng chi trả nên sẽ có xu hướng muốn trốn nợ công ty."

- "Khoảng bốn năm trước, công ty của anh tôi đã giúp một cặp vợ chồng làm thủ tục vay tài chính, với tổng số tiền lớn hơn ba mươi triệu won, lãi suất 17%."

- "Về sau, họ trốn nợ công ty hàng tháng, thỏa thuận giữa hai bên chấm dứt, họ chủ động cắt đứt liên lạc."

- "Nhưng vì mọi cam kết đều do người chồng kia đứng tên chịu trách nhiệm, thế nên anh trai tôi phải dùng biện pháp mạnh, nhờ tôi đóng giả côn đồ, tìm đủ mọi cách dò được ra địa chỉ

đang sinh sống hiện giờ của người chồng kia để mà tôi đòi nợ."

- "Thảm tử tư trình báo lại với tôi rằng, ông ta đã ly hôn và ngoại tình được một thời gian dài."

- "Hai tháng trước chúng tôi có đến nhà đòi nợ ông ta thì mới biết ông ta và người phụ nữ đến vay tài chính bốn năm trước không phải vợ chồng, mà là bồ bịch."

- "Hóa ra, ông ta bị cô bồ ấy lừa gạt, cuốn mất toàn bộ số tiền rồi cùng với thằng khác cao chạy xa bay."

- "Ông ta đã tái hôn với vợ cũ, tôi cũng nhìn thấy bức ảnh gia đình được treo tại phòng khách nhà em. Không ngờ, em lại là con trai của người đàn ông đó."

Jeon Jungkook hơi khó chịu, cậu đặt bó hoa sang chiếc ghế trống ở bên cạnh.

- "Tôi là con trai của người đàn ông đó đấy, thế thì sao nào?"

David lại bật cười.

- "Có sao đâu, chỉ là bây giờ tôi đang có ý định muốn trở thành con rể của ông ấy."

Jeon Jungkook bấy giờ mới sáng suốt hiểu ra vấn đề, cậu lạnh lùng đáp.

- "Tôi kết hôn rồi."

David nhòm người ngăm nhìn hai bàn tay của cậu, hần hoi.

- "Thế nhẫn đâu?"

Nửa giây sau, có một tiếng đập bàn rất lớn.

- "Đây, nhẫn đây!" Kim Taehyung xuất hiện, khoe ra hai chiếc nhẫn bạc lấp lánh được đeo ở ngón áp út.

David và Jungkook cùng ngẩng lên nhìn, khác với ánh mắt ngạc nhiên của Jeon Jungkook, nét mặt tràn đầy sự hứng thú của David bỗng chốc đổ dồn về phía Kim Taehyung.

- "Cậu là..." hần khẽ nhếch miệng.

Kim Taehyung không trả lời, anh lẳng lặng tháo ra một chiếc nhẫn bạc, sau đó đeo vào ngón áp út của cậu.

Từ khách khứa cho đến người làm trong nhà hàng đều tò mò che miệng thì thầm, đây chẳng phải là cuộc tình tay ba mà trên phim ảnh họ vẫn thường được thấy hay sao!

Kim Taehyung nắm lấy cổ tay Jeon Jungkook, anh kéo cậu đi băng băng như tên lửa, làm David không kịp đuổi theo, hần còn bị nhân viên nhà hàng chặn lại bắt trả tiền thanh toán những món ăn mà Jeon Jungkook đã gọi.

Hần cũng chẳng tức giận lắm, chỉ tiếc là bó hoa tuyệt đẹp do chính tay hần chọn đã bị cậu bỏ rơi.

Mấy cô em xinh tươi ngồi ở bàn kế bên thì nhau chống cằm tò mò tương tư hần, nhưng hần vẫn quyết tâm phớt lờ tất cả.

Hần cùng các anh em rời khỏi nhà hàng, để mặc bó hoa ngát hương thơm vẫn đang nằm lê loi một chỗ.

...

Đêm xuống, những tán lá xanh mướt được bao phủ bởi từng lớp sương mù trong vắt mỏng manh.

Kim Taehyung không rõ là bản thân đã kéo Jeon Jungkook đi xa tới mức nào, chỉ khi nhận thấy người qua đường và phương tiện giao thông cũng đang dần thưa thớt, Kim Taehyung mới nhẹ nhàng buông tay Jeon Jungkook, rồi lại cúi đầu nhìn sâu vào trong đôi mắt buồn bã trĩu nặng như những hạt mưa sa của cậu.

Anh nói.

- "Jeon Jungkook, nếu em muốn đám, thì cứ đám tôi đây."

End chap 40.

v Hí hí

Bạn đang đọc truyện *[VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Vị ngọt đầu môi

Đôi khi, những cảm xúc trong lòng bất chợt mạnh mẽ trào dâng như một cơn mưa rào ngày hạ, ào ào và xối xả khiến cho con người ta càng muốn dón nén, thì lại càng cảm thấy ngọt ngát. Càng muốn đối mặt, thì lại càng không biết phải giải quyết ra sao.

Bây giờ, Jeon Jungkook cũng chỉ muốn được thu mình vào một góc nhỏ nào đó thật yên tĩnh rồi khóa chặt cánh cửa trái tim, quên hết đi tất cả những rắc rối đang bủa vây xung quanh tâm trí cậu.

Đời người không quá dài, vậy mà cậu lại dám định đoạt chuyện hôn nhân hệ trọng chỉ đơn giản là một bản hợp đồng với thời hạn sáu tháng ngắn ngủi.

Đôi mắt cậu trầm lặng rù xuồng, trong cuộc tình cầu huyết này, kẻ đáng bị ăn đấm không phải là anh. Nếu Kim Taehyung là người có lỗi, thì người có lỗi nhiều hơn, lại chính là cậu.

Thế nên, kẻ đáng bị ăn đấm ở đây phải là cậu mới đúng.

Jeon Jungkook chẳng biết khoe mát đã cay xè từ lúc nào, cậu cúi đầu nói.

- "Tôi muốn về nhà."

Kim Taehyung nhẹ nhõm thở phào một tiếng, trước đó còn mạnh miệng kêu cậu đấm này đấm nọ, nhưng thật may vì cậu đã không ra tay.

Đứng trên vỉa hè, Kim Taehyung xoa xoa mái tóc đen mềm của Jeon Jungkook, giọng anh trầm lại, từng câu từng chữ ảm áp vang đến tai cậu.

- "Về nhà gì nữa, nhà đang ở ngay trước mắt em đây này!"

Jeon Jungkook ngơ ngác ngẩng lên, sau khi hiểu ý anh, cậu liền hỏi.

- "Thế nhà không có cửa à?"

Kim Taehyung thờ dãi, anh phân biện.

- "Ai bảo không có cửa." Kim Taehyung bất ngờ giang rộng hai cánh tay.

- "Cửa mở rồi đây này, chỉ đợi em bước vào thôi." anh khẽ mỉm cười.

- "Nhưng bước vào rồi là không có đường ra đâu đấy."

Jeon Jungkook nghe xong đỏ mặt.

- "Không đùa nữa, tôi phải quay lại nhà hàng mý ý lúc này."

Cậu chạy vụt đi, chẳng qua cũng chỉ là cái cớ để kiểm soát nhịp đập đang nhanh dần ở nơi ngực trái, hại Kim Taehyung khổ sở cuống cuống đuổi theo, vất vả lắm mới có thể kịp thời níu lấy cổ tay của cậu.

- "Khoan đã."

Kim Taehyung ra sức nắn ni cậu.

- "Ừ thì về nhà hàng, nhưng mà đi chậm thôi, coi như là dạo với tôi, được không?"

Jeon Jungkook nhắc nhở bản thân phải lắc đầu từ chối, nhưng những cảm xúc đến từ lý trí đã bị chính con tim đang xao xuyến của cậu cuốn bay tới phương xa.

Kim Taehyung thấy Jeon Jungkook không còn có ý định bỏ chạy nữa, lòng cũng thầm nhủ bản thân phải biết nắm bắt cơ hội hiếm hoi mà anh đã mong chờ từ rất lâu rồi.

Lần đầu cùng nhau đi dạo, thời tiết mát mẻ khiến tâm trạng của cả hai cứ lâng lâng như đi hóng gió ngoài bãi biển. Kim Taehyung bối rối quá, anh quay sang nhìn cậu, miệng hỏi bừa một câu.

- "Ăn kem không?"

Jeon Jungkook chưa kịp trả lời thì mái đầu nhỏ của cậu đã bị Kim Taehyung đưa tay vuốt xuống một cái.

Anh chạy vào cửa hàng tạp hoá ở gần đó để mua kem cho cậu, lại còn là loại kem hộp đắt tiền nhất.

Nửa phút sau, Jeon Jungkook mắt tròn mắt dẹt nhìn ngắm hộp kem vừa được Kim Taehyung bóc sẵn vỏ đặt trên tay mình.

Đương nhiên là cậu rất thích, nhưng khuôn mặt vẫn giả vờ tò vờ ảm ức mà phàn nàn với anh rằng.

- "Nãy tôi đã ăn nhiều lắm rồi, đừng ép tôi phải ăn thêm nữa."

Kim Taehyung cài chiếc thìa nhỏ vào bên trong hộp kem, anh đáp lại.

- "Thôi được, em không ăn, thì để tôi ăn."

Jeon Jungkook trừng mắt, cậu giấu hộp kem ra sau lưng.

- "Ai bảo tôi không ăn."

Kim Taehyung cười cười, Jeon Jungkook xưa nay chẳng bao giờ chịu nhận phần thiệt về mình, riêng cái khoản ăn uống như thế này thì lại càng không.

Cậu ném thử một thìa kem, hương vị cacao thơm lừng, lạnh lạnh thanh mát trong cổ họng, ngọt ít, đắng nhiều khiến cậu ngây ngất.

Nhắc tới kem, thoát nhìn ắt hẳn ai ai cũng sẽ nghĩ đến cảm giác lạnh buốt trước tiên. Nhưng sau khi hương vị của chúng tan ra ở nơi đầu lưỡi, thì cảm giác lúc ấy lại hoàn toàn khác, rất mịn và ngọt, càng ăn, càng nghiện.

Giống hệt như cậu vậy!

Anh nghiện cậu thật rồi, không dứt ra được nữa.

Kim Taehyung bồng nhéo vai Jeon Jungkook, anh hỏi cậu.

- "Có ngon không?"

Jeon Jungkook gật đầu, thật sự là ngon đến nỗi chẳng thể chê vào đâu được.

Kim Taehyung đi bên cạnh chỉ mong Jeon Jungkook vụng về làm kem vương lại trên khoe môi, lúc đó anh chắc chắn sẽ không chút đắn đo mà hôn vào để khung cảnh giữa hai người trở nên lãng mạn hơn.

- "Này Kim Taehyung!" Jungkook đưa vỏ hộp kem cho anh.

Kim Taehyung đột nhiên tiu ngui, anh đem vỏ hộp kem bỏ vào thùng rác bên lề đường, xong xuôi, anh quay lại tiếp tục dạo bước cùng cậu.

- "Không thích ăn đồ ngọt à?" Jeon Jungkook hỏi.

- "Thích chứ, nhưng kể từ ngày quen biết em thì tôi lại hết thích rồi." Kim Taehyung trả lời.

- "Sao thế, liên quan gì đến tôi?" Jeon Jungkook nhún vai khó hiểu.

Kim Taehyung lại đem hết vốn liếng tán tỉnh của mình ra để hạ gục cậu.

- "Bối vì tôi bận thích em rồi."

Jeon Jungkook lắc đầu chịu thua, phía trước chỉ cách chục bước chân nữa thôi là về tới nhà hàng, tay cũng thò vào túi quần lấy chìa khóa xe.

Cậu phải công nhận, thời gian trôi qua nhanh kinh khủng.

Kim Taehyung định mặt dày theo cậu về nhà mẹ Jeon, nhưng lại bị cậu cự tuyệt ngay lập tức.

Jungkook còn chưa đội mũ bảo hiểm, vừa mới quay được cái đầu xe thì Taehyung liều mạng chạy đến hôn trộm một phát vào môi cậu.

Cảm giác này, nhẹ nhàng như cánh hoa rơi, nghiêng mình rồi phủ xuống mặt hồ tĩnh lặng.

Trong khi Jeon Jungkook vẫn đứng đơ ra đó, thì Kim Taehyung lại vội vàng mở cửa ngồi vào trong xe hơi vì bầy đặt ngượng ngùng.

Jeon Jungkook nhìn theo, miệng thảm máng.

- "Đồ ngốc!"

...

...

Về đến nhà, ba Jeon và mẹ Jeon đã ngồi đợi sẵn ở phòng khách rồi gọi cậu vào nói chuyện.

Đầu tiên, mẹ Jeon cầm túi tiền mà sáng nay mẹ nhận từ tay Kim Taehyung đặt lên bàn uống nước.

Không khí căng thẳng quá, Jungkook có chút lo lắng, cậu cẩn trọng nghe ngóng.

- "Jungkook, ngày mai mang thứ này trả lại cho Taehyung giúp mẹ."

Cậu chưa dám thắc mắc, chỉ gật đầu xem như đã hiểu.

- "Chuyện hợp đồng hôn nhân giữa con và Taehyung khi nào thì kết thúc?"

Jungkook ngẫm nghĩ rồi trả lời.

- "Còn khoảng một tháng ạ."

Mẹ Jeon im lặng trong chốc lát, mẹ muốn thông báo với cậu một chuyện vô cùng quan trọng.

- "Jungkook, ba và mẹ quyết định rồi..." Ba Jeon tiếp lời mẹ, nhưng chưa dứt câu, con bé Jungkyung từ trên phòng chạy xuống.

Nó hét lên như thể sắp xảy ra chuyện gì đó quá mức nghiêm trọng.

- "Không được, ba mẹ không được làm như thế."

Mẹ Jeon đứng dậy, mẹ quát nó.

- "Trẻ con, biết gì mà nói!"

Con bé nấp sau lưng cậu, nó cãi lại.

- "Con biết hết rồi."

- "Con cũng nghe hết rồi."

- "Anh hai, ba mẹ muốn anh kết hôn với cái ông tên David gì ý. Ông ấy bảo nếu ba mẹ bằng lòng tác hợp thì ông ấy hứa hẹn sẽ xóa sạch nợ nần."

Mẹ Jeon lòi nó lại.

- "Con bé này, người lớn đang nói chuyện, ai cho mày được phép xen vào."

Mẹ đánh nó, ba Jeon chạy tới can ngăn, Jungkook liền kéo con bé về phía mình, cậu hỏi mẹ Jeon.

- "Mẹ, những điều nó vừa nói...là sự thật, đúng chứ?"

Mẹ Jeon lớn giọng.

- "ĐÚNG VẬY."

- "Con xem lại bản thân mình đi, hôn nhân hợp đồng vui lắm à!"

- "Nhưng anh hai là vì có nỗi khổ riêng nên mới làm như thế. Mẹ đừng mắng anh hai nữa." con bé Jungkyung ôm chặt lấy cậu, nó lì mặt, bị đánh chết nó cũng phải bênh cậu cho bằng được.

Còn Jungkook thì chẳng nói gì cả, cậu thần thờ như người mất hồn.

Tình duyên của cậu, sao lại lặn dần đến vậy, cuộc đời cậu, bế tắc đủ đường.

End chap 41.

Lại có biến mới!!!

Các anh em cứ nhiệt tình bình luận, tôi sẽ cố gắng rep hết:3

À, tình hình thì hôm nay là khai giảng, chúc anh em có một năm học mới hiệu quả nhé, nhớ ủng hộ tôi dài dài, hi hi!!

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] *Luật Sư Xin Đình Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Vị mặn ngập tràn

Ngay từ đầu, Jeon Jungkook vốn dĩ chỉ chăm chăm vào lợi ích ở trước mắt, chưa bao giờ cậu nghĩ về hậu quả sẽ tệ hại đến mức nào nếu như chuyện hôn nhân hợp đồng giữa cậu và Kim Taehyung bất ngờ bị hai bên gia đình phát hiện.

Vác khuôn mặt thần thờ chạy lên trên phòng riêng, đã vậy, cậu mặc kệ tất cả, ba mẹ cậu muốn làm sao thì làm, cậu cũng không còn tâm trí đâu để mà tranh cãi lý lẽ, bởi vì cậu thật sự mệt mỏi rồi.

Nhiều khi, Jeon Jungkook tự hỏi bản thân, rốt cuộc mối quan hệ giữa cậu và Kim Taehyung được gọi là mối quan hệ gì, cảm xúc của hai người dành cho nhau cứ mập mờ loang quanh như một phương trình không lời giải, càng nghĩ lại càng thấy rối não.

Jeon Jungkook gục luôn xuống giường, cậu cuộn mình trong chăn, mạnh mẽ quá làm gì để bây giờ phải đau khổ như thế này.

Con bé Jungkyung mở cửa bước vào phòng anh trai Jungkook, nó còn đem theo gói kẹo cứng rồi đặt ở đầu giường của cậu.

Con bé lo lắng, nó túm lấy một góc chăn đang đắp trên người cậu, tay giật giật vài cái.

- "Anh hai!"

Không gian yên ắng quá, nó giật thêm cái nữa, miệng hỏi cậu.

- "Anh hai khóc à?"

Năm phút, mười phút trôi qua, đợi mãi vẫn chẳng thấy cậu đáp lại, nó cúi người, vỗ nhẹ vào vai cậu.

- "Anh hai còn nhớ không, hồi bé, mỗi lần em khóc vì bị mẹ mắng là anh hai sẽ mua một gói kẹo lớn cho em."

Con bé ngây ngô ngồi kể chuyện ngày xưa, ăn kẹo chính là cách anh hai hay dỗ dành nó mỗi khi nó khóc.

Nhưng đối với Jungkook hiện giờ, hương vị kẹo dù ngọt ngào đến mấy thì cũng không thể nào lấn át được hương vị mặn chát đang chạm vào khóe môi của cậu, cảm giác cô đơn khiến cậu bật khóc như đứa trẻ, càng nghĩ lại càng thấy hối hận vì đã né tránh vòng tay ấm áp ấy, cả một bầu trời nhưng nhớ lúc này chỉ toàn là hình bóng của anh.

Cố gắng lắm cậu mới ngủ được một giấc thật sâu, vậy mà sáng sớm hôm sau mộng đẹp còn chưa tỉnh thì đã bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

Đầu gối bên kia là giọng nói của Kim Taehyung, không phải những lời chào hỏi bình thường như mọi lần, ngay khi Jeon Jungkook vừa nhấc máy áp lên tai, câu đầu tiên mà cậu nghe được từ anh quả thực rất đau lòng.

- "Jungkook, em vẫn ổn chứ?"

Jeon Jungkook khẽ thở dài, cậu nên đi cảm giác ghen lại nơi cổ họng rồi trả lời.

- "Tôi...vẫn ổn!" nhưng thật ra, cậu chẳng ổn chút nào.

- "Vậy chúng ta gặp nhau một lát được không, tôi có chuyện muốn nói với em?"

Nghe anh nói thế, cậu cũng muốn gặp anh lắm, nhưng bản tính ngoan cố trời dấy, và cuối cùng, thì cậu quyết định từ chối.

- "Xin lỗi, hôm nay tôi bận rồi."

Jeon Jungkook tắt máy, để người ở đầu dây bên kia mất phương hướng chẳng biết phải làm gì tiếp theo.

....

Một tiếng sau, Jeon Jungkook mở cửa bước xuống dưới phòng khách, trùng hợp, con bé Jungkyung cũng vừa pha xong ấm trà.

Mặt nó sưng sía, mới bây giờ sáng, ông chú David đã bấm chuông âm ỉ, ngồi chồm chệ ở ghế nhà nó. Ba mẹ Jeon thì đi làm từ sớm, hại nó đến giờ vẫn đang trong tình trạng ngái ngủ.

Ông chú David kia kiểm ra đủ lý do, nào là muốn đưa anh trai nó đi tắm nắng cho khỏe, nào là muốn đưa anh trai nó đi ăn sáng, nào là muốn cùng anh trai nó thực hiện đủ thứ chuyện trên đời.

Con bé kỹ tính, nó còn bắt ông chú David phải ghi vào giấy những địa điểm mà ông chú sắp sửa dẫn anh trai nó đi thì mới thấy yên tâm.

Lâu lắm rồi nó mới có được một ngày nghỉ, con bé định leo lên phòng ngủ tiếp thì bị cậu kéo lại, cậu hỏi nó.

- "Thế này là thế nào?"

Con bé lác đầu, còn thế nào nữa, khách quý đang ngồi lù lù kia, nó chán chảng buồn nói, may cho ông David kia là nhà nó không nuôi chó, chứ nếu nuôi chó thì chắc chắn nó sẽ thả chó ra để đuổi ông ta về.

Jeon Jungkook tóc gáy dựng đứng, cậu muốn chạy trốn ngay lập tức, nhưng dù sao David cũng là người lớn hơn cậu nhiều tuổi, thế nên, cậu phải thể hiện sự tôn trọng với ông ta một chút.

- "Sao ông lại đến đây?" cậu ngồi xuống chiếc ghế đối diện rót trà.

David cười cười.

- "Sợ em buồn, nên tôi đến để đưa em đi chơi."

Jeon Jungkook mặt lạnh.

- "Cảm ơn, tôi có chân, tôi tự đi được."

David nhú mày.

- "Tôi nói thẳng nhé, em ghét tôi ở điểm nào, để tôi còn sửa?"

- "Hay em chê tôi già?"

Jeon Jungkook chỉ lác đầu, nếu đa số cho rằng tuổi tác là một vấn đề cản trở, thì riêng cậu vẫn có thể bỏ qua được, vì đối với cậu, trong tình yêu, tuổi tác đâu phải điều quá quan trọng.

David lại hỏi cậu.

- "Hay...em chê tôi...sinh lý yếu?"

Jeon Jungkook đến là chịu chết với ông chú này mất thôi, cậu chưa kịp đáp, David đã cướp lời.

- "Jeon Jungkook, tôi yêu em không phải vì nhu cầu sinh lý."

Jeon Jungkook nghe xong sồn hết da gà, một trăm thằng nói như ông chú này đây, thì một trăm linh một thằng đều là nói dối.

- "Thế ông yêu tôi là vì cái gì?"

David bỗng đỏ mặt.

- "Vì em đẹp!"

Jeon Jungkook thấy câu này quen quen, hình như Kim Taehyung cũng từng nói với cậu như thế.

Ông chú David chợt vòng sang chỗ cậu.

- "Em đói chưa, tôi đưa em đi ăn sáng."

Jeon Jungkook lác đầu.

- "Cảm ơn, tôi không đói, ông cũng nên về nhà đi, đừng tốn thời gian ở đây."

David mỉm cười, hần nắm lấy cổ tay cậu, kéo cậu ra ngoài cổng.

Jeon Jungkook vùng vằng mãi, sau cùng vẫn là bị David và hai tên vệ sĩ được lệnh sẵn của hần tống vào trong xe ngồi.

Cậu chẳng thêm quấy đạp, tốt hơn hết là phải chuẩn bị một tinh thần mạnh mẽ và tỉnh táo để còn đối phó với những biến cố mà cậu không thể lường trước.

Người ta bảo, ép dầu, ép mỡ, chứ ai nỡ ép duyên. Nhưng chính cậu cũng đã từng lâm vào hoàn cảnh tự ép bản thân mình phải kết hôn với Kim Taehyung bởi cậu muốn được tiếp cận Kim Seokjin thật gần.

Giờ thì Jeon Jungkook cậu lại trở thành đứa thảm hại nhất, tình cảm mà cậu dành cho Kim Seokjin chỉ là sự ngộ nhận, cậu lầm tưởng mọi thứ đã ở trong tầm tay, nhưng thực ra lại nằm ngoài tầm với.

Đôi lúc, cậu ước Kim Taehyung cứ đối xử với cậu lạnh nhạt, vì như vậy, cậu sẽ cảm thấy đỡ có lỗi hơn.

Thời tiết hôm nay vô cùng mát mẻ,

David dẫn cậu vào một nhà hàng chuyên về các món ăn ở phương tây, gọi không biết bao nhiêu là sơn hào mỹ vị bày biện ra trước mặt, thế nhưng, Jeon Jungkook lại chẳng thể nuốt nổi nửa miếng.

...

...

Tiếng chuông cửa réo rất khiến con bé Jungkyung gần như phát hỏa, bị làm phiền trong khi đang học bài là điều mà nó ghét nhất.

Con bé chạy xuống dưới nhà, nó mở chốt cửa, ánh mắt nó vẫn đang to tròn ngạc nhiên thì người bên ngoài đã tức tốc lao vào kiểm tìm anh trai của nó.

Con bé vội vàng đuổi theo, nó gọi.

- "Anh Taehyung!"

Kim Taehyung không thấy cậu trong phòng liền quay lại hỏi nó.

- "Anh trai em đi đâu rồi?"

Con bé cúi mặt, nó thành thật khai báo.

- "Sáng nay ông David có tới..." con bé ngập ngừng.

Kim Taehyung cũng ngầm hiểu ý, nhưng vẫn cố hỏi lại cho rõ ràng.

- "Nghĩa là anh trai em bây giờ đang ở cùng ông ấy, phải không?"

Con bé khó xử, nửa gật đầu, nửa lại rụt rè.

Kim Taehyung lồng ngực sao mà nặng nề quá, thôi thúc từng nhịp đập mỗi giây càng thêm gấp gáp nhanh dần, để rồi trái tim anh như muốn vỡ vụn thành hàng nghìn mảnh nhỏ.

Đã cố gắng đứng lại, đã cố gắng đợi chờ, nhưng người ấy chưa bao giờ có ý định chạy về phía anh, dù chỉ là một bước...

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Từ bỏ

Lần trước tôi đăng chap 42 mà không thấy wattpad thông báo gì cả, buồn quá, mong là chap 43 sẽ có thông báo:(

- -----

Con bé Jungkyung lại nghĩ cách bao che cho anh trai Jungkook, nó bảo.

- "Anh hai bị ông chú David đó kéo đi, ông ấy ép anh hai, chứ anh hai không có muốn."

Kim Taehyung tin tưởng lời nói của con bé, nhưng tính tình Jungkook rất ngang bướng, nếu không muốn, thì có chết, cũng đừng hòng mà lôi kéo được cậu.

Tóm lại, cậu cũng là vì muốn tránh mặt anh, muốn ruồng bỏ anh, nên mới đồng ý đi theo David.

Bây giờ, anh chẳng biết phải làm gì nữa, chỉ cảm thấy bản thân mình lúc này trông chẳng khác gì một tên ngốc thực sự, cậu mãi mãi sẽ không bao giờ biết được rằng anh đã mong mỏi tìm kiếm cậu khổn khổ tới mức như thế nào đâu.

Jeon Jungkook, cậu nhẫn tâm với anh quá rồi.

Con bé Jungkyung áy náy nhìn anh, nó định nói thêm câu gì đó thì mái đầu nhỏ đột nhiên lại được anh xoa nhẹ một cái.

Kim Taehyung mỉm cười, anh động viên con bé.

- "Cố gắng học cho tốt nhé, anh về đây."

Con bé đột nhiên vùng lên chặn anh lại.

- "Em có cái này." nó lấy tờ giấy được gấp làm bốn ở trong túi ra đưa cho anh.

- "Đây là tất cả những địa chỉ mà ông chú David muốn dẫn anh trai em đi..."

Kim Taehyung đẩy bàn tay của nó xuống, anh lắc đầu.

- "Không cần đâu, anh về đây."

Sau này, Kim Taehyung sẽ không còn là anh rể của nó nữa...

Trời hôm nay có nắng ấm chan hòa, nhưng lòng anh bỗng trở nên u uất và lạnh lẽo đến đáng thương.

Jeon Jungkook, tuy anh không giữ được em, nhưng ít nhất thì anh cũng đã yêu em bằng cả một trái tim trần thành!

Bữa sáng mà ông chú David dành riêng cho cậu quả nhiên chưa nổi mười phút đã nhanh chóng chìm vào cảnh tượng chẳng mấy tốt đẹp lắm.

- "Em sao thế, đây đều là những món ăn nổi tiếng của nhà hàng, tôi chắc chắn em sẽ thấy thích chúng."

- "Hay là em muốn đổi món khác?"

David chăm chú hỏi han cậu, nhưng hóa ra, là chính hắn đang đọc thoại mới đúng.

- "Jungkook, em quan tâm tới tôi một chút đi mà!"

Thái độ im lặng của cậu khiến David bắt buộc phải dùng bữa thanh toán rồi đưa cậu về nhà ngay tức khắc, thấy cậu không ngon miệng, hắn đây cũng không vui về tẹo nào.

Jeon Jungkook đẹp sạch tâm hồn ăn uống, cậu chỉ muốn cuộn tròn trong chăn nằm ngủ.

David biết cậu đang cần thời gian ổn định lại tinh thần, nhưng phải cần bao lâu để tình cảm của hắn được cậu mở lòng và đón nhận thì hắn không biết!

Cả buổi tối hôm đó, Jeon Jungkook đã đấu tranh quyết liệt với những dòng trạng thái tích cực lẫn tiêu cực nhảy loạn ở trong đầu.

Ước gì, cậu có đủ dũng cảm. Ước gì, cậu thể bay đến bên anh. Ước gì, cậu có thể chủ động liên lạc. Ước gì, Kim Taehyung và cậu...chưa từng gặp gỡ!

Dù chỉ là ước, dù đó là điều không bao giờ có thể xảy ra, nhưng nếu cậu và anh chưa từng gặp gỡ, thì cả hai sẽ không phải gánh chịu tổn thương, sẽ không phải buồn bã dằn vặt, sẽ không phải quyền luyện nuôi tiếc như bây giờ.

Ngày ấy, cậu đối xử với anh thật tệ, vậy mà anh vẫn bất chấp tất cả, thậm trí, còn hy sinh mạng sống của mình để bảo vệ cậu.

Một giây thôi, cậu cũng chẳng thể ngừng suy nghĩ về anh.

Cậu thừa nhận, tình yêu, chính là thứ gia vị đẹp để mang đầy đủ các sắc màu.

Càng muốn ném thứ, thì lại càng cảm thấy cuốn hút. Càng dấn thân vào, thì lại không thể thoát ra.

Hai hôm liền, Jeon Jungkook bị mất ngủ vì mắc bệnh tương tư.

Vài đêm sau, cậu mới dám đánh liều gọi điện cho Kim Taehyung. Vậy mà sự đời trớ trêu, Kim Taehyung không chấp nhận cuộc gọi từ cậu. Hay nói đúng hơn, Kim Taehyung chặn số điện thoại của cậu rồi.

...

...

Thời gian thấm thoát trôi, mọi thứ xung quanh Kim Taehyung hầu như không có gì thay đổi.

Mặt trời vẫn lừng lờ trước gió, mây hò hững buông mình che đi một nửa, những tia nắng vàng nhạt lấp ló quện vào nhau, bao trùm xuống con phố tươi đẹp rộng lớn.

Vạn vật được chiếu sáng là thế, nhưng lòng anh lại tăm tối và mịt mờ đến lạ.

Kim Taehyung gấp cuốn sách trên bàn làm việc, xếp gọn sang một góc. Anh lấy máy gọi điện cho Kim Namjoon, hành động này được anh lặp đi lặp lại cũng đã gần một tháng.

Kim Namjoon ngao ngán lắm rồi, hắn thừa biết Kim Taehyung muốn hỏi hắn về vấn đề gì. Vừa mở máy ra nghe, chẳng cần đợi Kim Taehyung phải lên tiếng, Kim Namjoon liền sẵn miệng trả lời luôn.

- "Taehyung, Jungkook cậu ấy vẫn chưa đi làm."

Kim Taehyung tắt máy trong yên lặng, chẳng hiểu ngắm nghĩ thế nào lại nhận tin hẹn Kim Namjoon tan ca thì sẽ đi uống rượu giải sầu một bữa.

Kim Namjoon không nỡ từ chối, hết giờ làm, hắn lập tức gác lại công việc, xin phép Kim Seokjin xong, hắn vội vàng phi xe đến chỗ hẹn, giờ giấc rất chuẩn xác.

Kim Taehyung đang phải chịu áp lực từ đủ phía, sau khi chuyện hợp đồng kết hôn giữa cậu và anh bị hai bên gia đình phát hiện, mẹ Kim liền phát ốm mất mấy ngày, mẹ giận anh, mẹ giận cậu, gần một tháng nay cũng chẳng thấy mẹ nói năng gì với anh.

Kim Namjoon tỏ vẻ đồng cảm, hắn uống cạn ly rượu soju, cố nghĩ ra vài câu để an ủi Kim Taehyung rồi lại hỏi.

- "Thế còn chuyện với Jungkook thì sao?"

- "Chú tính thế nào, chẳng lẽ ngày ngày lại cứ gọi điện hỏi anh xem Jungkook đi làm chưa à?"

- "Mà này, lần sau mà còn gọi là anh không trả lời nữa đâu."

Kim Taehyung cười nhạt, tay anh có chút run rẩy, ly rượu của Kim Namjoon bị anh rót đầy tràn.

- "Em và cậu ấy...kết thúc rồi."

Kim Namjoon dĩ nhiên không tin.

- "Vớ vẩn!"

- "Chú lừa ai, chứ lừa anh là hơi khó đấy nhé."

- "Jungkook sắp bị người khác cướp mất rồi, chú vẫn còn dậm chân tại chỗ, chú nghĩ đi, chú có đáng mặt đàn ông không?"

Kim Taehyung một hơi uống cạn ly rượu rồi mới đáp lại Kim Namjoon.

- "Anh biết đấy, trước giờ chỉ có em don phuong cậu ấy, rồi lại hiểu lầm rằng cậu ấy đã cho mình cơ hội theo đuổi."

Hắn đưa ngón tay ấn ấn vào vai Kim Taehyung.

- "Chú... yêu người ta nhiều không?"

- "Thằng thán nói anh nghe xem nào!"

Kim Taehyung lắc đầu, nơi ngực trái đau đến quặn thắt.

- "Không phải yêu, mà là thương, em thương người ta nhiều lắm, nhưng người ta đâu có thương gì mình đâu!"

- "Cậu ấy đi xa em quá, em không thể níu giữ cậu ấy được nữa!"

Kim Namjoon thờ dài, hắn nghiêm túc hỏi anh.

- "Chú đã cố gắng hết sức chưa?"

Kim Taehyung khước môi thấp thoáng cong lên một đường, nghĩ về những ngày tháng anh dốc sức dốc công quan tâm lo lắng cho cậu, mà đôi khi, anh còn quên mất rằng, giới hạn chịu đựng của bản thân mình đã chạm đáy từ rất lâu rồi.

- "Em cũng không biết nữa!"

- "Chú..." Kim Namjoon cứng họng, hắn cũng có chính kiến của riêng hắn, nhưng hắn lại không nói ra được.

Đến nước này rồi, theo như hắn thấy, thì cả Jeon Jungkook và Kim Taehyung, hai người này cũng thật quá là ngoan cố.

Muốn tự làm khổ nhau bao nhiêu cho vừa?

Kim Taehyung hít vào một tiếng, sau đó từ từ thở ra.

- "Em quyết định rồi."

Kim Namjoon bắt đầu thấy hoang mang.

- "Chú quyết định gì?"

- "Em...từ bỏ!" Kim Taehyung cúi đầu.

Kim Namjoon nắm lấy cánh tay Kim Taehyung, hắn lay mạnh.

- "Sao lại từ bỏ?"

Kim Taehyung dù rất đau lòng, nhưng anh tin rằng, đến một lúc nào đó, tất cả những nỗi buồn trong anh sẽ được xóa sạch bằng một nụ cười rạng rỡ hiện hữu trên môi.

- "Thì chính vì em thương người ta, em tôn trọng sự lựa chọn của người ta, nên em mới quyết định từ bỏ." Kim Taehyung trả lời.

- "Rồi sao nữa?" Kim Namjoon nhú mi tâm.

Kim Taehyung thờ dài, giọng anh nghẹn lại.

- "Em sẽ ra nước ngoài sinh sống một thời gian!"

End chap 43.

Hiuhiu, tôi comeback rồi đây!!!

Bạn đang đọc truyện *[VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Còn thương, còn nhớ!

Kim Namjoon im lặng nhìn ánh nước sóng sánh trong ly rượu thơm nồng, một lát sau, hắn đặt tay lên vai Kim Taehyung, gật gù nói.

- "Nếu đó là điều chú muốn, anh sẽ không cản."

- "Nhưng đến lúc hối hận thì đừng có mà quay về khóc lóc với anh, rõ chưa!"

Kim Taehyung lắc đầu rồi bật cười.

- "Anh yên tâm, em sẽ không làm phiền anh nữa đâu."

Quyết định sang nước ngoài sinh sống cũng chẳng là phải chuyện dễ dàng gì, huống hồ, Kim Taehyung của bây giờ vẫn đang nặng tình nặng nghĩa với cậu nhiều lắm.

Người ta yêu nhau thoát cái đã đếm được 365 ngày, còn anh và cậu, trong bao lâu qua, cảm xúc rung động dành cho nhau chưa đầy một khắc đã biến tan như gió mây ngang trời.

Nhưng thực chất, là do anh cố tình tránh né tình cảm của cậu, phút chốc nào đó lại khiến trái tim anh nhận thấy những lời lẽ yêu thương phát ra từ nơi cậu sao mà nặng nề thương hại quá.

Đến khi đủ dũng khí muốn đối mặt hàn gắn với cậu thì lại bị cậu từ chối hẹn gặp.

Anh cũng biết, bỏ đi như thế này không phải là cách tốt nhất để có thể quên được cậu, mà càng xa, thì chỉ càng thêm nhớ cậu.

Nhưng, số phận đã an bài, quỹ đạo tình yêu giữa cậu và anh mãi mãi vẫn chỉ là hai đường thẳng trải dài song song.

Vết thương lòng giờ đây, mong sao thời gian sẽ dịu dàng thổi mát.

Hết thương cạn nhớ, để bắt đầu một cuộc sống tốt đẹp hơn!

Hai tháng sau.

- "Jungkook, con có biết hôm nay là ngày gì không hả, David sắp đến rồi."

Mẹ Jeon vừa nói, vừa lật chăn kéo cậu dậy, được ba giây, Jungkook lại ngả người xuống giường gục mặt vào gối.

Mẹ Jeon nổi giận mắng xối xả.

- "Cái đứa này, định ngủ chềnh ềnh đến khi nào nữa đây?"

- "Dám không nghe lời mẹ à!"

- "Jungkook!"

- "Sắp đến giờ cử hành hôn lễ rồi, dậy ngay cho mẹ."

Jungkook vẫn gục mặt nằm đó, cậu mở miệng nhặt nhổ nói một câu.

- "Con sẽ dậy, mẹ cứ ra ngoài trước đi."

Mẹ Jeon nghe vậy liền lắc đầu thờ dãi.

- "Liệu hôn đấy!"

Lăn qua lăn lại cả chục vòng, Jungkook mới chịu lết thân vào nhà tắm.

Lúc cậu thay xong âu phục, thì con bé Jungkyung ở phòng kế bên chạy sang, nó phát hiện ra hai mắt cậu đang sưng húp, có vẻ như đêm qua và đặc biệt là sáng nay...anh trai của nó đã khóc rất nhiều.

Con bé lại chạy xuống dưới bếp tìm khăn mềm bọc vào đá lạnh để chườm lên mắt cậu, đây cũng là cách giảm sưng cấp tốc nhất mà nó học hỏi được.

Không những thế, con bé còn tự tay trang điểm làm tóc giúp anh trai, vì anh trai nó vốn đẹp sẵn từ trong trứng, nên chỉ cần nguyệt ngọc vài nét sao cho gương mặt trông tươi tắn hơn một chút là ổn.

Nhưng...xem chừng anh trai của nó đã đánh rơi mắt nụ cười ở đâu rồi thì phải, dù nó có động viên an ủi đến mấy đi chăng nữa thì anh trai nó cũng chẳng còn tâm trạng để lắng nghe nó nói.

Con bé khóa miệng lại, ngồi cạnh anh trai được vài phút thì có tiếng mẹ Jeon ở dưới phòng khách vọng lên.

- "Jungkook, Jungkyung, hai đứa xong chưa?"

Con bé nhanh nhẩu đáp.

- "Rồi ạ!"

Sau đó, nó nắm lấy bàn tay của cậu.

- "Đi thôi, anh hai."

.....

.....

Đúng 9 giờ sáng tại sân bay quốc tế Daegu.

Kim Namjoon một tay nghe điện thoại, một tay đưa lên vò tóc.

- "Sao rồi, tìm được người chưa?"

Park Jimin ở đầu dây bên kia ngắt ngứ trả lời.

- "Vẫn...chưa...thấy..."

Y đang một muốn dứt hơi, chạy qua chạy lại sắp gãy cả chân mà vẫn chưa tìm thấy bóng dáng Kim Taehyung đâu.

- "Con mẹ nó, chỉ còn 20 phút nữa thôi là đến giờ cử hành hôn lễ rồi." Kim Namjoon sinh ra bọc bội, hấn tất máy, đôi lông mày cũng nhíu chặt vào nhau.

Bỗng, hấn chợt nghe được giọng nói quen quen phát ra ở ngay sau lưng mình.

- "Namjoon, là anh sao?"

Kim Namjoon quay ngoắt lại, ban đầu, hấn bắt ngờ tới mức không thể phản ứng được gì, nửa phút sau, hấn thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng ôm lấy vai Kim Taehyung, ghé vào bên tai thì thầm to nhỏ.

Cách đây hai tiếng trước, ba mẹ Kim đã giao cho hấn một trọng trách vô cùng lớn lao.

Bằng mọi giá, hấn phải thuyết phục và lôi kéo được Kim Taehyung trở về.

Nếu thất bại, hấn sẽ bị ba mẹ Kim cầm tù qua lại với Seokjin trong một thời gian dài.

Có ai hiểu, hấn bây giờ đang khổ tâm đến mức như thế nào không!!!

.....

.....

.....

- "Tình yêu thực sự, là hai người biết hy sinh cho nhau, biết bao dung độ lượng, một lòng tin tưởng lẫn nhau, bất kể sóng gió trái ngang, vẫn luôn cận kề chung tay vun vén xây dựng hạnh phúc!"

Dứt lời, cha sứ hướng ánh mắt về phía David, cha mỉm cười rồi hỏi.

- "David Lee, con có đồng ý cùng với Jeon Jungkook sống bên nhau trọn đời trọn kiếp không?"

David chưa nghe hết câu đã gật đầu.

- "Con đồng ý!"

Cha sứ hài lòng, hướng ánh mắt về phía Jeon Jungkook, cha lại tiếp tục hỏi.

- "Còn con, Jungkook, con có đồng ý cùng với David Lee sống bên nhau trọn đời trọn kiếp không?"

Jeon Jungkook buông hàng mi, che giấu đi những nét buồn bã trong đôi mắt đen tròn.

Cậu ngập ngừng.

- "Con..."

- "PHẢN ĐỐI!" Jung Hoseok ở hàng ghế đầu tiên bất ngờ gào to.

Mìn Yoongi cạnh đó liền giơ tay ra hiệu cho các đồng nghiệp đứng ngay phía sau hợp sức đồng thanh.

- "CHÚNG CON CŨNG PHẢN ĐỐI!"

Không khí xung quanh ba giây sau lập tức tràn đầy căng thẳng, Kim Namjoon và Mìn Yoongi cũng rất biết cách lợi dụng thời cơ. Nhân lúc cha sứ và khách mời vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, Jung Hoseok liền chạy đến chỗ Jeon Jungkook, kéo cậu rời khỏi nhà thờ.

Phần còn lại, hấn giao cho Mìn Yoongi chỉ đạo xử lý.

...

Jeon Jungkook bị Jung Hoseok tổng vào trong xe hơi, động tác của hấn rất khản trương, như thể có chuyện gì đó gấp gáp lắm.

- "Yên tâm, không phải bắt cóc đâu." hấn nói lời trấn an trước khi xe lăn bánh.

Jeon Jungkook cũng chẳng biết hấn sẽ đưa cậu đến nơi nào, và Jung Hoseok cũng không hề muốn giải thích gì thêm.

Hai mươi phút sau, hấn cho xe dừng lại.

- "Tới rồi."

Jeon Jungkook hơi lo lắng, cậu cần môi trấn an, sao tự nhiên Jung Hoseok lại đưa cậu tới nhà hàng ẩm thực?

Bên trong đèn điện sáng trưng, lấp lánh, nhưng nhân viên phục vụ thì chẳng ai đâu.

Jeon Jungkook tò mò trố dầy, cậu quyết định mở cửa xe bước xuống, nét mặt không giấu nổi sự ngạc nhiên, bởi mọi thứ trước mắt cậu hiện giờ, hoàn toàn nằm ngoài tất cả những dự đoán của cậu.

Người đang ngồi trong nhà hàng kia, càng nhìn, lại càng thấy giống Kim Taehyung. Chưa kể đến người ngồi ở kế bên, càng nhìn, lại càng thấy giống Kim Namjoon.

Jeon Jungkook đột nhiên có cảm giác thị lực của mình không đáng tin tưởng một chút nào, hai chân cậu cứng đờ như khúc gỗ, Jung Hoseok chỉ chứng kiến thôi mà cũng nẫu hết cả ruột. Hấn đẩy cậu vào trong nhà hàng.

- "Khoan..." Jeon Jungkook khựng lại.

Jung Hoseok không nghe, hắn vẫn tiếp tục đẩy cậu, miệng đồng thời nói.

- "Namjoon khó khăn lắm mới lời được Kim Taehyung trở về, còn anh mày khó khăn mới đưa được mày đến đây."

Jeon Jungkook biết Kim Taehyung có ý định sang nước ngoài sinh sống, chỉ là...cậu không ngờ, ngày mà anh ra sân bay, lại trùng vào ngày cậu làm lễ kết hôn với David.

Nhưng, cậu vừa mới nghe được Jung Hoseok nói cái gì thế nhỉ.

Sao Kim Namjoon lại lời Kim Taehyung về?

Sao Jung Hoseok lại muốn đưa cậu tới đây?

- "Đừng giả ngu nữa, mày thừa hiểu tại sao anh lại đưa mày tới đây mà." Jung Hoseok buông tay, nháy mắt với Kim Namjoon một cái.

Kim Namjoon gạt nhẹ, vỗ vai Kim Taehyung như khích lệ tinh thần, ngay sau đó, hắn liền đứng dậy rồi cùng Jung Hoseok rời đi thật nhanh.

Trong nhà hàng lúc này chỉ còn Kim Taehyung và cậu, tuy rằng, ánh mắt của hai người đều nhìn về một hướng khác, nhưng trái tim, thì lại không ngừng rộn ràng từng nhịp thổn thức vì nhau.

End chap 44.

Xin lỗi vì đã để các anh em phải đợi hơi lâu:3

Bạn đang đọc truyện [VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đình Cãi Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Bình minh có màu hồng

Một tiếng trước, tại sân bay quốc tế Daegu...

- "Nếu đã lỡ yêu đơn phương người ta thật lòng, thì trái tim chắc chắn sẽ tồn tại hai loại cảm giác."

- "Một, là mong muốn được nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc!"

- "Hai, là mong muốn được đem lại hạnh phúc cho người mình yêu!"

- "Kim Taehyung, đối với cậu ấy, thật lòng từ trước đến giờ chủ mong muốn như thế nào, không lẽ chủ lại muốn nhìn thấy cậu ấy hạnh phúc ở bên cạnh người khác?" Kim Namjoon rành mạch từng câu, từng chữ, ánh mắt hắn xoáy sâu vào thăm dò nét mặt của Kim Taehyung.

Vết xước nhỏ ở trên má Kim Taehyung là do hắn đâm, hắn muốn Kim Taehyung sẽ sớm tỉnh ngộ bởi vì hắn sắp mất kiên nhẫn rồi, thời gian không còn nhiều, và nếu câu trả lời của Kim Taehyung vẫn chỉ là sự im lặng, thì hắn đây cũng chẳng còn gì để khuyên nhủ nữa.

Vài phút trôi đi, Kim Namjoon dường như đã tự ý thức được câu trả lời của Kim Taehyung.

Hắn khẽ cúi đầu, tặng Kim Taehyung một tiếng cười nhạt.

- "Xin lỗi, vì đã làm trễ chuyến bay của chủ."

- "Sang bên đó nhớ giữ gìn sức khỏe, anh về..."

- "Cả hai!" Kim Taehyung kéo tay Kim Namjoon lại.

- "Em chọn cả hai!"

Dứt lời, Kim Taehyung lôi tấm vé máy bay từ trong hành lý ra, quả quyết xé rách một đường thẳng tắp.

.....

.....

- "Nếu đã ghét tôi đến mức phải chuyển sang nước ngoài định cư thì tại sao còn quay về đây làm gì?"

Jeon Jungkook là người gọi chuyện trước, cái không khí ngọt ngào này, cậu thực sự chán ngán lắm rồi.

Nhưng đợi mãi, mà Kim Taehyung vẫn chẳng chịu đáp lại.

Cảm xúc của cậu dần trở nên tiêu cực hơn, đáng ra, cậu không nên xuất hiện trước mặt anh mới phải.

Jeon Jungkook bị một phen bẽ bàng, cậu định quay lưng bỏ chạy, thì vòng tay ấm áp của Kim Taehyung lập tức vươn tới, ôm chặt lấy cậu từ phía sau.

Jeon Jungkook giật mình, lại càng không thể tin được chuyện đang xảy ra trước mắt.

Kim Taehyung cứ giữ cậu thật chặt như vậy, chặt đến nỗi Jeon Jungkook phải khó chịu lên tiếng.

- "Buông tôi ra!"

Kim Taehyung lắc đầu.

- "Không!"

Jeon Jungkook cố gỡ vòng tay của anh.

- "Mau buông ra!"

Kim Taehyung vẫn kiên quyết.

- "Không!"

Jeon Jungkook sức lực chẳng biết đã bay hết đi đâu, sự ảm áp và chặt chẽ của anh lúc này bỗng khiến cậu cảm thấy vô cùng ngột thở.

Một giọt lệ trực trào qua khóe mắt, giọng cậu chột nhỏ lại.

- "Tôi ghét anh."

- "..."

Hai giây sau.

- "Tôi ghét anh!"

- "..."

- "TÔI GHÉT ANH!" Jeon Jungkook nổi giận, người cậu nóng bừng như hòn lửa.

Kim Taehyung lo quá, miệng cũng phát ngôn loạn xạ.

- "Kệ em chứ, em ghét tôi là việc của em, còn tôi yêu em là việc của tôi!"

Jeon Jungkook nghe xong lại càng thêm giận.

- "Anh còn dám nói câu đó, anh chặn mọi liên lạc với tôi rồi, sao anh không biến sang nước ngoài luôn đi, quay về làm cái gì, anh biến cho khuất mắt tôi đi."

Cậu giãy giụa, nhưng may là Kim Taehyung vẫn cố ghim lại được, anh không trách gì cậu, chỉ trách bản thân vì đã níu giữ cậu muộn màng.

- "Thôi mà, anh sai rồi, anh xin lỗi em!"

Jeon Jungkook được dịp bùng nổ.

- "Ai cho mà xin, buông ra..." chưa nói hết câu, cổ họng cậu đột nhiên nghẹn ngào.

Ít phút sau, Jeon Jungkook bật khóc, chưa bao giờ cậu thấy mình tệ hại và yếu đuối đến như vậy.

Kim Taehyung sốt sắng, anh xoay người cậu lại, thuận thế để cậu tựa vào vai anh, nước mắt cậu rơi, nóng hổi ướt đầm.

Cách nhà hàng không xa, Kim Namjoon và Jung Hoseok vẫn đứng nấp trong một góc khuất nhỏ theo dõi mọi hành động của Kim Taehyung và Jeon Jungkook, chưa kể đến mẹ Kim, mẹ Jeon, Seokjin, Jimin, cũng đang có mặt ở đó.

- "Sao mấy đứa lại chọn địa điểm là nhà hàng ẩm thực?" mẹ Jeon thắc mắc.

- "Dạ, bọn con chọn bữa ấy mà." Kim Namjoon giải tai.

Bốn, năm cái đầu chông chéo thay phiên nhau ngó vào xem cặp đôi TaeKook, Kim Namjoon tự dưng thấy tủi tủi, biết Seokjin đang đứng ngay sau lưng mình, hấn liền quay vào ôm chầm lấy anh, miệng nói một câu cảm thán.

- "Tình yêu của hai đứa nó sâu sắc thật đấy, hết như tình yêu của chúng mình vậy."

Jung Hoseok nhìn sang, sao mà đau mắt thế không biết.

- "Ừ, sâu sắc đến nỗi một đứa suýt chút nữa thì kết hôn với thằng khác, còn một nữa suýt chút nữa đã bay sang nước ngoài định cư." Jung Hoseok bữu môi dè bịu.

Không để Kim Namjoon kịp mở mồm cãi lại, mẹ Kim phẩy tay nhắc nhở ngay.

- "Cầm nhón nháo, mất chuyện vui bây giờ."

Jung Hoseok không dám ho he gì, quay ngang quay dọc tìm Park Jimin thì phát hiện y đang đứng cách hấn những ba mét. Trời ạ, hấn đã làm cái đầu, con tim bé nhỏ của hấn bỗng cảm thấy tổn thương kinh khủng.

Trong nhà hàng ẩm thực hiện giờ, Kim Taehyung và Jeon Jungkook không ôm nhau nữa, cậu vẫn chưa ngừng sụt sùi to nhỏ, tay phúi phúi vai áo của anh.

- "Ướt hết rồi!"

Kim Taehyung bắt lấy bàn tay cậu, sau đó hôn nhẹ một cái.

- "Có sao đâu, bờ vai này sinh ra là để dành cho em mà!"

- "Muốn sờ, muốn đánh, muốn làm gì cũng được."

Jeon Jungkook ngượng quá liền rút tay về, tình cờ, cậu nhận ra Kim Taehyung vẫn còn đeo chiếc nhẫn bạc sáng loáng thân quen.

Jeon Jungkook hai má ửng lên, thật ra, cậu cũng vẫn giữ chiếc nhẫn bạc của cậu, thậm chí, cậu luôn mang nó theo bên mình nữa cơ.

Nhiều lần, cậu chỉ muốn ném đi cho xong, nhưng, cậu lại không có đủ can đảm để làm chuyện đó.

Kim Taehyung trông thấy chiếc nhẫn lọt thỏm trong lòng bàn tay cậu nét mặt liền rạng rỡ thêm mấy phần.

Nhẹ nhàng đặt một bên đầu gối chạm xuống nền nhà, Kim Taehyung dịu dàng cất tiếng.

- "Jeon Jungkook, đồng ý nấu cơm cho anh ăn cả đời nhé?"

Jeon Jungkook ngây ngốc nhìn anh, đến khi hiểu ra vấn đề, cậu cúi đầu nói.

- "Nhưng mà...em chỉ biết nấu mấy món đơn giản thôi."

Kim Taehyung mỉm cười đáp.

- "Anh cũng không đòi hỏi em phải học và nấu những món ăn phức tạp."

Jeon Jungkook có thể hiểu thấu được tấm chân tình qua từng lời nói của anh, nhưng tại sao cậu vẫn cảm thấy bản thân chưa thật sự sẵn sàng đón nhận.

Trong lúc cậu đang lặng yên suy nghĩ, mẹ Kim và mẹ Jeon sốt ruột chờ đợi không nổi.

Hai mẹ đẩy cửa dúi nhau vào nhà hàng, trước ánh nhìn ngạc nhiên của Taehyung và Jungkook, mẹ Jeon cao giọng khích lệ cậu.

- "Đồng ý đi con, Jungkook à!"

Mẹ Kim cũng hô hào.

- "Đúng rồi, mau đồng ý đi con!"

Theo sau hai mẹ, Kim Namjoon, Kim Seokjin, Jung Hoseok, Park Jimin, bốn người đều đưa tay lên miệng hò hét.

- "Chần chừ gì nữa, đồng ý đi chứ tên nhóc cứng đầu kia."

- "Đừng giấu giếm cảm xúc nữa, hôm nay không đồng ý, thì sẽ không có lần sau nữa đâu."

- "Này Jeon Jungkook, không đồng ý là bị đánh hội đồng đấy!"

- "..."

Jeon Jungkook vẫn ngơ ngơ ngác ngác như người giời, một lát sau, cậu mới gom đủ dũng khí để đối diện với ánh mắt của anh.

Tìm cậu rộn ràng, khoe mĩ cậu không tự chủ mà ướt nhòe từng chút.

Liêm sĩ gì tầm này nữa, Jeon Jungkook nở một nụ cười hạnh phúc, cậu gật đầu, đôi môi cậu hé mở.

- "Em đồng ý!"

Kim Taehyung tỉnh bơ hỏi lại.

- "Đồng ý gì cơ?"

Jeon Jungkook nhắm mắt, hai bàn tay của cậu cuộn chặt, cậu cố gắng nói thật to, nói cho cả thế giới này biết rằng.

- "Kim Taehyung, em đồng ý nấu cơm cho anh ăn cả đời!"

Theo quy luật của thời gian, hoa nở, rồi cũng sẽ đến lúc hoa tàn. Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng đã chết đi, mà điều đó, có nghĩa là sự chờ đợi.

Và rồi, vào một ngày đẹp trời tràn ngập ánh sáng, tia nắng vàng lại tiếp tục len lỏi, thổi thục các mầm sống của chúng phát triển, để lộ ra những nụ hoa bé nhỏ xinh xắn, sánh vai nhau nở bung rực rỡ như cái cách mà chúng đã từng.

End chap 45.

Chưa phải chap cuối nhé ahii!!!

Bạn đang đọc truyện [VKool]/[Longfic] Luật Sư Xin Đừng Cãi Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Luật sư xin đừng cãi em (End)

Nghe nói, chuyện ba mẹ Jeon ép cậu phải kết hôn với David từ đầu đến cuối chỉ là một màn kịch, ngoài sự góp mặt của người nhà họ Kim, thì David Lee cũng đã hoàn thành xuất sắc vai diễn mà hẳn được ba mẹ Jeon giao phó.

Không ai ngờ được rằng, màn kịch này lại kết thúc quá hoàn hảo, vượt ngoài sự mong đợi của hai bên gia đình.

Bị ấn phải thịt lừa cao cấp, Kim Taehyung và Jeon Jungkook vui gần lẫn lộn, thời gian qua, cậu đã dần vật tự trách bản thân mình rất nhiều. Còn anh, khổ sở lặng lẽ khoác vào người thứ cảm giác được gọi là tận cùng, tận cực của nỗi đau, tưởng rằng hình bóng cậu đã chìm sâu trong quá khứ, nhưng không, anh nhầm rồi, trái tim anh chưa ngày nào ngừng nhưng nhớ tới cậu, một tên nhóc khó ưa, cứng đầu, bướng bỉnh.

...

Lễ thành hôn lần này, Kim Taehyung đúng là hời hợt.

Vừa có được cậu, vừa không phải tốn tiền mua nhẫn. Ngay cả hoa cưới cũng được Kim Seokjin đặc biệt chuẩn bị.

Sau khi anh và cậu trở về nhà thờ, khách khứa ủa ra vây kín thành hình tròn, từng tràng pháo tay nổ lên giòn giã, chúc mừng hạnh phúc cho đôi trẻ tài sắc vẹn toàn.

Ba mẹ Jeon không quên gửi lời cảm ơn đến David, còn Ba mẹ Kim thì cuống cuồng tìm mãi không thấy cha sứ đâu.

Mìn Yoongi bấy giờ hót hài chạy tới báo, cha sứ đổi bỏ về rồi, lúc Jung Hoseok kéo Jeon Jungkook rời khỏi nhà thờ, cha sứ mới biết tin hôn lễ này tạm thời là giả, cha sứ vỡ lẽ, hóa ra chủ rể là người khác chứ không phải David Lee.

- "Thế chủ hôn tính sao bây giờ?" mẹ Kim rồi rít nắm lấy cánh tay của ba Kim.

Tiếng bật nắp hàng chục chai sâm panh bất ngờ vang lên như pháo nổ, ba Kim liền cười xòa một tiếng, ôm vai mẹ Kim rồi vỗ nhẹ.

- "Mình à, chuyện tình yêu của hai đứa nó, trời biết, đất biết, tôi biết, mình biết, chẳng phải chỉ cần như vậy là đủ rồi hay sao?"

Mẹ Kim lắc đầu, nhưng về sau, càng nghĩ, mẹ lại càng cảm thấy câu nói của ba Kim quả thực rất hợp tình hợp lý.

- "Thôi, tôi với mình qua chỗ ông bà thông gia làm một ly, nhân tiện chúc cho hai đứa nó trăm năm hạnh phúc." Ba Kim nhéo má mẹ Kim, chất giọng trầm bổng lên lên xuống xuống hết sức cung chiêu.

Mà, vẫn còn một việc cực kì quan trọng, nghe thì có vẻ thô, nhưng lát nữa chúc rượu xong, ba Kim nhất định phải dạy cho con trai Taehyung vài điều nho nhỏ, trước khi đem tân hôn của con trai ông đích thực diễn ra.

...

Kết thúc bữa tiệc chiêu đãi khách, thì tiết mục tung hoa cưới chính thức lên sân.

Jeon Jungkook hồi hộp quay lưng lại, cậu đã có chủ ý sẵn, bó hoa này, kiểu gì cậu sẽ tung vào tay Jung Hoseok.

Nhưng cuối cùng, thì bó hoa này lại nằm gọn ở trong tay Mìn Yoongi.

Khung cảnh hỗn loạn không hẹn mà đến, Jung Hoseok rượt đuổi Mìn Yoongi từ trong ra ngoài.

- "Kê không có người yêu như anh bắt hoa để làm gì, mau đưa cho tôi!" Jung Hoseok xém chút túm được Mìn Yoongi, hôm nay hẳn quyết tâm tranh giành bằng được bó hoa tươi thắm kia cho Jimin của hắn.

Mìn Yoongi ngoái đầu lại.

- "Bó hoa này là tôi dành tặng cho bản thân của tôi, cậu hiểu không!"

Jung Hoseok dừng chân, hẳn chống hai tay lên hông, bực mình quát.

- "Hiểu cái con khi, anh nghĩ tôi quan tâm à, đã không có người yêu lại còn!"

Mìn Yoongi ôm bó hoa vào lòng, miệng khẽ nhếch lên.

- "I love myself!"

Jung Hoseok ngẩn to te một hồi, hẳn bắt đầu động não, môi mấp máy lắm lắm bầm câu nói của Mìn Yoongi rồi lắc lắc cái đầu.

Hắn vẫn chẳng hiểu gì sất, Jung Hoseok lại tiếp tục đuổi theo Mìn Yoongi, vòng vòng vèo vèo khiến khách khứa xung quanh chóng hết cả mặt, ngoại trừ một mình Park Jimin, mặc dù hơi ngại ngùng, nhưng y vẫn cố gắng lấy hết can đảm nhiệt tình cổ vũ Jung Hoseok. Bởi vì y tin rằng, có được bó hoa ấy, thì sợi dây tơ hồng giữa y và Jung Hoseok sẽ càng thêm thắt chặt.

Mãi miết tháo chạy, Mìn Yoongi không cẩn thận va luôn vào người David Lee.

Bó hoa trên tay lập tức bị Jung Hoseok cướp đi mất, phần eo thì lại được người trước mặt suốt này giờ đỡ lấy chẳng chịu buông.

Mìn Yoongi chẹp miệng, gạt phăng bàn tay của David Lee xuống, ho hắng đánh trống lảng rồi chuồn nhanh còn kịp.

David Lee lóng ngóng nhìn theo, ý cười chọt phăng phát khắp khuôn mặt điển trai chín chắn.

Thật không ngờ,

Tình yêu sét đánh, lại có ngày xuất hiện một cách ngẫu nhiên như vậy!

.....

.....

Tối đó, là lần đầu tiên Kim Taehyung và Jeon Jungkook đường đường chính chính nằm ôm nhau trên giường.

Mới ngày nào cậu ghét anh chẳng khác gì mèo ghét chó, thế mà giờ trong lòng lại mọc ra câu châm ngôn "thiếu anh thì cậu không sống nổi".

Còn Kim Taehyung, nếu không nhờ cậu cắn má vài chục lần, chắc cả đời này anh cũng chẳng dám tin chuyện cậu yêu anh là sự thật mất.

Anh chỉ hơi tò mò rằng.

- "Jungkook, em yêu anh từ khi nào thế?"

Cậu giống như chú mèo nhỏ dễ thương, rúc mặt vào lồng ngực của anh rồi trả lời.

- "Không biết!"

Kim Taehyung hôn xuống trán cậu, tay lại xoa xoa vuốt vuốt mái tóc mềm mượt đen nhánh.

- "Anh Namjoon và anh Seokjin cũng sắp làm đám cưới rồi."

Jeon Jungkook gật gật cái đầu, mắt lim dim tận hưởng sự chiều chuộng.

Lát sau, cậu giật giật cúc áo của anh, hỏi một câu rất nhỏ.

- "Taehyung, anh có thích trẻ con không?"

Kim Taehyung hiểu ý liền nhún mày suy nghĩ, việc sản xuất em bé, nam với nam thì tất nhiên là điều bất khả thi.

Kim Taehyung bỗng ôm lấy khuôn mặt của cậu.

- "Không, anh chỉ thích em thôi!"

Jeon Jungkook cười cười, cậu nắm vào bàn tay của anh.

- "Mình có nên nuôi một, hai chú cún gì đó cho vui cửa vui nhà không nhỉ?"

Kim Taehyung phản đối ngay và luôn.

- "Không, anh chỉ thích nuôi mỗi em thôi!"

Jeon Jungkook nhào tới vòng tay qua cổ anh, cậu dụi dụi sống mũi vào chiếc cằm cương nghị, Kim Taehyung cũng phối hợp ản ý, đem môi mình phủ xuống bờ môi hồng đào của cậu rồi nhẹ nhàng cắn mút, đầu lưỡi lách qua hai hàm răng trắng nõn, chạm đến đầu lưỡi ướt mềm của cậu, mà mãnh tiến vào từng góc ngách, cuốn lấy tất thảy những gì ngọt ngào nhất, xoa dịu mọi chua xót đã từng giăng lối bủa vây.

Rồi môi cậu cùng hàng ngàn tiếng thở gấp gấp, Kim Taehyung ghé miệng thì thầm bên tai cậu.

- "Giáng sinh năm nay em có quà gì tặng anh không?"

Jeon Jungkook hai má ửng lên vì nóng, cậu rụt rè đáp lại.

- "Có chứ?"

Kim Taehyung đắc chí mỉm cười.

- "Là gì thế?"

Jeon Jungkook không hiểu sao thời gian lại có thể trôi đi quá nhanh như vậy, cậu bối rối lắm, nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, cậu tự nguyện nói.

- "Là em!"

Kim Taehyung nghe xong, lần đầu tiên trong đời anh hiểu được như thế nào là sốc toàn tập.

Jeon Jungkook xấu hổ đẩy anh ra, cậu định kéo chân đắp lên người, thì liền bị Kim Taehyung chặn lại.

- "Khoan...anh chưa nghe rõ!"

Jeon Jungkook cảm thấy Kim Taehyung dường như đang muốn chọc ghẹo mình, tính tình của anh, cậu đây đi guốc trong bụng rồi.

Đã thế, cậu cũng phải cứng rắn, cậu hét lớn vào tai anh.

- "KHÔNG TẶNG GÌ CẢ!"

Kim Taehyung nhìn cậu chằm chằm, cậu giận à, biểu cảm giận dữ của cậu làm anh cảm thấy rất gọi tình, Kim Taehyung dè cậu ra, một tay sắp sửa vén áo cậu.

- "Vây...anh xin phép nhận quà ngay trong đêm nay nhé?"

Jeon Jungkook lắc đầu, cậu giữ áo.

Kim Taehyung khôn ngoan không tốn nhiều sức, chỉ cần giả vờ nũng nịu, là cũng đủ để dụ được Jeon Jungkook ngã thơ vào tròng.

...

...

Sáng hôm sau, anh và cậu rủ nhau đi hẹn hò một buổi.

Trời hôm nay đẹp đến động lòng, ánh nắng vàng tinh tươm uốn lượn nhảy nhót trên những tán lá xòe rộng tươi xanh, rồi vô tình trượt chân ngã xuống lòng đường tấp nập từng dòng người qua lại.

Kim Taehyung vuốt gọn vài lọn tóc xinh xinh đang bay bay trong gió của Jeon Jungkook, anh mỉm cười với cậu, ầm ập và rạng ngời, khiến trái tim cậu chẳng mấy chốc đã loạn nhịp xao xuyến.

- "Để tôi nói cho anh biết nhé, tôi, không thích ai, và cả đời này cũng sẽ chẳng thích ai hết!"

- "Để tôi nói cho em biết nhé, tôi thích em, cả đời này cũng sẽ chỉ thích một mình em."

~Hoàn~

Bạn đang đọc truyện *[VKool][Longfic] Luật Sư Xin Đừng Cãi Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.